BESTSELLER

MUTLAK GÜCÜN YOLU

GARY ZUKAV

AKAŞA

MUTLAK GÜCÜN YOLU / GARY ZUKAV

AKAŞA

MUTLAK GÜCÜN YOLU

Ünlü bilim adamı ve yazar, Amerikan Kitap Ödülü sahibi Gary Zukav milyonlarca adet satan bu olağanüstü eseriyle Yeni Çağ akımının fikir öncülerinden biri olduğunu kabul ettirmiştir. Zukav, bilgelik dolu bu eserinde vizyonunu fiziğin ötesine genişletiyor, evrenin gizemine nüfuz ediyor, varoluşla ilgili temel bilgiler veriyor, ruhun tekâmül yolunu ayrıntılarıyla tanımlıyor ve doğamızda var olan mutlak güçle yaşamlarımızı nasıl değiştirebileceğimizi anlatıyor.

"Dışarıdaki gücün peşinden koşan bir insanlıktan, mutlak gücü arayan bir insanlığa doğru tekâmül ediyoruz; mutlak güçle donanmak, tekâmül sürecimizin hedefi ve varoluşumuzun amacıdır" diyen ünlü yazar, ayrıca, bir bilim adamının gözlerini ve bir filozofun yüreğini kullanarak, geleneksel ve ruhsal psikoloji arasındaki farkları inceliyor; böylece kişilikler arasındaki etkileşimlerin doğurdukları sonuçlara bu açıdan bakarak, beş duyusuyla sınırlı farkındalığına hapsolmaktan kurtulan ve çok-duyulu olmaya yönelen insanın önünde açılan ufku gösteriyor. Zukav, ruhunun değerlerini açığa çıkaran ve bu değerlerle hareket eden insanın geleneksel evlilikleri nasıl ruhsal birlikteliklere dönüştürebileceğini, hatta bireysel ilişkilerin bile bu anlayış içinde yücelerek nasıl karşılıklı tekâmüle hizmet edeceğini anlatıyor. Yazar, sonuçta, kendi düşünce gücünün bilincine varmış, böylece deneyimlerinin ve tekâmülündeki ivmenin sorumluluğunu üstlenmiş bir insanlığın, korku ve kuşku yerine sevgi ve bilgelikle ilerleyeceği yolu, o muhteşem serüveni gözlerimizin önüne seriyor.

AKAŞA

MUTLAK GÜCÜN YOLU

GARY ZUKAV

MUTLAK GÜCÜN YOLU

Çeviren: Nedret Şanlı

AKAŞA

Kitabın Orijinal Adı: The Seat Of The Soul

Bu Kitabın Türkiye'deki Yayın Hakları
Akaşa Yayın ve Dağıtım Ltd. Şti. tarafından
Kesim Ajans Aracılığı ile
Gary Zukav'dan satın alınmıştır.

Baskı: Şefik Matbaası Tel: 551 55 87

Kapak Baskısı: Santra Ajans Tel: 612 11 14

Kapak Filmi: Senkron Grafik Tel: 275 61 58

AKAŞA YAYIN VE DAĞITIM LTD. ŞTİ.
İstiklâl Caddesi Mis Sokak No: 6/4
Beyoğlu/İstanbul
Tel: 249 20 15

İstanbul, Ocak 1995

Bu kitap, babam Morris L. Zukav ile annem Lorene Zukav'a sevgi, saygı ve şükranla ithaf olunur.

Bu kitabın sayfaları, Caroline Myss'in sevgi dolu desteği ve katkılarıyla örülüdür.

İÇİNDEKİLER

Önsöz 9

GİRİŞ
Tekâmül 15
Karma 27
Saygı 39
Kalp 50

YARATMA
Sezgi 65
Işık 77
Niyet I 89
Niyet II 102

SORUMLULUK
Seçim 115
Bağımlılık 127
İlişkiler 139
Ruhlar 152

GÜÇ
Psikoloji 169
İllüzyon 181
Güç 193
Güven 205

ÖNSÖZ

Wu Li Dervişleri adlı kitabımı yazdığım yıllar ve sonrasında, William James, Carl Jung, Benjamin Lee Whorf, Niels Bohr ve Albert Einstein'ın yazıları beni sürekli olarak kendilerine çekiyorlardı. Onlara tekrar tekrar geri dönüyordum. Onlarda özel bir şey buluyordum ve bu özelliğin ne olduğunu anlamam pek uzun sürmedi: Bu insanlar, eserleriyle ifade edebildiklerinden daha büyük bir şeye erişmişlerdi. Psikolojinin, dilbilimin ya da fiziğin diliyle anlatmayı becerebildiklerinden daha fazlasını görmüşler ve gördüklerini de paylaşmaya çalışmışlardı. İşte beni onlara çeken, eserleri aracılığıyla paylaşmaya çalıştıkları şeydi.

Onlar mistikti. Bu benim nitelemem. Onlar böyle bir ifade kullanmıyorlardı ama bunu biliyorlardı. Bilimsel model içinde çalışmayanlarla birlik içinde bulunmanın kariyerlerini lekeleyebileceğinden korkuyorlardı, ama her biri kendi düşüncelerinin derinliklerinde beş duyunun son derece sınırlayıcı olduğunun farkındaydı; ve kendileri öyle değillerdi. Onların eserleri sadece psikoloji, dilbilim ve fiziğin gelişmesine katkıda bulunmakla kalmıyor, bunları okuyanların tekâmülüne de yardımcı oluyorlar. Bu eserlerin, psikoloji, dilbilim ya da fizik terimleriyle doğrudan ifade edilemeyecek bir biçimde onlarla temas edenleri değiştirme gücü var.

Geçmişe bakıp, bu eserlerin beni çeken manyetik niteli-

ğini fark ettiğimde, bu adamlara dürtü veren şeyin dünyevi ödüller ya da meslektaşlarının gösterecekleri saygı olmadığını da anladım, onlar ruhlarını ve zihinlerini bir şeye yüklemişler ve zihnin artık istedikleri içeriğin verilerini üretemediği olağanüstü bir yere erişmişlerdi; onlar artık sezgilerinin hızlandığı ilham bölgesindeydiler ve zaman, uzay (mekân) ve madde âleminin ötesinde bir şeyler olduğunu, fiziksel yaşamı aşan bir şeyler olduğunu biliyorlardı. Onlar bunu biliyorlardı. Açıkça söyleyemediler, çünkü böyle konularda konuşmaya hazırlıklı değillerdi, ama hissettiler ve eserleri bunu yansıttı.

Başka bir deyişle, bu adamlara ve daha pek çoğuna dürtü veren şeyin, aslında kişiliğin ötesinden gelen büyük bir vizyon olduğunu anladım. Şimdi her birimiz, şu da bu yolla, bu aynı büyük vizyona doğru çekiliyoruz. Bu, vizyondan öte bir şey. Bu ortaya çıkmakta olan bir güç. Bu, tekâmül yolculuğumuzda bir sonraki basamak. İnsanlık, insan türü, şimdi bu güçle temas etmeyi, bu güçle doğrudan ilişkiyi engelleyen şeyi aradan çıkarmayı özlüyor. Bunu yapmanın en güç yanı, gerçekte ebedi güç olan bu yeni gücü ifade edecek sözcüklerin henüz doğmamış olması.

İnsanın tekâmülünde ulaşılan bu an ve bu saatte, dini ve ruhani terimleri aşacak ve mutlak (hakiki) gücü ifade edecek sözcük ve vasıtaların doğması özlenmektedir. Başka anlamlarla gölgelenmemiş, öyle ki insan ırkının davranış ve yargılarında açıkça ayırt edilebilen, böylece gizem ya da mistisizm peçesi altından değil de, sadece Dünyamız'ın güç alanlarını harekete geçiren mutlak güç olarak açıkça anlaşılabilen sözcüklere şimdi ilk kez bilinçle değinmekte olduğumuzu kabul etmeliyiz. Bu kitabın bu amaca hizmet edeceğini umuyorum.

Ne olduğumuz ve ne olmakta olduğumuz hakkında konuşabilmek için beş-duyulu ve çok-duyulu terimlerini kullan-

dım. Çok-duyulu olmak beş-duyulu olmaktan daha üstün bir hal değil, sadece şimdi içinde bulunduğumuz zamanda daha uygun. İnsan deneyiminin bir sistemi yavaşladığında ve daha ileri başka bir sistem ortaya çıktığında, eski sistem yeniye kıyasla eksikmiş gibi görünebilir ama Evren'in bakış açısından, kıyaslama dili daha düşüğü ya da daha iyiyi değil, sadece sınırlamaları ve fırsatları ifade eder.

Çok-duyulu insanın deneyimleri beş-duyulu insanın deneyimlerine kıyasla daha az sınırlıdır. Bu deneyimler gelişme ve tekâmül yolunda daha fazla olanak, gereksiz güçlüklerin ortadan kaldırılabilmesi için daha fazla fırsat sağlarlar. Aralarındaki farkı mümkün olduğunca açık bir biçimde gösterebilmek için, beş-duyulu insanla çok-duyulu insanın deneyimlerini her bir örnekte karşılaştırdım, ama bu, tekâmülümüzün içinden çıkmakta olduğumuz beş-duyulu evresinin, içine girmekte olduğumuz çok-duyulu evresine kıyasla olumsuzluk taşıdığı anlamına gelmez; sadece şu anda artık beş duyu yeterli olmuyor, tıpkı mum kullanımının elektrik yüzünden yetersiz kaldığı bir zamanın gelmiş olduğu gibi, ama elektriğin ortaya çıkışı mumun gücünü olumsuz kılmadı.

Aramızda insan deneyimleri konusunda uzman olabilecek biri var mı? Sadece algılarımızı paylaşmak gibi Tanrı vergisi bir yeteneğe sahibiz, bunun bazılarına idrak kazanma yolunda yardımcı olacağını umalım. İnsan deneyimi konusunda uzman olmak diye bir şey yoktur. İnsan yaşamı, hareket, düşünce ve formdan oluşan bir deneyimdir, bazı hallerde hareket, düşünce ve formdan oluşan bir deneydir. Biz ancak hareket, düşünce ve formla ilgili yorum yapabiliriz, ama bu yorumlar insanların incelikle hareket etmelerine, berrak düşünmelerine, kendi yaşam hamurlarına bir sanatçı gibi biçim vermelerine yardımcı olabilirlerse, büyük değer taşırlar.

Köklü bir değişim çağındayız. Üzerinde yürüdüğümüz

yolu, varacağımız noktayı ve hareket halinde olanı görebilecek durumdaysak, bu değişimden çok daha kolay geçeriz. Bu kitapta yazdıklarımı, sizlere, benim yaşama bakmayı öğrendiğim bir pencere olarak sunuyorum. Bu pencereyi size sunuyorum ama onu ille de kabul etmeniz gerektiğini söylemiyorum. Bilgeliğe ve kalbe giden o kadar çok yol var ki... Bu bizim en büyük zenginliğimiz, bana en büyük sevinci veren zenginlik...

Birlikte yapacağımız pek çok şey var.

Bunu bilgelik, sevgi ve sevinçle yapalım.

Gelin bunu insan deneyimi yapalım.

Gary Zukav

GİRİŞ

I
TEKÂMÜL

Okulda öğrendiğimiz tekâmül (evrim) kavramı, fiziksel formun evrimini ifade ediyordu. Örneğin, okyanusların tek-hücreli yaratıklarının, çok daha karmaşık yaşam formlarının öncelleri (ataları) olduklarını öğrenmiştik. Bir balık daha karmaşıktır ve bu yüzden bir süngere kıyasla daha fazla tekâmül etmiştir (evrimleşmiştir); bir at daha karmaşıktır, bu yüzden bir yılana kıyasla daha fazla tekâmül etmiştir; bir maymun daha da karmaşıktır ve bu yüzden ata kıyasla daha fazla tekâmül etmiştir ve bu böyle, en karmaşık ve bu nedenle de gezegenimizdeki en tekâmül etmiş yaşam formu olan insana kadar uzayıp gider. Başka bir deyişle, bize tekâmül kavramının, düzenli bir karmaşıklığın aşama aşama gelişmesi anlamına geldiği öğretilmişti.

Bu tanımlama, hem çevresini hem de çevresindeki diğer organizmaları en iyi kontrol edebilen organizmanın en gelişkin organizma olduğu fikrinin bir ifadesidir. "En güçlü olanın hayatta kalacağı" prensibi, belli bir çevrenin en gelişmiş organizmasının, o çevredeki beslenme zincirinin en tepesinde bulunan organizma olduğunu anlatır. Bu yüzden bu tanıma göre, kendi varlığını en iyi sürdürebilen, kendi korunmasına en iyi hizmet edebilen organizma, en tekâmül

etmiş organizmadır.

Tekâmülün bu tanımının yetersiz kaldığını uzun süreden beri biliyorduk, ama nedenini bilmiyorduk. Birbiriyle ilişki kuran iki insan, yapılarının karmaşıklığı açısından eşit biçimde tekâmül etmişlerdir. Her ikisi de eşit zekâya sahipse, ama biri dar görüşlü, bayağı ve bencilken, diğeri yüce gönüllü ve özverili ise, yüce gönüllü ve özverili olanın daha fazla tekâmül etmiş olduğunu söyleriz. Eğer bir insan kendi yaşamını bir başkasını kurtarmak için bile bile feda ederse, sözgelimi kendi bedenini, bir başkasına, onu atılan bir kurşundan ya da hızlı bir arabadan korumak için siper ederse, kendi yaşamını feda eden insan için "gerçekten aramızdaki en tekâmül etmiş insanlardan biriydi" deriz. Böyle şeylerin doğru olduklarını bilir, ancak bunları tekâmül kavramından çıkardığımız anlamla bağdaştırmayız.

Bize söylendiğine göre, İsa kendi yaşamına yönelik suikastı, arkadaşlarının nasıl davranacakları ve tepki gösterecekleri gibi ayrıntılara varıncaya dek önceden görmüş, ama yine de bu gördüklerinden kaçmamıştı. *Yaşamını* başkaları için *veren* O'nun gücü ve sevgisiyle, bütün insanlık karşı konulamaz bir değişim içine girdi. Ona saygı duyan herkes ve O'nun öyküsünü bilen hemen hemen herkes, O'nun en tekâmül etmiş insanlardan biri olduğu konusunda birleşiyor.

İçimizin derinliklerindeki anlayış, gerçekten tekâmül etmiş bir varlığın başkalarına kendinden daha fazla değer verdiğini ve sevgiye de, fiziksel dünya ile bu dünyanın içerdiklerinden daha fazla değer verdiğini söyler. Şimdi, tekâmülden anladığımızı bu iç anlayışımızla aynı çizgiye getirmek zorundayız. Bunu yapmamız çok önemli, çünkü şu andaki tekâmül anlayışımız, bugün ardımızda bırakmakta olduğumuz tekâmül evremizi yansıtıyor. Bu anlayışı inceleyerek, bugüne kadar hangi ölçüde tekâmül ettiğimizi ve aşmakta olduğumuz tekâmül evresinin ne kadarını ardımızda

bıraktığımızı fark edebiliriz. Yeni ve genişlemiş bir tekâmül anlayışını, bizim en derinden gelen gerçeklerimizi onaylayan bu anlayışı iyice düşünerek, neye doğru tekâmül etmekte olduğumuzu ve bunun deneyimlerimiz, değer ölçülerimiz ve davranış biçimimiz açısından ne anlama geldiğini görebiliriz.

Mevcut tekâmül anlayışımız, şimdiye kadar fiziksel realiteyi beş duyumuzla keşfetme yoluyla tekâmül ettiğimiz olgusundan kaynaklanıyor. Şu ana kadar beş-duyulu insanlar olduk. Tekâmülün bu yolu, Evren'in temel prensiplerini somut biçimlerde görmemize izin verdi. Beş duyumuzla, her eylemin bir sonucu olduğunu ve her sonucun da bir nedenden kaynaklandığını görüyoruz. Niyetlerimizin sonuçlarını görüyoruz. Öfkenin öldürdüğünü görüyoruz: Öfke, soluğu Yaşam gücünü- alıp götürüyor ve kanı, yani canlılığın taşıyıcısını döküyor. Şefkatin besleyici olduğunu görüyoruz. Bir homurdanışın ve bir gülümseyişin sonuçlarını görüyor ve hissediyoruz.

Bilgiyi işlemden geçirme yeteneğimizi deneyimliyoruz. Örneğin, bir sopanın bir alet olduğunu görüyor ve onu kullanma biçimimize göre elde edeceğimiz sonuçları biliyoruz. Öldürücü bir sopa, bir barınağı tutmak için yere çakılan bir kazık olabilir. Can alan bir mızrak, bir kaldıraç gibi kullanılarak yaşamın yükünü hafifletebilir. Et kesen bir bıçak kumaş kesmek için, bombalar yapan eller okul binaları inşa etmek için kullanılabilir. Şiddet eylemleri düzenleyen zihinler, işbirliğine yönelik faaliyetler düzenleyebilirler.

Yaşam faaliyetlerine saygı öğesi katıldığında, bunların anlam ve amaçla canlandıklarını görüyoruz. Bu faaliyetlerde saygı öğesi eksikse, sonucun gaddarlık, şiddet ve yalnızlık getirdiğini fark ediyoruz. Fiziksel arena görkemli bir öğrenme ortamıdır; genişlememize ya da daralmamıza neden olan, bizi geliştiren ya da körelten, ruhlarımızı besleyen ya da tü-

keten etkenlerin neler olduklarını, neyin işe yaradığını ya da yaramadığını deneyim yoluyla öğrendiğimiz bir okuldur.

Fiziksel ortama sadece beş duyunun görüş noktasından bakılırsa, tekâmülün temel kıstası fiziksel yaşamın sürdürülmesi olarak görünür, çünkü bu açıdan başka tür bir tekâmül sezilemez. Bu görüş noktasından, "En güçlü olanın hayatta kalması" prensibi, tekâmül kavramıyla eş anlamlı görünür ve fiziksel üstünlük de tekâmülün ileri evresini tanımlıyor gibi gözükür.

Fiziksel dünyanın algılanması beş duyu ile sınırlandırıldığında, fiziksel arenadaki yaşamın temeli korku haline gelir. Çevre ve çevredekiler üzerinde hâkimiyet kurmaya yönelik güç çok önemliymiş gibi görünür.

Fiziksel üstünlüğe duyulan ihtiyaç, yaşamlarımızı her yönden etkileyen bir tür rekabet yaratır. Bu rekabet sevgililer arasındaki, süper güçler arasındaki, kardeşler, ırklar arasındaki, sınıflar, cinsiyetler arasındaki ilişkileri etkiler; uluslar ve dostlar arasında doğal olarak var olan, uyum sağlama eğilimini zedeler. İran Körfezi'ne savaş gemileri yollayan, Vietnam'a asker gönderen ve Filistin'e haçlı seferleri düzenleyen enerji, hep aynı enerjidir. Romeo'nun ailesini Juliet'in ailesinden ayıran enerji ile siyah kocanın ırksal ailesini, beyaz karısının ırksal ailesinden ayıran enerji aynıdır. Lee Harvey Oswald'ı John Kennedy'nin karşısına diken enerji ile Habil'le Kabil'i karşı karşıya getiren enerji yine aynı enerjidir. Erkek ve kız kardeşler aynı nedenle tartışırlar, kuruluşlar da öyle - herkes üste çıkacak gücü elde etme arayışı içindedir.

Çevre ve çevredekiler üzerinde hâkimiyet kurmaya yönelik güç, hissedilebilen, koklanabilen, tadılabilen, işitilebilen ya da görülebilen bir egemenlik halidir. Bu tür güç, dışsal güçtür. Dışsal güç kazanılabilir ya da kaybedilebilir, borsada veya seçimlerde olduğu gibi. Bu güç satın alınabilir veya çalınabilir, devredilebilir ya da miras yoluyla elde edilebi-

lir. Bu güç, başka birinden ya da başka bir yerden alınabilir bir şey olarak düşünülür. Birinin dışsal güce sahip olması, bir diğerinin kaybı olarak algılanır. Gücü dışarıda görmenin sonucu, şiddet ve yıkımdır. Sosyal, ekonomik ve politik bütün kurumlarımız, "gücü dışarıda görme" anlayışımızı yansıtırlar.

Aileler, kültürler gibi, ya babaerkil ya da anaerkildir. Biri yönetimi ele alır. Çocuklar bunu erken yaşlarda öğrenirler ve yaşamları buna göre biçimlenir.

Askeri örgütler gibi polis örgütleri de gücün dışsal bir şey olarak algılanması nedeniyle ortaya çıkmışlardır. Nişan, çizmeler, rütbe, radyo, resmi elbise, silahlar ve zırh korkunun simgeleridir. Bunları giyen ya da taşıyanlar dünya ile savunmasız bir biçimde ilişkiye girmekten korkabilirler. Bu simgelerle karşılaşanlar bu korkuyu duyarlar, bu simgelerin temsil ettikleri güçten veya bu güce sahip sandıkları kişilerden ya da her ikisinden de korkarlar. Babaerkil ve anaerkil aileler ve kültürler gibi, polis ve askerler de gücün dışsal bir şey olarak algılanmasının kaynağı değillerdir. Bunlar bizim insanlık ve birey olarak güce bakış şeklimizin yansımalarıdır.

Ekonomimize "dışsal güç" algısı biçim vermiştir. Toplulukların, ulusların ekonomilerini ve dünyanın uluslarüstü ekonomisini kontrol yetkisi birkaç kişinin elinde toplanmıştır. İşçileri bu insanlardan korumak için sendikalar kurduk. Tüketicileri korumak için hükümet içinde bürokrasi yarattık. Yoksulları korumak için sosyal hizmetler sistemleri oluşturduk. Bu durum, gücü nasıl algıladığımızı gösteren mükemmel bir yansımadır çoğunluk kurbanlar olarak onlara hizmet verirken, güç birkaç kişinin malı gibi görünüyor.

Para, dışsal gücün bir simgesidir. Kimin parası en çoksa, çevre ve çevredekiler üzerinde hâkimiyet kurma gücüne en çok o sahiptir, öte yandan kimin parası en azsa, çevre ve

çevredekiler üzerinde en az o hâkimiyet kurabilir. Para kazanılır, yitirilir, çalınır, miras olarak elde edilir ve para için savaşılır. Eğitimimizle, toplum içindeki yerimizle, ün ve sahip olduğumuz şeylerle güvenlik duygumuzun arttığını hissediyorsak, bunlar dışsal gücün simgeleridir. Ev, araba, çekici bir beden, kıvrak bir zihin, derin bir inanç gibi, yitirmekten korktuğumuz herhangi bir şey dışsal gücün simgesidir. Korktuğumuz şey, incinme, zarar görme olasılığımızın artmasıdır. Bu, gücü dışsal bir şey olarak görmenin sonucudur.

Güç dışsal bir şey olarak görülürse, sosyal, ekonomik ve politik yapılardaki hiyerarşi, Evren'deki hiyerarşiler gibi, güç sahibi olanlarla olmayanları belirleyen bir gösterge haline gelir. Tepedekiler, en büyük güce sahipmiş ve bu yüzden de en değerli ve en az incinebilir olanlarmış gibi görünürler. Alttakiler de, en az güce sahip ve bu nedenle en değersiz ve en çok incinebilir olanlarmış gibi görünürler. Bu algıdan hareketle, general er'den daha değerlidir, yönetici şöförden daha değerlidir, doktor resepsiyon memurundan daha değerlidir, ana-baba çocuktan daha değerlidir, Tanrısal Olan ibadet eden kişiden daha değerlidir. Ana-babalarımıza, işverenlerimize ve Tanrı'ya itaatsizlik etmekten korkarız. Kişileri daha az ya da daha çok değerli görme, gücü dışsal bir şey olarak algılamaktan kaynaklanır.

Dışsal gücü elde etmeye yönelik rekabet, tüm şiddet hareketlerinin kalbini oluşturur. Komünizme karşı kapitalizm gibi ideolojik çatışmaların, İrlandalı Protestanlar'a karşı İrlandalı Katolikler'inki gibi dini çatışmaların, Araplar'la Yahudiler'in arasındaki gibi coğrafi çatışmaların, aile ve evlilik içindeki çatışmaların ardındaki tali (ikinci derecede gelen) kazanç dışsal güçtür.

Gücü dışsal bir şey olarak algılama, ruhu parçalar; bu, bireylerin, toplumun, ulusun ya da dünyanın ruhu olabilir. Şiddetli bir şizofreni durumu ile savaş içindeki bir dünyanın

durumu arasında hiç fark yoktur. Parçalanmış bir ruhla, parçalanmış bir ulusun çektikleri acılar arasında hiç fark yoktur. Bir karı-koca güç uğruna rekabete girişirlerse, başka ırktan korkan bir ırkın insanları hangi dinamiğin etkisiyle davranıyorlarsa, onlar da aynı dinamiğin içine girerler.

Mevcut tekâmül anlayışımızı bu dinamiklerden yola çıkarak oluşturduk ve tekâmülü, çevremize ve birbirimize egemen olmak amacıyla durmadan geliştirdiğimiz bir yetenek süreci olarak kabul ettik. Bu tanım, fiziksel dünyayı sadece beş duyu ile algılamanın yarattığı sınırlamaları yansıtır; korku tarafından üretilen dışsal güç uğruna girişilen rekabeti yansıtır.

İnsanlar binlerce yıl boyunca birbirlerine -kişi kişiye, grup gruba- zalimce davrandıktan sonra, temelinde gücü dışarıda algılamanın bulunduğu güvensizlik duygusunun, dışsal gücü çoğaltarak tedavi edilemeyeceği bugün apaçık bellidir. Gücü dışsal bir şey olarak algılamanın sadece acı, şiddet ve yıkım getirdiği, yalnız radyo, televizyon ve gazetelerin verdikleri haberlerde değil, aynı zamanda birey ve insanlık olarak çektiğimiz sayısız acılar yoluyla da açıkça görülebilir. Bu durum, şimdiye kadar nasıl tekâmül ettiğimizi ve ardımızda ne bırakmakta olduğumuzu göstermektedir.

İçimizin derinliklerindeki anlayış, bizi başka tür bir güce götürür, Yaşam'ı göründüğü her formuyla seven bir güce, karşılaştığı hiçbir şeyi yargılamayan bir güce, dünyadaki en küçük ayrıntıların anlamlılığını ve amacını fark eden bir güce... Bu güç, mutlak (hakiki) güçtür. Düşüncelerimizi, duygularımızı ve eylemlerimizi en yüksek yanımızla (yüksek benliğimizle) uyum içine soktuğumuzda, şevk, amaç ve anlamla doları. Yaşam zengin ve dopdolu olur. Acı düşünceler barındırmayız. Zihnimizde korkunun izi kalmaz. Dünyamızla sevinçle, içtenlikle ilişki kurarız. Bu, mutlak gücün deneyimlenmesidir.

Mutlak gücün kökleri, varlığımızın derinliklerindeki kaynağına uzanır. Mutlak güç satın alınamaz, miras olarak elde edilemez veya biriktirilip saklanamaz. Mutlak güçle donanmış biri, başka birini ya da bir şeyi kurban yerine koyamaz. Mutlak güçle donanmış biri öyle güçlü, öyle yetkindir ki başkasına karşı güç kullanma fikri onun anlayışı dışındadır.

Özünde, mutlak güce doğru yol almakta olduğumuzu ve tekâmül sürecimizin hedefinin ve varoluş amacımızın mutlak güçle donanmak olduğunu içermeyen hiçbir tekâmül anlayışı yeterli değildir. Dışsal gücün peşinde koşan bir insanlıktan, mutlak gücü arayan bir insanlığa doğru tekâmül ediyoruz. Fiziksel dünyayı keşfetmeyi tekâmülün tek yolu sayan düşünceyi ardımızda bırakıyoruz. Tekâmülün bu yolu ve beş duyu ile sınırlı bir farkındalıktan kaynaklanan bilinç hali, olmak zorunda olduğumuza erişmek için artık yeterli değil.

Beş-duyulu insandan çok-duyulu insana doğru tekâmül ediyoruz. Beş duyumuz, fiziksel realiteyi algılamak üzere tasarlanmış basit bir duyu sistemini oluşturur. Çok-duyulu insanın algıları, fiziksel realitenin ötesine, bizim fiziksel realitemizin de bir parçası olduğu daha büyük dinamiklerle çalışan sistemlere uzanır. Çok-duyulu insan, bizim fiziksel realitemizin daha geniş bir tekâmül tablosunda oynadığı rolü ve fiziksel realitemizi yaratan ve sürdüren dinamikleri algılayabilecek ve değerlendirebilecek durumdadır. Beş-duyulu insan bu âlemi göremez.

En derin değerlerimizin kaynakları, görülemeyen bu âlemde yer alırlar. Ancak bu görünmeyen âlemden bakıldığı zaman, yaşamlarını bilinçli olarak yüce amaçlar uğruna feda edenlere yön veren dürtüler anlam kazanır. Gandi anlaşılabilir ve İsa'nın şefkat dolu davranışları, beş-duyulu insanın ulaşamayacağı bir bütünlük içinde idrak edilebilir.

Bütün büyük öğretmenlerimiz çok-duyulu insanlar ol-

muşlardır ya da (yaşayanlar) çok-duyulu insanlardır. Bizimle çok-duyulu insanın geniş bakış açısını yansıtan algı ve değerlere uygun biçimde konuşmuşlar ve öyle davranmışlardır, bundan dolayı sözleri ve eylemleri içimizde gerçekleri tanıma ve kabullenme isteği uyandırmıştır.

Beş-duyulu insanın algılarına göre, biz fiziksel olan bir evrende tek başımızayız. Çok-duyulu bir insanın algılarına göre, asla yalnız değiliz, Evren canlı, bilinçli, zeki ve şefkat dolu. Beş-duyulu insanın algılarına göre, fiziksel dünya, içinde anlaşılmaz bir biçimde kendimizi bulduğumuz ve hayatta kalabilmek amacıyla ona egemen olmaya çabaladığımız, olağanüstü bir armağandır. Çok-duyulu insanın algılarına göre, fiziksel dünya, onu paylaşan ruhların katılımıyla yaratılmış bir öğrenme ortamıdır ve içinde meydana gelen her şey bu amaca hizmet eder. Beş-duyulu insanın algılarına göre, niyet sonuç doğurmaz, eylemlerin sonuçları fizikseldir ve bütün eylemler bizi ya da başkalarını etkilemez. Çok-duyulu insanın algılarına göre, bir eylemin ardındaki niyet o eylemin sonuçlarını belirler; her niyet hem bizi hem de başkalarını etkiler ve niyetlerin sonuçları fiziksel dünyanın çok ötelerine uzanır.

İçinde daha derin anlayış hallerimizin kaynaklarının bulunduğu "görünmez" bir âlemin varlığından söz etmek ne anlama gelir? Beş duyu ile sezilemeyen, ama diğer insan yetileriyle bilinebilen, keşfedilebilen ve anlaşılabilen bir âlem düşüncesi neleri içerir?

Genel bilgiler çerçevesinde yanıtlanamayan bir soru sorulduğunda, bu soru ya saçma diye sınıflandırılabilir ya da yerinde bir soru değil diye akıldan çıkarılıp atılabilir, veya soruyu soran kişi, bilincini soruya yanıt bulunabilecek bir bilgi çerçevesini kapsayacak biçimde genişletebilir. İlk iki seçenek, insanı saçma veya yerinde değilmiş gibi görünen bir soruyla karşı karşıya kalmaktan kurtaran kolay yollardır;

ama araştırıcı, gerçek bilim adamı aradığı yanıtları anlayabileceği bir çerçeveye doğru genişlemeyi kabul edecektir.

Biz, insanlık olarak, soruları ifade etme yeteneğini kazandığımızdan bu yana şu soruları soragelmekteyiz: "Bir Tanrı var mı?", "Tanrısal Zekâ diye bir şey var mı?", "Yaşamın bir amacı var mı?" Şimdi bizim için, bu soruların yanıtlanabileceği bilgileri içeren bir çerçeveye doğru genişleme zamanı gelmiştir.

Çok-duyulu insanın daha geniş bilgi edinme alanı, kişilik ve ruh arasında anlamlı, deneyimlenebilen bir fark bulunduğunu idrak etmeyi mümkün kılar. Kişiliğiniz, zaman içine doğan, zaman içinde yaşayan ve ölen bir parçanızdır. İnsan olmakla, bir kişiliğe sahip olmak aynı şeydir. Kişiliğiniz, bedeniniz gibi, tekâmülünüzün aracıdır

Verdiğiniz kararlar ve Dünya üzerindeki eylemleriniz tekâmülünüzü sağlayan araçlardır. Her an, deneyimlerinizi şekillendirecek niyetleri ve dikkatinizi üzerinde odaklayacağınız şeyleri seçersiniz. Bu seçimler tekâmül sürecinizi etkiler. Bu herkes için böyledir. Bilinçsiz olarak seçerseniz, bilinçsizce tekâmül edersiniz. Bilinçli seçimler yaparsanız, bilinçle tekâmül edersiniz.

İnsan varlığına özgü nitelikler olarak ortaya çıkan korku ve şiddet içeren duygular sadece kişilik tarafından deneyimlenebilirler. Sadece kişilik öfke, korku, nefret, öç alma, keder, utanç, pişmanlık, kayıtsızlık, düş kırıklığı, hor görme ve yalnızlık gibi duygular hissedebilir. Sadece kişilik yargılayabilir, kurnazca yönlendirebilir ve sömürebilir. Sadece kişilik dışsal gücün peşine düşer. Kişilik başkalarına sevgiyle, şefkatle ve bilgelikle de davranabilir ama sevgi, şefkat ve bilgelik kişilikten kaynaklanmaz. Bunlar ruhun deneyimleridir.

Ruhunuz, ölümsüz olan parçanızdır. Herkesin bir ruhu vardır, ama beş duyunun algısıyla sınırlanmış bir kişilik, ru-

hunun farkında değildir, ve bu yüzden, ruhunun onun üzerindeki etkilerini tanıyamaz. Bir kişilik çok-duyulu hale geldikçe, sezgileri -önsezileri ve süptil hisleri- onun için önemli olmaya başlar. Beş duyusunun sağlayabildiği bilgilerle nedenini açıklayamadığı halde, kendisiyle, diğer insanlarla ilgili ve içinde bulunduğu durumla ilgili şeyleri sezer. Niyetleri fark etmeye ve karşı karşıya kaldığı eylem ve sözlerden daha fazla, bunların ardındaki niyetlere tepki göstermeye başlar. Örneğin, haşin ve öfkeli bir davranışın ardındaki sıcak bir kalbi ya da parlak ve hoşa gidici sözlerin ardındaki soğuk bir kalbi fark edebilir.

Çok-duyulu bir kişilik kendi içine baktığında pek çok farklı akım bulur. Deneyimler sonucunda, bunları ayırt etmeyi ve her birinin duygusal, psikolojik ve fiziksel sonuçlarını tanılamayı (teşhis etmeyi) öğrenir. Örneğin, hangi akımların öfke, bölücü düşünceler, yıkıcı eylemler ürettiklerini ve hangi akımların sevgi, şifa verici düşünceler, yapıcı eylemler ürettiklerini öğrenir. Zamanla, yaratıcılık, şifa ve sevgi üreten akımlara değer verip bunlarla özdeşleşmeyi, olumsuzluk, uyumsuzluk ve şiddet yaratan akımlara meydan okumayı ve onlardan kurtulmayı öğrenir. Bu yolla, bir kişilik, ruhunun enerjisini deneyimler hale gelir.

Ruhunuz, göğüs boşluğunuzun bir yerinde oturan eylemsiz (pasif) ya da kuramsal bir varlık değildir. O, varlığınızın özünde bulunan olumlu, amaca yönelik bir güçtür. O, sizi saran enerji dinamiklerinin kişisel olmayan doğasını anlayan, sınır koymadan seven ve yargılamadan kabul eden parçanızdır.

Ruhunuzu tanımak istiyorsanız, bunun ilk adımı bir ruhunuz olduğunu kabul etmektir. İkinci adım, şu sorular üzerinde kendinize düşünme fırsatı vermektir: "Eğer bir ruhum varsa, ruhum nedir? Ruhum ne ister? Ruhumla aramdaki ilişki nedir? Ruhum yaşamımı nasıl etkiler?"

Ruhun enerjisi fark edildiği, kabul edildiği ve ona değer verildiği zaman, o da kişiliğin yaşamını etkilemeye başlar. Bir kişilik tamamen ruhunun enerjisine hizmet eder hale geldiğinde, o kişilik mutlak güçle donanmış olur. İçinde bulunduğumuz tekâmül sürecinin hedefi ve varoluşumuzun nedeni budur. Dünya üzerinde deneyimlediğiniz ve deneyimleyeceğiniz her şey, kişiliğinizi, ruhunuzla aynı düzeye gelmeye, uyum içine girmeye teşvik eder. Her durum ve koşul bu yolu seçmeniz, ruhunuzun içinizden ışımasına izin vermeniz, onun Yaşam'a yönelik bitmez tükenmez, derinliklerine varılamaz saygı ve sevgisinin fiziksel dünyaya aktarılmasına aracı olmanız için size fırsat verir.

Bu kitap, mutlak güçle donanma -kişiliği ruhla aynı düzeye getirme- halinin neleri içerdiği, nasıl gerçekleştiği ve hangi sonuçları yarattığı konularıyla ilgilidir. Bunları kavramak, beş-duyulu insana olağandışı görünen bir anlayışa sahip olmayı gerektirir, ama bir kez tekâmül kavramını, beş-duyulu algının çok-duyulu algıya giden bir yol olduğu biçiminde anlarsanız ve hep beş-duyulu kalmak üzere yaratılmış olmadığınızı idrak ederseniz, hepsi sizin için olağan hale gelir.

2
KARMA

Çoğumuz, tekâmül sürecine katılımımızın tek bir yaşam süresiyle sınırlı olduğu inancını taşımaya alışmışızdır. Bu inanç, beş-duyulu kişiliğin bakış açısını yansıtır. Beş-duyulu kişiliğin bakış açısına göre, yaşam süresi bittikten sonra ondan (bu kişilikten) hiçbir şey kalıcı değildir ve onun kendine bağlı olmayan bir şeyi deneyimlemesi ise söz konusu olamaz. Çok-duyulu insan da, kendi yaşam süresi bittikten sonra kişiliğinden hiçbir şeyin kalıcı olmadığını bilir, ama aynı zamanda ölümsüz ruhunun da farkındadır.

Kişiliğinizin yaşam süresi, ruhunuzun sayısız deneyimlerinden biridir. Ruh, zamana bağlı olmaksızın (zamandışı) vardır. Ruhun bakış açısı son derece geniş ve algısı, kişiliğin içinde bulunduğu sınırlamalardan özgürdür. Tekâmülün bir yolu olarak bildiğimiz fiziksel yaşam deneyimini seçen ruhlar, genelde, enerjilerini pek çok kez psikolojik ve fiziksel formlara (bedenlere) bağlamışlardır. Her bir enkarnasyonda (yeniden bedenlenmede) ruh farklı bir kişilik ve beden oluşturur. Beş-duyulu insana göre varoluşun deneysel (deneyime bağlı) bütününü oluşturan kişilik ve beden, onun ruhuna göre, o enkarnasyona özgü ve sadece o yaşama mükemmelen uyan eşsiz araçlardır.

Her kişilik, kendine özgü biçimde, kendi özel yetenekleri ve öğrenmesi gereken derslerle, bilinçli ya da bilinçsiz olarak ruhunun tekâmülüne katkıda bulunur. Anne, asker, evlat ya da rahip olarak geçirilen yaşam; sevgi, incinme, korku, yitirme ve şefkat gibi deneyimler; öfkeyle, karşı koymayla, boşluk duygusuyla, kıskançlıkla mücadeleler -hepsi ruhun tekâmülüne hizmet ederler. Bir kişiliği ve o kişiliğin bedenini oluşturan her fiziksel, duygusal ve psikolojik özellik -örneğin, güçlü ya da zayıf kollar, yavaş ya da işlek zekâ, mutlu ya da kederli olmaya eğilim, sarı ya da kara ten, hatta saç ve göz rengi bile- ruhun amacına mükemmelen uygundur.

Beş-duyulu kişilik, ruhunun diğer enkarnasyonlarının farkında değildir. Çok-duyulu kişilik, bu enkarnasyonların bilincinde olabilir veya onları kendi geçmiş ya da gelecek yaşamları olarak deneyimleyebilir. Bu yaşamlar, deyiş uygunsa, aynı soydan yaşamlardır, ama kişiliğin kendisinin yaşamış olduğu yaşamlar değil, ruhunun deneyimleridir.

Ruhun bakış açısına göre, bütün enkarnasyonları eşzamanlıdır. Bütün kişilikleri "şimdi" yaşanmaktadır. Bu nedenle, ruhun enkarnasyonlarından birinde bulunan bir olumsuzluğun giderilmesi, sadece o enkarnasyonunun değil, bütün diğer enkarnasyonlarının da yararınadır. Ruhun kendisi zamanla sınırlı olmadığı için, bir kişilik korku ve kuşkularından arındığında, onun (kişiliğin) geçmişi ve geleceği de değerlenir. Göreceğimiz gibi, bir kişiliğin olumsuzluğundan kurtulması, bilincin pek çok başka dinamiğine de yarar sağlar. Bunlardan bir kısmı beş-duyulu insan tarafından algılanabilir, ama beş-duyulu insan bu algıladıklarının ne bilinç dinamikleri olduklarını fark edebilir, ne de, örneğin cinsiyetinin, ırkının, ulusunun ve kültürünün bilinç ve tekâmülü gibi, kendi iç süreçleriyle ilişkili olduklarını görebilir. Diğer bilinç dinamikleri ise beş-duyulu insanın algılama yeteneğinin tamamen dışındadırlar. Bu nedenle, bilinçli bir yaşam

süresi, değeri biçilemeyecek bir hazinedir.

Kişilik ve beden, ruhun yapay yönleridir. Ruh, enkarnasyonu sona erince, görevlerini tamamlayan kişiliği ve bedeni bırakır. Kişilik ve beden son bulurlar, ama ruhun varlığı sona ermez. Bir enkarnasyon tamamlandığında, ruh, ölümsüz ve zamansız (zamandışı) haline; bir kez daha, şefkat, berraklık ve sınırsız sevgiden oluşan doğal haline geri döner.

Ruhun enerjisinin fiziksel âlemde, Dünya okulumuzda sürekli biçimde enkarne ve reenkarne olması: işte, tekâmülümüzün meydana geldiği ortam bu.

Neden böyle oluyor? Hangi nedenle kişiliklerden ve ruhlardan söz etmek gerekiyor? Bir ruhun enkarnasyonu, o ruhun enerjisinin fiziksel form'a uygun bir düzeye kadar kabalaştırılarak indirgenmesidir. Bu, ölümsüz bir yaşam sisteminin zamanın çerçevesine ve birkaç yıllık bir süreye indirgenmesidir. Bu, bir kısmı fiziksel, bir kısmı fiziksel olmayan sayısız yaşam süresini doğrudan deneyim yoluyla ve eşzamanlı olarak paylaşan bir idrak sisteminin beş fiziksel duyuya indirgenmesidir. Ruh, şifa bulmak amacıyla bu deneyimi isteyerek seçer.

Kişilik, ruhun şifaya ihtiyacı olan bölümleriyle, ruhun o yaşamdaki şifa sürecine yardım amacıyla kattığı şefkat ve sevgi gibi bölümlerinden oluşur. Ruhun parçalanmış yönleri, şifaya ihtiyacı olan bölümleri, bölünmüşlüğün her parçasının bütüne katılabilmesi için fiziksel ortamla etkileşime ihtiyaç duyarlar. Kişilik, ruhun bölünmemiş yönleriyle birlikte bu bölünmüş yönlerinden oluşan karmaşık bir "mandala" gibidir. Bu durum, doğrudan doğruya, ruhun, o yaşam süresinde şifa bulmaları amacıyla üzerlerinde çalışmayı seçtiği, fiziksel ortamı deneyimlemeleri gereken bölümleriyle, içinde bulunduğunuz şifa sürecine yardım amacıyla kattığı bölümlerinin birlikteliğinden kaynaklanır. Bu yüzden, bir insanın kişili-

ğinde, hem kişiliğini oluşturan bölünme nedeniyle ruhunun çektiği acıyı, hem de kişiliğinin sevgi dolu parçası olan, ruhunun kazanmış olduğu erdem ve inceliği görebilirsiniz.

Düşünün, eğer bir parçası büyük bir sevgiyi, bir parçası korkuyu deneyimleyebiliyor, bir parçası belki de yansız kalabilirken, bir parçası şizofrenik deneyimler yaşayabiliyor, diğer bir parçası ise çarpıcı bir biçimde şefkat dolu olabiliyorsa, bir ruh ne kadar güçlüdür! Bu parçalardan biri eksik kalmışsa, ruhun oluşturduğu kişilik uyum içinde değildir. Uyumlu bir kişilik, ruhun, fiziksel enkarnasyonuyla ilişkideki parçası içinden kolayca aktığı bir kişiliktir.

Ruh vardır. Onun başlangıcı ve sonu yoktur, ama bütünlüğe doğru akar. Kişilik, ruhtan doğal bir güç olarak doğar. O, ruhun fiziksel dünyada görev yapmak üzere uyarladığı, enerjiden oluşmuş bir araçtır. Her kişilik eşsizdir, çünkü onu oluşturan ruhun enerji biçimi benzersizdir. O, ruhun deyiş uygunsa- fiziksel madde ile etkileşime giren "persona"sıdır.* O, adınızın titreşiminden, enkarne olduğunuz anda gezegenlerle kurduğunuz ilişkinin titreşiminden, enerji ortamınızın titreşiminden ve aynı zamanda ruhunuzun bütünlüğe ulaşmak için fiziksel madde ile etkileşime ihtiyaç duyan bölünmüş yönlerinden oluşmuş bir üründür.

Kişilik ruhtan bağımsız olarak iş görmez. Bir insan, ruhsal derinliklerle ilişkide olduğu ölçüde dinginleşir, çünkü bilincin enerjisi kişilik denen yapay yüzüne değil, kendi enerjisinin özüne odaklanmıştır.

Bazen kişilik, ruhunun enerjisiyle hiç bağı yokmuşçasına dünyada başıboş dolaşan bir güç gibi görünür. Bu durum, "kötü bir insan"ın ve "şizofrenik bir insan"ın davranışlarının kaynağı olabilir. Bu, kişiliğin kendini doğuran anaya, yani ruhuna başvuru noktasını ya da onunla olan bağlantısını bu-

*Persona: Eskiden oyuncuların yüzlerini örtmek için kullandıkları maske, trajik maske, komik maske gibi (Ç.N.)

lamamasının sonucudur. İnsan yaşamındaki çatışmalar, kişiliğin enerjisinin ruhtan uzaklığı ile doğru orantılıdır ve bu yüzden çatışma içindeki bir kişilik -ileride göreceğimiz gibi- sorumluluk duygusu olmayan bir yaratma konumundadır. Eğer bir kişilik tam denge içindeyse, kişiliğinin nerede sona erdiğini ve ruhunun nerede başladığını fark edemezsiniz. O, bütünlüğe ulaşmış bir insandır.

Bir ruhun şifa bulması ne anlama gelir?

Çoğumuz, bütün eylemlerimizden değil de, ancak bazı eylemlerimizden sorumlu olduğumuz fikrine alışığızdır. Örneğin, bizi komşumuzla bir araya getiren iyi davranışlardan ya da komşumuza verdiğimiz olumlu karşılıklardan sorumlu olduğumuzu, bunların bizden kaynaklandığını düşünürüz, ama komşumuzla aramızdaki tartışma ya da ona verdiğimiz olumsuz karşılık nedeniyle kendimizi sorumlu saymayız. Güvenli bir yolculuk için, yola çıkmadan önce arabanın durumunu gözden geçirmekle sorumlu olduğumuzu düşünür, ancak bizim ölçülerimize göre çok yavaş giden bir arabayı sollarken bir kaza olasılığı belirirse, bundan diğer sürücüyü sorumlu tutarız. Başarılı işimizle geçinebiliyorsak, bunu kendi başarımız olarak görürüz. Evleri soyarak karnımızı doyuruyorsak, güç koşullar içinde geçen çocukluğumuzu suçlarız.

Çoğumuz için, sorumlu tutulmak yakalanmış olmakla eşdeğerdir. Her yıl ana yurdu İtalya'ya giden bir arkadaşım, dışarıda ailesiyle birlikte yediği bir akşam yemeğini, gözlerinde şakacı bir ifadeyle anlattı. Hesap geldiğinde, arkadaşımın titiz bir adam olan babası, kargacık burgacık yazılmış her kalemi dikkatle gözden geçirmiş. Biraz uğraştıktan sonra son kalemi de çözmüş ve bunun, kabaca çevrilirse, "tutarsa tutmuş olur" anlamına gelen bir söz olduğunu fark etmiş. Garsonu çağırarak, "Bu da ne?" diye sormuş. Garson omuzlarını silkmiş: "Tutturamadık." Çoğumuz, eğer satıcı bize para-

mızın üstünü fazla verir de, biz onu alırsak, yaşamımızın sadece beklenmeyen bir kazanç elde etme şeklinde etkilendiğini düşünürüz, ama gerçekte her davranışımız bizi çok daha geniş boyutlarda etkiler.

Her eylem, her düşünce, her duygu bir niyetin dürtüsüyle ortaya çıkar ve bu niyet, sonucuyla birlikte var olan bir nedendir. Eğer "neden"de pay sahibiysek, "sonuç"ta pay sahibi olmamamız mümkün değildir. Bu engin yolda, her eylemimizin, her düşüncemizin ve her duygumuzun, yani her niyetimizin sorumluluğunu taşırız. Her niyetimizin vereceği meyvede payımız olacaktır. Bu yüzden, deneyimimizi şekillendiren niyetlerimizi fark etmek, hangi niyetlerin hangi sonuçları doğurduklarını ayırt etmek ve oluşturmak istediğimiz sonuçlara uygun niyetler seçmek bizim için akıllıca olur.

Çocukken fiziksel realiteyi öğrenmenin ve yetişkin olarak da bu bilgilerimize incelik kazandırmanın yolu budur. Aç olduğumuzda ağlamanın getirdiği sonucu öğreniyor ve istediğimiz sonucu sağlayacak nedeni tekrarlıyoruz. Parmağımızı prize sokmanın sonucunu öğreniyor ve bu sonucu doğuran nedeni tekrarlamıyoruz.

Niyetleri ve sonuçlarını, ayrıca, fiziksel realitedeki deneyimlerimiz aracılığıyla da öğreniriz, ama niyetlerin belirli sonuçlar ürettiklerini ve bu sonuçların neler olduklarını öğrenmek, eğer bu bilgiyi sadece fiziksel madde ortamında edinmek durumundaysak, uzun sürer. Örneğin öfke, uzaklaşmaya ve düşmanca etkileşime neden olur. Eğer bunu sadece fiziksel deneyim aracılığıyla öğrenmek zorunda kalırsak, başkalarıyla aramıza mesafe koyma ve düşmanca etkileşim içinde bulunma halini on, elli ya da yüz elli değişik biçimde deneyimlemek durumunda kalabiliriz, ta ki istemediğimiz sonucu doğuran nedenin şu ya da bu davranıştan değil de, bizden kaynaklanan öfke, düşmanca ve başkalarından uzaklaşmaya yönelik niyet olduğunu anlayana kadar. Beş-

duyulu insan genelde bu yolla öğrenir.

Fiziksel nesneler ve olaylar alanındaki neden ve sonuç ilişkisi, fiziksel realiteyle sınırlı olmayan bir dinamiği yansıtır. Bu "karma" dinamiğidir. Fiziksel dünyadaki biz dahil her şey, beş-duyulu insanın algılayabileceğinden çok daha geniş kapsamlı dinamiklerin küçük bir parçasıdır. Örneğin deneyimlediğiniz sevgi, korku, şefkat ve öfke, görmediğiniz çok daha geniş bir enerji sistemindeki sevgi, korku, şefkat ve öfkenin sadece küçük birer parçasıdır.

Karma dinamiği, fiziksel realiteye hareketin üçüncü yasasıyla yansıtılır: "Her etkinin, ona eşit ve ters yönlü bir tepkisi vardır." Başka bir deyişle, tekâmül sistemimizdeki enerjinin dengelenmesini yöneten büyük karma yasası, fiziksel realite içindeki enerjinin dengelenmesini yöneten üç prensibin, hareketin üç yasasının sonuncusu tarafından fiziksel nesne ve fenomenler alanına yansıtılır.

Karma yasası, kişisel olmayan bir enerji dinamiğidir. Sonuçları kişiselleştirildiğinde, yani kişiliğin bakış açısından deneyimlendiğinde, niyetin enerjisinin geri dönüşlü olduğu, yani niyetin sahibine geri döndüğü bir akış yaşanır. Üçüncü yasa ile "eşit ve ters yönlü bir tepki" diye tanımlanan kişisel olmayan dinamik, kişilik tarafından bu şekilde deneyimlenir. Başkalarına kin güdene, başkaları da kin güder. Başkalarına sevgi duyan, başkalarından da sevgi görür, ve bu örnekler böyle sürüp gider. Altın Kural ("Herkese iyilik et" kuralı) karma'nın dinamiğine dayanan bir davranış rehberidir. Karma'nın kişiselleştirilmiş ifadesi şöyle olurdu: "Dünyaya ne verirsen, dünyadan onu alırsın."

Karma, ahlaki bir dinamik değildir. Ahlak, insanlar tarafından yaratılmış bir kavramdır. Evren yargılamaz. Karma yasası, enerjinin bizim ve komşularımızın ahlak sistemleri içinde denge bulmasını sağlar. Kişisel olmayan evrensel bir öğretmen niteliğiyle sorumluluğu öğreterek insanlığa hiz-

met eder.

Henüz sonucunu doğurmamış bir neden, henüz tamamlanmamış bir olaydır. Bu, enerjinin, dengelenme sürecine girmiş dengesiz halidir. Enerjinin dengelenmesi her zaman tek bir yaşam süresine sığmaz. Ruhunuzun karma'sı, sizi de içeren pek çok kişiliğin eylemleriyle yaratılır ve dengelenir. Çoğu kez, bir kişilik, ruhunun diğer kişilikleri tarafından yaratılmış sonuçları deneyimler, ya da tam tersine, kendi yaşam süresinde düzeltilemeyecek enerji dengesizlikleri yaratır. Bu yüzden, kendi ruhu, reenkarnasyon ve karma konusunda bilgi sahibi olmayan bir kişiliğin, yaşamındaki olayların önemini ya da anlamını kavraması ya da bu olaylara gösterdiği tepkilerin sonuçlarını anlaması her zaman mümkün olmaz.

Örneğin, başkalarının zararından yararlanan bir kişilik, yarattığı enerji dengesizliğini, başkalarının onun zararından yararlanmalarını deneyimleyerek düzeltmek zorundadır. Eğer bu denge, o kişiliğin yaşam süresinde kurulamazsa, ruhunun diğer kişiliklerinden biri, başkalarının onun zararına yarar sağlamalarını deneyimleyecektir. Eğer bu kişilik, başkalarının kendi zararına yarar sağlamalarının eski bir nedenin sonucu olduğunu ve bu deneyimin kişisel olmayan bir süreci tamamladığını anlamazsa, ruhunun bakış açısı yerine kendi kişisel bakış açısına göre tepki verecektir. Örneğin, öfkelenebilir, kin dolabilir ya da bunalıma girebilir; saldırganlaşabilir, insanları hor görebilir veya üzüntüyle içine kapanabilir. Bu tepkilerin her biri karma, yani tekrar dengelenmesi gereken başka bir enerji dengesizliği yaratır. Bu yolla, deyiş uygunsa, bir karmik borç ödenmiş ama başka bir karmik borç ya da borçlar yaratılmış olur.

Eğer bir çocuk küçük yaşta ölürse, bu çocuğun ruhuyla ana-babasının ruhları arasında ne tür bir anlaşma yapılmış olduğunu ya da bu deneyimin ne tür bir şifaya hizmet ettiği-

ni bilemeyiz. Ana-babanın acısına katılmamıza karşın, bu olayı yargılayamayız. Eğer biz ya da çocuğun ana-babası, harekete geçen dinamiğin kişisel olmayan doğasını anlamıyorsak, Evren'e veya birbirimize öfkeyle tepki gösterebiliriz ya da aldığımız önlemleri yetersiz buluyorsak, suçluluk duygusuyla davranabiliriz. Tüm bu tepkiler karma yaratır ve böylece ruhun öğrenmesi gereken yeni dersler, ödemesi gereken yeni karmik borçlar ortaya çıkar.

Ruh, bütünleşebilmek için enerjisini dengelemek zorundadır; neden olduğu sonuçları deneyimlemek zorundadır. Ruhtaki enerji dengesizlikleri, ruhun kişiliği oluşturan tamamlanmamış bölümleridir. Karşılıklı etkileşime giren kişilikler, şifa arayan ruhlardır. Ruhlar arasındaki bir etkileşimin şifa verici olup olmaması, kişiliğin kendisinin ve karşısındaki kişiliğin ötesine geçerek, ruhlarının etkileşimini görüp görememesine bağlıdır. Bu algı, kendiliğinden şefkat duygusunu uyandırır. Her deneyim ve her etkileşim size bir seçim fırsatı sağlar, ya ruhunuzun görüş noktasından ya da kişiliğinizin görüş noktasından bakmayı seçersiniz.

Bu, uygulamada ne anlama gelir? Bir kişilik, nasıl kendi ötesine bakıp, ruhunun başkalarının ruhlarıyla etkileşim içinde olduğunu görmeye başlayabilir?

Her etkileşimle neyin şifa bulmakta olduğunu -hangi karmik borçların ödenmekte olduklarını- bilemediğimiz için, gördüğümüzü yargılayamayız. Örneğin, kış günü hendekte uyuyan birini gördüğümüzde, ruhunun hangi eksikliklerini tamamlamakta olduğunu bilemeyiz. O ruhun bir başka yaşamında gaddarca davranıp davranmadığını ve şimdi aynı dinamiği tamamen farklı bir görüş noktasından, örneğin merhamet uyandıran bir konumda deneyimlemeyi seçmiş olup olmadığını bilemeyiz. Onun koşullarına şefkatle yaklaşmamız uygundur, ama bu koşulları adaletsizlik olarak algılamamız uygun değildir, çünkü burada adaletsizlik söz konusu

değildir.

Bencilce, düşmanca ve olumsuzlukla davranan kişilikler vardır, bu hallerde bile nedenlerini tam olarak bilemeyiz. Nedenler bizden saklıdır. Bu, olumsuzluğu gördüğümüzde tanıyamayacağımız anlamına gelmez, ama onu yargılayamayız. Onu yargılamak bize düşmez. Bir tartışmada araya girer ya da bir kavgayı ayırırsak, bunu tarafları yargılamadan yapmamız uygun olur. Kesinlikle bilebileceğimiz tek şey, şiddet gösteren birinin derinlemesine yaralı olduğudur, çünkü sağlıklı ve dengeli bir ruh başkalarına zarar veremez.

Yargıladığımızda, negatif karma yaratmış oluruz. Yargılama, kişiliğe özgü bir iştir. Bir başka ruh için "o değerlidir" ya da "değildir" gibi yargılarda bulunursak, negatif karma yaratırız. Bir eylem için de "doğrudur" ya da "yanlıştır" dersek, yine negatif karma yaratmış oluruz. Ancak bu, kendimizi içinde bulduğumuz koşullara uygun davranmamamız gerektiği anlamına gelmez.

Sözgelimi, arabamıza başka bir araba çarparsa ve o arabanın şöförü sarhoşsa, mahkemece arabamızın onarımından onun sorumlu tutulması uygundur. İçkili şöförün araba kullanmasının yasaklanması uygundur. Ama eylemlerimizi kızgınlıktan, kendimizi haklı ya da haksızlığa uğramış görmekten kaynaklanan duyguların yönlendirmelerine izin vermek uygun değildir. Bu duygular, kendimiz ve başka biri hakkında vardığımız yargıların, kendimizi başka bir varlığın üstünde görerek biçtiğimiz değerlerin sonucudur.

Bu duygularla davranırsak, sadece ruhumuzun karmik yükümlülüğünü artırmakla kalmaz, aynı zamanda bu duyguları inceleyemez ve onlardan ders de alamayız. İleride göreceğimiz gibi, duygular, ruhun şifaya kavuşturmaya çalıştığı parçalarını ayırt edebilmemizi ve ruhun fiziksel madde içindeki eylemini fark edebilmemizi mümkün kılan araçlardır. Ruhunuza giden yol kalbinizden geçer.

Eğer ruhun bakış açısını edinmek istiyorsak, engizisyonun ya da bir soykırımın gaddarlığı, bir bebeğin ölümü, kanserden ölen birinin çektiği uzun süreli acı veya yatağa bağlı bir yaşam gibi anlaşılmaz görünen olayları bile yargılamaktan vazgeçmeliyiz. Bu çekilen acılarla nelerin şifa bulmakta olduklarını ya da dengelenmekte olan enerji koşullarının ayrıntılarını bilmiyoruz. Uygun olan, bu tür olayların içimizde şefkat duygusu uyandırmalarına fırsat vermek ve bu duyguyla davranmaktır. Ama kendimize bu olayları ve bu olaylarda yer alanları yargılama hakkı tanırsak, dengelenmek zorunda olan negatif bir karma yaratmış oluruz, ve böylece biz de, bu dengeleme işlemi için gerekli olan koşullara katılmayı seçen ruhların arasında olmak zorunda kalırız.

Eğer yargılamazsak, adalet nasıl var olabilir?

Gandi, yaşamında birkaç kez saldırıya uğradı. İki olayda neredeyse ölecekti, yine de kendisine saldıranlara karşı dava açmayı reddetti; çünkü onların "kendi düşüncelerine göre doğru olanı yaptıklarını" fark etmişti. "Yargılamadan kabul" hali, Gandi'nin yaşamının özü oldu. İsa, yüzüne tükürenleri, ona insafsızca acı çektirenleri ve onu aşağılayanları bile yargılamadı. Ona işkence edenlerin bağışlanmalarını diledi, öcünün alınmasını istemedi. İsa da, Gandi de adaletin anlamını bilmiyorlar mıydı? Onlar, yargısız adaletin ne anlama geldiğini biliyorlardı.

Yargısız adalet ne demektir?

Yargısız adalet, yaşamdaki her şeyi fark etmenizi mümkün kılan, ama içine olumsuz duygularınızın karışmadığı bir idrak halidir. Yargısız adalet, sizi, kendi kendinizi atadığınız yargıçlık ve jürilik işinden kurtarır, çünkü her şeyin görüldüğünü -hiçbir şeyin karma yasasından kaçamayacağını- bilirsiniz ve bunu bilmek de anlayışı ve şefkati doğurur. Yargısız adalet, gördüklerinizi ve deneyimlediklerinizi, olumsuz bir biçimde tepki vermek zorunda kalmadan görme ve dene-

yimleme özgürlüğüdür. Yargısız adalet, fiziksel realitemizin de onun bir parçasını oluşturduğu Evren'in zekâsının, parlaklığının ve sevgisinin engelsiz akışını doğrudan deneyimleyebilmenizi mümkün kılar. Ruh ve ruhun nasıl tekâmül ettiği anlaşıldığında, bu anlayış doğal olarak yargısız adaleti getirir.

O halde tekâmül sürecimizin yapısını, ruhun enerjisinin, karma yasasına uygun biçimde şifa ve denge bulmak amacıyla sürekli olarak fiziksel âleme enkarne ve reenkarne olması oluşturur. Birey ve insanlık olarak güçsüz halden güçlü hale geçmekte olduğumuz tekâmül sürecimizin bu evresinde karşılaşacağımız deneyimlerin, şimdiye kadar karşılaştığımız türden olmalarına gerek yok.

3
SAYGI

İçinde tekâmül etmekte olduğumuz karma ve reenkarnasyonun yapısı yansızdır. Fiziksel arenadaki etki ve tepkiler (aksiyon ve reaksiyonlar), enerjiyi harekete geçirerek deneyimlerimizi oluşturur ve ruhun hâlâ öğrenmesi gereken dersleri süreç içinde ortaya çıkarırlar. Eylemlerimizle bir başkasında uyumsuzluk yaratırsak, biz de, bu ya da başka bir yaşamda aynı uyumsuzluğu hissederiz. Yine, eylemlerimizle bir başkasında uyum oluşturur ve ona güç katarsak, biz de aynı uyum ve gücü er geç hissederiz. Bu durum bize, yarattığımız sonuçları deneyimleme ve böylece sorumluluk duygusuyla yaratmayı öğrenme fırsatı verir.

Karma ve reenkarnasyonun yapısı kişisel değildir. Bu yapı her ruha, kişiliklerinin eylemlerine karşılık olarak, tekâmül etmek için ihtiyaç duyduğu deneyimleri sağlar. Bu yüzden, bir kişiliğin, tekâmül sürecine yaklaşım biçimi ya da bu konudaki tutumu, onun ruhunun tekâmülü için gerekli deneyimlerin doğasını belirler. Örneğin öfkeli bir kişilik, yaşamındaki güçlüklere öfkeyle karşılık verecek, böylece öfkenin doğurduğu sonuçları deneyimlemesi gerekecektir; keder duymaya yatkın bir kişilik, tepkisini kederlenerek gösterecek ve böylece onun, kederin doğurduğu sonuçları deneyim-

lemesi gerekecektir, v.b.

Yine de, eğer öfkeli bir insan Yaşam'a saygı duyuyorsa, onun güçlüklere gösterdiği tepki, Yaşam'a saygı duymayan birinin gösterdiği tepkiden çok farklı olacaktır. Yaşam'a saygısı olmayan bir insan, Yaşam'a darbe indirmekten çekinmeyecektir. Bir başka insanı ya da canlı varlığı öldürerek söndürülebilen şiddet duygusu, öfkeli sözler söyleyerek söndürülebilene kıyasla çok daha yoğundur. Öldürme eyleminin yarattığı karmik yükümlülük -enerji dengesizliği- sadece eşit bir vahşilikle karşılaşıldığında dengelenebilir. Bu nedenle, Yaşam'a saygı duyan bir insan, duymayanın karşılaşacağı sert karmik sonuçlardan kendiliğinden (otomatik olarak) kurtulacaktır.

Bütün insanlık saygılı davranışlar içinde olsaydı bile, yine de kendi tekâmülümüz boyunca ilerleme ihtiyacımız sona ermiş olmayacaktı. Bu sadece, tekâmül süreci içinde öğrenmemiz gerekenlerin niteliğini değiştirmiş olacaktı. Başka bir deyişle, eğer bugün saygılı davranmayı öğrenmiş olsaydık, tekâmülümüzün taleplerinden muaf tutulmuş olmayacaktık, sadece karşı karşıya kalacağımız deneyimlerin niteliği farklı olacaktı. Yaşam'a zarar vermeyecektik. Hâlâ aynı şeyi öğrenmeye devam edecektik, ama öğrenme süreci içinde zarar verme ya da yok etme peşinde olmayacaktık. Güçsüzlükten, mutlak güçle donanmaya uzanan yolculuğumuz sürecekti, ama bu deneyimin doğası değişecekti. Dünyayı saygıdan yoksun bir biçimde algılamanın sonucu olan deneyimlerle karşı karşıya kalmayacaktık.

Yaşam'ı ucuz görüyoruz. Bu algı, tüm algılarımızı kaplıyor. Örneğin, hayvanlar âlemine baktığımızda, bu âlemdeki faaliyetlerin bizim Yaşam'a biçtiğimiz değeri doğruladıkları kanısına varıyoruz. Hayvanları, öldürürken ve başka hayvanlarla beslenirken görüyor ve daha zayıf Yaşam formlarının sadece daha güçlüleri beslemek için var oldukları sonu-

cunu çıkarıyoruz. Yaşam'ı söndürme konusunda kendimizi haklı görüyor ve bunu Doğa'nın düzeni olarak algılıyoruz. Sakatlıyor ve öldürüyoruz. Tahılı silolarda saklayarak ve sütü boşa akıtarak milyonlarca insanın açlık çekmesine neden olan koşullar yaratıyoruz. Birbirimizi, duygusal ve fiziksel ihtiyaçlarımızı gidermek üzere tuzağa düşürülecek av gibi görüyoruz. "Bu, itin iti yediği bir dünyadır" deyip, "hayatta kalabilmek için, başkaları bizi kullanmadan, biz başkalarını kullanmalıyız," savını ileri sürüyoruz. Yaşam'a, kazananlar ve kaybedenler üreten bir yarışma gibi bakıyor ve başka insanların ya da grupların ihtiyaçları karşımıza dikildiğinde, kendimizi kısıtlama gereği duymuyoruz.

Saygıdan yoksun algı ve anlayışlar davranış ve değer ölçülerimizi öyle biçimlendirmiş ki, saygılı olmanın neye benzediğini bile bilmiyoruz. Bir rakibe sövdüğümüz ya da bir başkasını güçsüz kılmak için uğraştığımız zaman, gerçekte kendimizi saygıdan yoksun bırakıyoruz. Vermek yerine almak için uğraştığımızda, saygısızca çalışmış oluyoruz. Başkasının güvenliğini hiçe sayarak kendi güvenliğimiz için çaba gösterdiğimizde, kendimizi saygının korumasından yoksun bırakmış oluyoruz. Birini üstün, diğerini aşağı diye yargıladığımız zaman, saygıdan sapmış oluyoruz. Kendimizi yargıladığımızda da aynı şeyi yapıyoruz. İş, siyaset, eğitim, cinsellik, çocuk yetiştirmek ve kişisel etkileşimler... eğer bütün bunlar saygı içermiyorlarsa, hep aynı sonucu, "insanın insanı kullanması" sonucunu doğururlar.

İnsanlık kibirli (haddini bilmez) oldu. Sanki Dünya bizimmiş ve ona istediğimizi yapabilirmişiz gibi davranıyoruz. Dünya üzerindeki başka Yaşam-formlarının ya da Dünya 'nın kendisinin ihtiyaçlarını düşünmeksizin, kendi ihtiyaçlarımızı karşılayacağız diye, onun topraklarını, okyanuslarını ve atmosferini kirletiyoruz. Kendimizi bilinçli, Evren'i bilinçsiz sanıyoruz. Sanki Evren'de yaşayan güçler olarak varlığı-

mız bu yaşamla sona erecekmiş gibi ve başkalarına karşı da, Evren'e karşı da sorumlu değilmişiz gibi düşünüyor ve öyle davranıyoruz.

Saygılı bir insanın, dostlarını, iş arkadaşlarını, kentini, ulusunu ya da gezegenini sömürmesi mümkün değildir. İçinde saygı taşıyan bir insanın kast sistemleri, küçük çocukların çalıştırıldıkları iş yerleri kurması, sinir gazları ya da nükleer silahlar üretmesi mümkün değildir. Bu nedenle, saygılı bir insanın ya da saygılı bir insanlığın bu tür faaliyetlerin yaratacağı tipte bir karma oluşturması da mümkün değildir.

Bu neden böyle? Saygı (huşu, yüceltme) nedir?

Saygı, Yaşam ile, form kabuğunun çok ötesinde bulunan öze ulaşacak biçimde ve o derinlikte bağlantı kurmaktır. Saygı, her şeyin, her insanın, her bitkinin, her kuşun, her hayvanın özüyle bağlantı kurmaktır; onların içsel varlığı ile ilişki içinde olmaktır. Bu içeridekini sezemeseniz bile, formun, kabuğun sadece bir dış tabaka olduğunu ve altında bir insanın ya da bir şeyin gerçek gücünün ve özünün var olduğunu bilmeniz yeterlidir. İşte, saygıyla yüceltilmesi gereken budur.

Tekâmül sürecine saygı gösterilmelidir. Yaşam'ın gelişimi, olgunlaşma süreci, içinde gelişip kendi öz gücünüze kavuştuğunuz süreç, saygıyla yaklaşılması gereken bir süreçtir.

Yaşam'ın devrelerine saygıyla yaklaşılmalıdır. Bunlar milyarlarca yıldan beri süregelmektedirler. Bunlar Gaia'nın* ruhunun -Dünya bilincinin- doğal soluk alıp verişinin yansımalarıdır; bu solunum güç alanlarını harekete geçirir ve Yaşam devrelerine yol gösterir. Eğer bunlara saygılı olsaydık, nasıl dünyamızın ekolojisi gibi mükemmel bir şeye bakar da

*Gaia: (Yunan Mit.) Nyks ile Eros'tan doğan Dünya. Başlangıçta Evren'i yöneten prensip. Gaia, Kozmos'un ilk maddi gerçekliğidir. (Ç.N.)

bu sistemin dengesini tehlikeye sokabilecek bir şey yapabilirdik?

Saygı, Yaşam'ı yücelten bir tutumdur. Yaşam'a karşı nazik olmak ya da Yaşam'ı sevmek için mutlak güçle donanmış olmanız gerekmez. Mutlak güçle donanmış olmadığı halde, saygı dolu pek çok insan vardır. Onlar hiçbir şeye zarar vermezler. Genelde bunlar, büyük acılar çektikleri için en şefkatli ve sevecen insanlar haline gelmişlerdir.

Bir insanın saygılı olup olmaması, esas olarak Yaşam'ın kutsallığı prensibini -kutsallığı her nasıl tanımlarsa tanımlasın- kabul edip etmemesine bağlıdır.

Saygı, aynı zamanda, tüm Yaşam'ın -Yaşam'ın içindekilerin ve Yaşam'ın kendisinin- değerli olduğunu kabul etme deneyimidir.

Bu anlamda gerçek saygı, öznel (sübjektif) bir saygı değildir. Öznel saygı, bir yargıdır; kendi beğendiğimiz ya da beğenmemiz gerektiği öğretilen nitelikleri algıladığımızda, bu algıya verdiğimiz bir yanıttır. Bir kültürün insanları tarafından beğenilen nitelikler, bir başka kültürün insanları veya aynı toplumdaki farklı kültür grupları, ya da aynı kültürün başka bir kuşağı tarafından beğenilmeyebilirler. Bu nedenle, bazı insanlar tarafından öznel saygıya değer görülen, başkaları tarafından görülmeyebilir. Öznel olarak bir insana saygı duymak, diğerine duymamak mümkündür, ama her insana gerçek anlamda saygı duymadan, bir insana o gerçek saygıyı duymak mümkün değildir.

Gerçek saygı bir algıdır, ama kutsal bir algıdır. Kutsallık algısı, sürekli kullandığımız bir algı değildir. O, dini konularda kullandığımız ama insan Yaşamı'nın tekâmül sürecine ya da öğrenme sürecine uygulamadığımız bir algıdır; bu yüzden, öğrenme ihtiyacına ve yaşamlarımızdaki tüm öğretici deneyimlere, onların ruhsal (spiritüel) gelişme amaçlarına saygı duyarak yaklaşmış olmuyoruz. Oysa, bu şekilde algıla-

mak gerçek saygıdır; çünkü bu, içinden geçmekte olduğunuz duruma bakıp, bunu ruhunuzun olgunlaşması ve tekâmülü kapsamında görmenize izin verir. O, gerçek saygıdır, çünkü sizinkiyle aynı anda tüm Yaşam âlemlerinde sürmekte olan tekâmül biçimlerine bakıp, onları bütünüyle takdir etmenizi ya da en azından, o Yaşam formlarının nasıl geliştiklerini çok farklı bir biçimde görmenizi mümkün kılar.

İçinde türlerin verici olmayı öğrendikleri, yine türler arasında enerjinin doğal alışverişinin ve paylaşımının geçerli olduğu bir sisteme saygısız gözlerle baktığımızda, örneğin hayvanların birbirlerini yiyerek beslenmelerini acımasızlık olarak algılarız. Halbuki, bu ekolojidir: Enerjinin türler arasında doğal biçimde yinelenen dağılımı. Sadece bizim türümüz, yani insanlık, enerjiyi depolamak, ihtiyacından çok fazlasını kullanmak, gerekmeyeni biriktirmek istiyor; böylece, dönüşümün dengesi çarpıcı bir biçimde bozulmuş oluyor. Eğer her birimiz sadece o gün için ihtiyacımız olanı alsaydık, kusursuz bir denge hüküm sürerdi. Kış için yiyecek biriktirmek zorunda olanların dışında, hayvanlar bizim gibi depolama yapmazlar.

Saygı algısı, farklı türler arasındaki dayanışmayı çok daha geniş ve şefkatli bir bakış açısından görmemizi mümkün kılar. Bu algı, her canlı varlığın ve onun deneyimlerinin, Evren'in şefkatli gelişimi açısından önemini görmemizi sağlar. Bu bakış açısı, yaşamlarımız boyunca gelişirken içimizde şiddet ve yıkıcılık içeren tepkiler yaratmamızı önler, çünkü o her an, tüm Yaşam'ın değerini gözler önüne serer.

Yaşam'a saygılı bir tutumla yaklaşmak, güçlenmemiş olmanın getireceği deneyimleri ortadan kaldırmaz, ama bu deneyimler acımasız değildir. Saygılı olma yolunda ilerledikçe, başka insanlara ve Yaşam formlarına zarar verme eğilimleriniz azalır. Saygı duygusunu kazandıkça, enerjinizi eyleme geçirmeden önce, Yaşam'ın değeri konusunda daha derin

bir biçimde düşünme kapasitesini geliştirirsiniz. Tümüyle saygılı olduğunuzda, henüz güç kazanmamış bile olsanız, Yaşam'a zarar veremezsiniz. Saygı olmadan, güçsüzlük deneyimi son derece acımasız bir deneyim olabilir, çünkü güçsüz bir insan korkmuş bir insandır ve eğer korkmuş bir insan saygı duygusuna sahip değilse, ayrım gözetmeyerek, rasgele zarar verebilir ya da öldürebilir.

Saygı, yaşam sürecinin korunması ve önemsenmesini içeren bir bilinç düzeyidir ve bu bilinç, bir insanın mutlak güçle donanma yolculuğuna hazırlanırken ve bu yolculuk boyunca olgunlaşırken herhangi bir şeye zarar vermemesini içerir. Bizim saygımız olmadığı için, güçlenmeye giden yolumuz sık sık Yaşam'a acı veren deneyimler içeriyor. Bu nedenle, acı çekenler ve çektirenler oluyor. Eğer Yaşam'a belli bir saygıyla yaklaşmış olsaydık, tekâmülümüzü tanımlayan, Yaşam'ı öğrenirken Yaşam'ı yok etme süreci sona ermiş olurdu ya da en azından çok farklı olurdu.

Bizim saygı duygumuz ve tüm Yaşam'ın kutsallığına gerçek inancımız olmadığı için, güçsüz halden güç kazanmaya doğru yol alırken, bu Yaşam'ı yıkıyor, ona eziyet ediyor ve gaddarca davranıyor, onu beslemiyor ve sakatlıyoruz. Eğer tekâmül sürecimize saygı duygusunu katmış olsaydık, her birimiz ve insanlık, güçsüz halden çıkarak güçle donanmaya başladığımız devre boyunca ilerlerken, tekâmül sürecinin içerdiği pek çok ders, belki de şimdi deneyimlenen ölçüde şiddet ve korku üretmeyecekti.

Eğer insanlık etkin bir saygı prensibi edinmiş olsaydı, eğer insan ırkında ve her birimizde şu idrak bulunsaydı, insan Yaşam'ını, bitki Yaşam'ını, hayvan Yaşam'ını ve gezegeni yıkma eylemleri büyük oranda azalır ya da sona ererdi. İçinde bulunduğumuz tekâmül süreci her ne kadar kişisel düzeyde öğrenmeyi gerektiriyorsa da, bu bize, öğrenirken ya da sırf varız diye Yaşam'ı yok etme yetkisi vermez. Böylece,

yok etmenin değil, sadece öğrenmenin karmik enerjisini yüklenirdik. Yıkma eyleminden alınacak ders bile olsa, şiddet ve yıkıma katılmanın karmik sonuçları için ödenecek fatura hayli yüksektir.

Başka bir deyişle, ihtiyacımız olanları başkasının yaşamına mal olacak biçimde öğrenmemiz gerekmez. Gelişme ve gelişmeye yönelik deneyimlerin doğanın yıkımına mal olması gerekmez. Bunlar gerekli değildir, ama Yaşam'a saygı duyulmazsa, yıkılan yaşamlar kimin umurunda olur ki? Saygı olmayınca Yaşam çok ucuz bir mal haline gelir, tıpkı şu anda tüm tekâmül sürecinin ve kutsallığının saygı görmediği, kabul edilmediği ve önemsenmediği bizim gezegenimizde olduğu gibi.

Eğer Yaşam'ı saygıyla algılamış ve tekâmül sürecimizi kavramış olsaydık, fiziksel Yaşam deneyimi karşısında huşu duyar ve Dünya'da çok derin bir şükran duygusuyla yürürdük. Oysa gerçekte, acı, umutsuzluk, düş kırıklığı, bunalım, açlik ve hastalık gibi boğucu deneyimler yüzünden dünyaya geldiklerine pişman olan milyarlarca insan var. Bu durum önemli ölçüde, insanların büyük bir kısmının saygıdan yoksun olmalarından kaynaklanıyor.

Saygı, ruhun bir algısıdır. Sadece kişilik, Yaşam'ı saygıdan yoksun bir biçimde algılayabilir. Saygı, mutlak güçle donanmış olmanın doğal bir halidir (veçhesidir), çünkü ruh Yaşam'ın tümüne saygı duyar. Bu nedenle, kişilik ruhla aynı düzeye geldiği, uyum içine girdiği zaman, o da Yaşam'ı saygı duymaksızın algılayamaz. Yaşam'a saygıyla yaklaşmak, sadece ruhu, Yaşam'a saygı duymayan kişiliklerin yarattıkları karmik yükümlülüklerden korumakla kalmaz, aynı zamanda kişiliğin ruhla uyum içine girme yolunda attığı bir adım olur, çünkü böylece ruhun bir yönü (veçhesi) doğrudan fiziksel ortama aktarılır.

Yaşam'a saygıyla yaklaşmaya karar vermek, uygulama-

da ne anlama gelir?

Bu, saygıdan yoksun beş-duyulu insanın algılarına ve değer ölçülerine meydan okumak anlamına gelir ve her zaman kolay değildir, özellikle dışsal gücün birikimine hizmet eden değerlerin öğretildiği erkekler için. Ama mutlak güçle donanmış bir erkek, Yaşam'a ve gezegenimizdeki pek çok yaratığa ilgi gösterirken utanmayacak ya da kendini daha az erkek hissetmeyecektir. İşte bu, saygının yarattığı enerjinin etkisidir. Sonuçta, Yaşam'a saygıyla yaklaşmak için sadece erkeklerin değil, dışsal güce yönelik değerleri benimsemiş kadınların bile çoğu kez cesaret göstermeleri gerekir.

Saygılı bir insan olmaya karar vermek, aslında ruhsal (spiritüel) bir insan olmaya karar vermektir. Günümüzde ruhsallığın bilim, siyaset, iş ve eğitim alanları içinde yeri yoktur. Saygılı bir iş adamı ya da iş kadını, saygıdan yoksun beş-duyulu bir kişiliğe, rekabet ortamında zarara uğrayan (dezavantajlı) biri gibi görünür, çünkü saygılı olanın faaliyetleri "sınır tanımazlık" biçiminde değildir; saygılı bir siyasetçi ise sadece dışsal gücün tanınıp kabul edildiği bir dünyada, yönetmek için gerekli niteliklere sahip değilmiş gibi görünür. Öte yandan, çok-duyulu bir insanın bakış açısından, saygılı bir iş adamı ya da iş kadını, enerjiyi, başkalarına hizmet ederek elde edilen kârların harekete geçirdiği (motive ettiği) bir dinamikten çekip, kârı mümkün kılan, ama ancak verilen hizmetle harekete geçen bir dinamiğe aktaran ve böylece alışılmış iş adamı örneğine yeni bir enerji akıtan birisidir. Saygılı bir siyasetçi, dışsal güç kavramına meydan okuyan ve siyasi arenaya kalbin sesini getiren bir insandır. Bu nedenle, Yaşam'a saygıyla yaklaşma kararı almak, ruhu (özü) tanımayan bir dünyada ruhsal (spiritüel) bir insan olarak davranmak ve düşünmek anlamına gelir; bu da, çok-duyulu insanın algılarına doğru bilinçli olarak yönelmek demektir.

Saygıyla yaşamak, "Bu Yaşam'dır, ona zarar vermemeliyiz," ve "Onlar bizim hemcinslerimiz, onları yok etmemeliyiz," demeye istekli olmak ve bu sözlerde samimi olmaktır. Saygıyla yaşamak, bize sabırla hizmet eden hayvanlar âleminin üyelerine karşı davranışlarımızı yeniden gözden geçirmek demektir. Saygıyla yaşamak, Dünya'nın haklarını tanımak demektir. Dünya'nın hakları kavramı, insanlık için hâlâ oluşmamış bir kavramdır.

Saygılı bir tutum, çok-duyulu bir kişiliğin tekâmülüne uygun bir atmosfer, bu tekâmüle uygun bir ortam yaratır. Böyle bir ortam zenginlik, olgunluk, dostluk duyguları oluşturur, şefkat ve yumuşak davranışlar doğurur. Saygıdan yoksun, her şeyin kutsal olduğunu algılayamayan bir dünya, soğuk. anlamsız, mekanik ve rasgele bir dünya haline gelir, bu durum da yabancılaşmayı ve şiddet eylemlerini getirir. Bizim için saygı duymadan yaşamak doğal değildir, çünkü bu algıdan yoksun olmak bizi ruhun temel enerjisinden ayırır.

Saygı, kendiliğinden sabrı doğurur. Sabırsızlık, sizin ihtiyaçlarınızın öncelikle karşılanması yolundaki isteğinizdir. Kendi ihtiyaçlarınız karşılandıktan sonra, başkalarının ihtiyaçları için sabırsızlık gösteriyor musunuz? Saygılı bir insan, Yaşam'ı tüm formlarıyla ve tüm faaliyetleriyle birlikte önemser, sabırsızlık üretmeyi gerektirecek koşullar içinde düşünmez.

Saygı, yargısız adaleti mümkün kılar. Ruh yargılamaz, böylece kişilik Yaşam'a saygıyla yaklaşmayı seçmekle, ruhun başka bir özelliğini fiziksel realiteye aktarmayı da seçmiş olur. Saygılı bir insan, kendini bir başka insandan ya da bir başka Yaşam formundan üstün görmeyi düşünmez, çünkü saygılı bir insan tüm Yaşam formlarında Tanrısallığı görür ve bu Tanrısallığı yüceltir.

Saygılı bir tutum, beş-duyulu insanın mantık ve anlayı-

şından çok-duyulu insanın yüksek mantık ve anlayışına geçişi kolaylaştırır, çünkü -ileride göreceğimiz gibi- bu yüksek mantık ve anlayış, kaynağını kalpte bulur.

Saygı yoksa, deneyimlerimiz de acımasız ve yıkıcıdır. Saygı varsa, deneyimlerimiz şefkatli ve koruyucu hale gelirler. Yaşam'ın bütününe değer vermeyi er geç öğreneceğiz. Ancak bunu ne zaman öğreneceğimizi ve öğrenirken karşılaşacağımız deneyimlerin niteliğini sadece bizim seçimimiz belirleyecek.

4

KALP

Fiziksel realiteyi beş duyumuzla inceleyip keşfetmemize hizmet eden mantıklar, tekâmüldeki zamansızlığı ve "şimdi"nin geçmişe etkisini kavrayamazlar. Ruhun varlığını, ya da pek çok enkarnasyonu oluşturup birbirine bağlayarak dengelenen bir enerji dinamiğini anlamlı bir biçimde ifade edemezler. Beş-duyulu kişiliğin deneyimlerinin ötesinde, başka deneyim kaynakları gösteremezler. Bu yüzden, artık daha yüksek bir mantık ve anlayış edinmenin zamanı gelmiştir.

Beş-duyulu kişiliğin mantık ve anlayışı akıldan kaynaklanır. Bunlar zekâ ürünüdür. Ruhu anlamlı bir biçimde yansıtabilen yüksek mantık ve anlayış ise kalpten doğar. Bu yüzden, yüksek bir mantık ve anlayış oluşturmak için, duygularla yakından ilgilenmek gerekir.

Çok-duyulu insanın mantık ve anlayışında kalbin merkez oluşu ve çok-duyulu insanın özelliği olan duygusal akımlara duyarlılık, beş-duyulu kişiliğe yabancı gelebilir, çünkü bunlar dışsal gücün birikimine hizmet etmezler. Dışsal gücü bilinçli olarak arar ve kullanır hale gelince, duyguları, tıpkı bademcikler gibi yararsız, ama acı verebilen ve işlev bozuk-

luğu yaratabilen gereksiz fazlalıklar olarak görmeye başladık. Böylece, dışsal gücün peşinde koşmak, bizi duygularımızı bastırmaya yöneltti. Bu durum, hem birey hem de insanlık olarak geçerlidir.

Duygulara yüklediğimiz (atfettiğimiz) bu ilgisiz nitelik, düşünme biçimimizi ve değer ölçülerimizi bütünüyle ele geçirmiş durumda. Dışsal güç uğruna çalışanlarını işten atan çıkarcı iş adamını beğeniyor, dışsal güç uğruna başkalarını acı çekmeye ve ölüme gönderen ya da kendi giden subayı ödüllendiriyoruz; yönetiminde şefkat bulunmayan bir devlet adamını yüceltiyoruz.

Duygularımıza kapıyı kapattığımızda, düşünce ve eylemlerimize güç veren ve onları harekete geçiren yaşamsal akımlara da kapıyı kapatmış oluruz; duygularımızın kendi üzerimizdeki, çevremiz ve diğer insanlar üzerindeki sonuçlarını ya da başkalarının duygularının kendileri ve çevreleri üzerindeki ve bizim üzerimizdeki sonuçlarını anlama sürecini başlatamayız. Duygularımızın farkında olmadan, kendi içimizde ve başkalarında oluşan öfke, üzüntü, acı ve sevincin sonuçlarıyla nedenleri arasındaki ilişkiyi kuramayız; kişiliğimizi oluşturan parçamızla, ruhumuzu oluşturan parçamızı birbirinden ayırt edemeyiz. Duygularımızın farkındalığına ulaşmadan şefkati deneyimleyemeyiz. Eğer kendi acı ve sevinçlerimizi hissedemiyorsak, başkalarının acı ve sevinçlerini nasıl paylaşırız ki?

Duygularımızla çok yakın bir ilişki kurmazsak, duyguların ardında yatan dinamikleri, bu dinamiklerin çalışma biçimlerini ve hizmet ettikleri sonuçları algılayamayız. Duygular, içimizden geçen enerji akımlarıdır. Bu akımların farkına varılması, deneyimlerimizin nasıl ve niçin oluştuklarını öğrenmenin ilk adımıdır.

Duygular niyetleri yansıtırlar. Bu nedenle, duyguların farkındalığı bizi niyetlerin farkındalığına götürür. Bilinçli

bir niyet ile o niyete eşlik eden duygular arasındaki her zıtlık, doğrudan, benliğin şifa bulması gereken bölünmüş bir yönünü işaret eder. Örneğin, eğer evlenme niyetiniz sizde sevinç yerine acı uyandırıyorsa, bu acıyı izlemek sizi bilinçaltı niyetlerinize götürecektir. Eğer işinizde ilerlemek size doyum yerine üzüntü veriyorsa, bu üzüntüyü izlemek de sizi yine bilinçaltı niyetlerinize götürecektir.

Duygularınızın farkındalığına ulaşmadan saygıyı deneyimleyemezsiniz. Saygı, bir duygu değildir. O, bir varoluş biçimidir, ama saygıya giden yol sizin kalbinizden geçer ve kalbinizi de ancak sizin duygulara yönelik farkındalığınız açabilir.

Çok-duyulu kişiliğin yüksek mantık ve anlayışı, beş-duyulu kişiliğin bağlantı göremediği yerdeki bağlantıyı, anlam göremediği yerdeki anlamı açığa çıkarır. Beş-duyulu bir kişilik, duyularından kaynaklanan bilgiyi bütünüyle işlemden geçiremez. Realiteyle ilgili algısı parça parça, Evren'le ilgili deneyimi bölünmüşlük içindedir.

Beş-duyulu kişilik, içsel dinamiklerin algıyı etkilediklerini öğrenebilir ve bunu "Gülümse, dünya da seninle birlikte gülümsesin," gibi atasözleri ya da basmakalıp ifadeler halinde ortaya koyabilir. O, fiziksel realitedeki düzenleri keşfedebilir ve bunları, "Durağan ya da belli bir hızla hareket etmekte olan bir cisme, herhangi başka bir güç uygulanmadığı sürece, cisim bu durağanlığını ya da hızını korur," gibi yasalar biçiminde ifade edebilir. Ancak beş-duyulu kişilik, bu alanlar arasındaki ilişkileri deneyimlemeye muktedir değildir ve bu yüzden birinden diğerini öğrenebilir halde de değildir; her birinde aynı zenginliği deneyimleyecek yetenekten yoksundur.

Örneğin bilim, yaşamın bağlantısız görünen yönlerini birleştiren ilişkiler konusunda bilinçlenmeye yönelik Tanrısal dürtüyü yansıtır. Bu, beş-duyulu kişiliğin ulaştığı en

yüksek noktadır, ancak bilimin meyveleri sadece beş-duyulu insanın mantık ve anlayışıyla toplanırsa, içsel dinamikler - duygular ve niyetler- sanki madde dünyasıyla ilişkili değillermiş gibi görünürler. Bu bakış açısından, ne süpernovalar, ne atomaltı çürüme hızları, ne de ikisi arasındaki herhangi bir şey insanın duygu ya da düşüncelerinden etkilenir görünür.

Bilimdeki buluşlar çok-duyulu insanın mantık ve anlayışıyla idrak edildiklerinde, içsel dinamikler ve fiziksel olayları yöneten düzenler arasındaki yakın ilişkiler ortaya çıkar. Örneğin, "Durağan ya da belli bir hızla hareket etmekte olan cisme herhangi başka bir güç uygulanmadığı sürece, bu cisim durağanlığını ya da hızını korur," yasası, çok-duyulu insana, sadece zaman, uzay ve madde alanları içinde iş gören bir dinamiği değil, aynı zamanda fizik (madde) ötesi realitede de iş gören daha derin nitelikteki bir dinamiği anlatır.

Bu nasıl olur?

Kara Harp Okulu'ndaki arkadaşlarımın arasında uzun boylu, nazik, yakışıklı, Hank adında, Kentucky'li genç bir adam vardı. Birbirimizden kısa sürede hoşlanmıştık. O fiziksel açıdan güçlü olduğu için, yüküm ağır geldiğinde taşımama yardım eder, ben de ona ağır silahlarda mermi yolu hesaplamaları gibi entelektüel konularda yardımcı olurdum. Birbirimize serüvenlerimizi anlatırdık. Böylece gelişen bir dostluğumuz oldu.

Mezun olduktan sonra farklı kurumlara atandık ve ben Hank'ın izini kaybettim, ta ki onunla Saygon'da tekrar karşılaşana kadar. Yaralanmış ve bir orgeneralin yardımıyla, benim de sık sık ziyaret edebileceğim uzaklıktaki bir birliğe atanmıştı. Saygon'daki hizmeti sırasında, tanınmış bir radyo spikeriyle tanıştı ve nişanlandılar. Mükemmel bir çift gibi görünüyorlardı - uzun boylu, yakışıklı bir yüzbaşı ve çok güzel, halkın hayranlık duyduğu bir kadın...

Sonra Hank'ın izini tekrar kaybettim ve ben ordudan ayrılana kadar da ondan haber alamadım. Bir gün telefon ederek, karısının benim bulunduğum yere yakın bir dinlenme yerinde program yapacağını söyledi ve orada buluşmamızı rica etti. Karşılaştığımızda -o da artık bir sivildi- sorunları olduğunu hissettim, o kaygısız halinden pek eser kalmamıştı. Adını Hal olarak değiştirdiğini anlattı ve karısı bize katılamayacağı için özür diledi. Bir süre sohbet ettik, ona neler yaptığını sorduğumda, "Uygun bir iş arıyorum," dedi.

Bu buluşmadan sonra Hank ya da Hal hakkında duyduğum ilk haber şuydu: İntihar etmişti. Bir süre geçip de, dul eşiyle karşılaşma fırsatı bulduğumda, bana evlilik sorunlarını ve Hank'ın umutsuzluğu ve intiharı ile ilgili acı dolu bir öykü anlattı. Vietnam Savaşı'nın sona ermesinden bu yana, burada savaşmış olup da canına kıyan eski asker sayısı, savaş sırasında öldürülen toplam erkek ve kadın sayısından üç kat fazladır. Bu yüzden, Hank'ın da savaşta yaşadıklarından etkilenmiş olması mümkündür. Bununla birlikte, daha yaygın olan başka bir dinamik de dostumun içinde harekete geçmişti.

Hank, kendine yaşamıyla ilgili derin sorular soran tipte biri değildi. Dünya üzerindeki varlığının daha derin bir düzeyde ne anlama geldiğini sorgulamadı, çünkü bu, yaşam biçimini değiştirmesine neden olacaktı ve o bunu yapmak istemedi. Fazla düşünmeksizin yaşadı ve bir gün karşı koyamayacağı bir boşluk ve güçsüzlük duygusunun farkına vardı.

"Durağan ya da belli bir hızla hareket etmekte olan bir cisme, herhangi başka bir güç uygulanmadığı sürece, cisim bu durağanlığını ya da hızını korur." Dostumun yaşamıyla, hareketin bu birinci yasası arasında nasıl bir bağlantı kurulabilir? Hareketteki bu "değişmezlik" kavramı, insan yaşamında ne anlama gelir ve hareketin değişmezliğini değiştiren "güç" nedir?

Hank'ın yaşamı görünüşte "değişmez" değildi. Kentucky'de bir çiftlikte büyümüş, subay olmuş, evinden binlerce mil uzağa gitmiş, ünlü biriyle evlenmiş ve kendi yaşamına kendisi son vermişti. Hank'ın yaşamının akışının bilinçsizlik niteliği kendi içinde "değişmez" idi. Ne çocukluğundaki, ne askerliğindeki, ne evliliğindeki deneyimleri, onu varoluşunun daha derin anlamını ciddi bir biçimde düşünmeye yöneltmişti. Geçirdiği bunca acı ve sevinç, kim olduğu ya da ne olabileceği konusundaki farkındalığını etkilememişti.

Hank, kendisine, yaşamındaki deneyimleri kaynaklarına kadar izleme fırsatını tanımamıştı. Tam tersine, böyle bir arayıştan korkmuştu. Sonuç olarak, yaşamı -bedenlenişinden, bu bedeni bırakmasına değin- değişmez bir biçimde farkındalıktan uzak, değişmez bir biçimde bilinçsizce akıp gitti. Ruhunun enerjisini dengelemek için gerekli halleri deneyimledi, ancak bu deneyimlere ruhsal karma'sından, doğduğu ortamdan kaynaklanan koşullanmalar doğrultusunda tepkiler verdi ve her tepkisiyle bilmeden daha fazla karma yarattı.

Hank'ın dünyaya kattığı şefkat, benimle birlikte çevresindeki pek çok insanı besledi, ama o bunun yaşamının ağırlık merkezi haline gelmesine izin vermedi. Ruhuna doğru yönelmek için bir çaba göstermedi. Yaşamını, kişiliğinin isteklerini karşılayan uğraşlarla geçirdi ve bu isteklere, onları değiştirmeye kalkışmayacak kadar bağımlı hale geldi. Böylece Hank'ın yaşamı "değişmez bir hızla hareket eden" oldu ve bunu değiştirecek "güç" ile hiç karşılaşmadı.

Hank'ın yaşamı boyunca hiç karşılaşmadığı bu "güç" nedir?

Gregory, orta sınıftan, kolej eğitimli, Kuzeydoğulu beyaz bir adamdı. Çocukluğu duygusal açıdan zor koşullar altında geçmiş ve sonuçta o, öfkeli, başkalarını kurnazca yönlendirmeye (manipüle etmeye) eğilimli ve sert bir insan haline gelmişti. İlişki kurmayı beceremiyordu, çünkü haşin ka-

rakteri ve tartışmacı yapısıyla insanları kendisinden uzaklaştırıyordu. Bu durum zamanla, Gregory'nin Yaşam'ı ve insanları daha fazla hor görmesine neden oldu, ama yine de yaşadığı deneyimlerde ne rol oynadığını sorgulamaktan hiç vazgeçmiyordu.

Sonunda, bu huysuz ve ters yapısı, birlikte yaşadığı kadının kendisini terk etmesine yol açtı. Gregory büyük bir kedere kapıldı, ama sadece kaybı yüzünden değil; aynı zamanda, her reddedilişinde o reddedilişe neden olan aynı davranış kalıbını bu son olayda açıkça fark etmişti. Hem acısıyla hem de bu davranış kalıbıyla yüzleşmeye karar verdi. Yalnız kalabilmek için gerekli düzenlemeleri yaptı ve bu acı verici yaşamın en derin nedenlerini kendi içinde aramaya başladı.

Haftalar sonra ortaya çıktığında, hem algıları hem de değer ölçüleri değişmişti. Yumuşamaya başlamıştı, eski tavır ve davranışları yavaş yavaş yok oluyordu. Yıllar geçtikçe, insanlarla birlikte olmanın çok daha duyarlı yollarını geliştirdi. Olumsuzluğu, açığa çıkan bir neşeye dönüştü, öfkesi eridi ve yaşamının merkezi diğer insanlar oldu. O şimdi yaratıcı bir insan ve gücünü başkalarına yaptığı yardımlardan alıyor.

Bu değişimler Gregory için kolay olmadı. Öfkeli, kurnazca yönlendiren ve hor gören bir kişiden, çevresi ile ilgili, düşünceli bir kişiye uzanan yolculuğu, acılardan geçen ve çok cesaret gerektiren bir yolculuk olmuştu. Ama kendini bu yolculuğa adamakla yaşamını değiştirmişti. Gregory'nin bilincinin bakış açısından, Gregory'nin yaşamının "değişmezlik" içindeki akışı, acıyla yüzleşme kararı tarafından önemli ölçüde değiştirilmiş, sonra da bu değişim, yeni algı ve idrakler geliştirme konusundaki kararlılığı ile ivme kazanmıştı. Gregory'nin yaşamındaki hareketin "değişmezliğini" değiştiren "güç", kendi yaşamına bilinçle katılma konusundaki kararı olmuştur. Böyle bir karar vermeseydi, Gregory'nin yaşa-

mı da Hank'inki gibi karma'sının ve bu nedenle ortaya çıkan olaylara verdiği tepkilerin oluşturdukları yönde bilinçsizce sürüp gidecekti.

Fiziksel bir cismin idealleştirilmiş hareketini tanımlayan "hareketin birinci yasas"nı bu biçimde yorumlamak uygun mu? Hareketin birinci yasası, eğer böyle yorumlanırsa, sadece fizik-ötesi bir dinamiği tanımlamaya elverişli bir benzetme mi olur? Hayır, bu yorum benzetmeyi çok aşar; fizik-ötesi alanlarda işleyen daha büyük bir dinamiğin fiziksel realiteye -fiziksel nesne ve fenomenlerin dünyasına- yansımasını ifade eder. Bu, ruhun fiziğidir. Bilim ve bilimsel buluşlar, çok-duyulu insanın yüksek mantık ve anlayışıyla idrak edildiklerinde, Yaşam'ın kendisinin her yerde durmaksızın sergilediği zenginliği gözler önüne sererler.

Çok-duyulu kişiliğin algısı parça parça değildir. Örneğin çok-duyulu insan, bilim tarihini oluşturan örneklerden, insanoğlunun Evren'le ilişkili olarak kendini nasıl gördüğünü de anlar: Batlamyus'un* astronomisi, insanoğlunun kendini Evren'in merkezi saydığı bir düşünce biçimini yansıtır; Kopernik'in astronomisi, insanoğlunun kendini Evren'in hareketinin bir parçası saydığı, daha incelmiş ve kendi içinde bağlantılı bir bakış açısını yansıtır; Newton'un fiziği, fiziksel dünyanın dinamiklerini zekâsı ile kavrayacağına inanmış bir insanlığı ifade eder; görecelik kavramı, mutlak ile bu mutlağın herkes tarafından farklı biçimlerde algılanışı arasındaki sınırlayıcı ilişkiyi anlayan bir insanlığı yansıtır; kuantum fiziği ise kendi bilinci ile fiziksel dünya arasındaki ilişkiyi fark etmeye başlayan bir insanlığı yansıtır.

Başka bir deyişle, çok-duyulu insanın bakış açısından bilimsel buluşlar, hem içsel hem dışsal deneyimleri, fiziksel ve fizik-ötesi dinamikleri birlikte açıklarlar. Örneğin, optiğin

*Batlamyus'a (Ptolemaios) göre, dünya durağandır ve tüm gök cisimleri dünyanın çevresinde dönerler. (Ç.N.)

temel buluşlarından biri, beyaz ve siyahın mavi, yeşil ve kırmızı gibi birer renk olmadıkları yolundadır. Beyaz, ışığın görülebilir tayfının tüm renklerinin bir bileşimidir, siyah ise bu tayfın yokluğunu, onun için beyazın da yokluğunu ifade eder. Yani, beyaz, tüm görülebilir ışınım biçimlerinin bir bütün olarak algılanmasıdır, siyah ise ışınımın yokluk halidir.

Bu buluş hangi fizik-ötesi dinamikleri açıklar?

Beyazı saflık, iyilik ve doğrulukla özdeşleştiririz. Beyaz, olumlu ve koruyucu enerjinin simgesidir. Kahramanlara beyaz giysiler yakıştırırız. Beyaz, ruhun bütünlüğünü temsil eder. Tanrı, Tanrı habercileri ve Cennet beyazı çağrıştırır. Melekleri beyaz giysiler içinde resmederiz. Oysa siyahı kötülükle özdeşleştiririz. Kötü adamlara siyah giysiler yakıştırırız. Siyah, yıkımın simgesidir. Afet günlerini kara günler diye adlandırırız. Siyah, sevgi, şefkat ve bağışlama içermeyen umutsuzluk, öfke ve hiddet hallerini temsil eder, bu duygular içindeki bir insanın ruhsal durumunun "karamsar" olduğunu söyleriz.

Karanlık Çağlar'ı (ortaçağın ilk yarısı) aklın ışığının bulunmadığı bir dönem olarak niteleriz. Bölünmüşlük içindeki bir psişenin çektiği acıyı, ışınımdan yoksun bir ruh halini "ruhun karanlık gecesi" diye tanımlarız. Şeytanı "Karanlığın Prensi" diye adlandırır, cehennemi, Tanrının Işığı'nın ulaşamadığı bir yer olarak düşünürüz.

Beyaz, bir bütünlenmeyi ya da tamamlanmayı, siyah da yokluğu ifade ettiğine göre, bu algılar, beyaz ışığın ya da karanlığın fiziksel olaylara uygulanması veya fiziksel olayları doğrulaması ile sınırlı mı? Hayır. Dil, mitoloji, din ve bilim - her biri beyazda bütünlenmeyi, bütünlüğü ya da tamamlanmayı görür ve siyahta da beyazda gördüklerinin yokluğunu. Çok-duyulu kişilik ise bütün bu anlayış biçimlerinin aynı şeyi yansıttıklarını hemen görür.

Çok-duyulu kişilik Tanrısallığı, Tanrı'yı, Tanrısal Zekâ-

'yı ya da bu kavrama her ne isim vermişse onu, Işık olarak görür. O, İsa, Buda, Krişna gibi içlerinden Tanrısallığı bilinçle akıtan varlıkları, Işığın, bütünlüğün, bütünlenmenin ve tamamlanmış olmanın ifadeleri olarak görür. Onun için, bilimin beyazını da ebedi Tanrısallığın bütünlüğü, bütünlenmesi ve mükemmelliğinin zaman, uzay ve maddeye yansıması olarak algılar. O, kötülüğü, öfkeyi, umutsuzluğu, yıkımı ve hiddeti Işığın yokluğu olarak görür. Bu nedenle bilimin siyahında da, tamamlanmamışlığın, Işığın yokluğunun fiziksel fenomenler dünyasındaki yansımasını görür.

Çok-duyulu kişilik, nereye bakarsa baksın, hep aynı ilişkilerin hep aynı dünyayı yansıtmakta olduklarını fark eder. Beş-duyulu kişilik bu şekilde göremez, bu yüzden onun mantık ve anlayışı o kadar kapsamlı değildir. Hem fiziksel fenomenleri hem de bu fenomenler arasındaki ilişkileri, daha geniş bir yaşam modelinin eşzamanlı parçaları ve yansımaları biçiminde göremeyen bir kişilik, bütünlüğün doğası ile bütünlüğün yokluk halini ve bu iki halin de sonuçlarını fiziksel fenomenleri inceleme yöntemiyle fark edemez.

Bütünlüğe ulaşmamış bir kişilik, ayrı ayrı renklerle ya da bu renklerin bileşimleriyle temsil edilen bölünmüşlük halini yaşar. Bölünmüşlük içinde olmayan bir kişilik, beyaz ışığın temsil ettiği bütünlüğü yaşar. Kendi ruhuyla teması yitiren, kendi Işık kaynağını yitiren bir kişilik, karanlığın temsil ettiği kötülük dediğimiz şeyi yapmaya yatkın bir kişiliktir.

Kötülük dediğimiz şey, Işığı, sevgiyi kesinlikle içermeyen bir haldir. Işık'tan şiirsel bir dille söz ettiğimizde, onu saflık, içgörü ve Tanrısal ilhamla özdeşleştiririz. Ancak, ileride göreceğimiz gibi, bu tür Işık sadece şiirsel bir şey değildir. O, gerçektir.

Bir ruha, enkarnasyonu boyunca Işık yolunda yürümek güç gelebilir. Bir ruh, Işık'ta yaşamayı öğrenmeyi, ağır koşullar taşıyan bir konukluk olarak değerlendirebilir. Dünya-

'daki enkarnasyonu sırasında, örneğin bağışlamak yerine kızmak ya da anlayış göstermek yerine suçlamak gibi seçimler yaparak negatif karma biriktirebilir. Ama bedenini bıraktığı zaman, Dünya'dayken yaptığı seçimlerle kazandığı Işığın niteliği (o nitelikte bir Işık) onu bir kılıf gibi saracaktır. Bu ruhun başka bir kişilik yaratması gerektiğinde, yaratılan kişilik, kaynağını, karma'yı biriktiren kişilikten alacaktır. Bu yüzden o kişilik, bir öncekine kıyasla daha da kısıtlanmış olacaktır.

Bilinci sınırlı bir kişilik, daha geniş bir farkındalığa sahip olana kıyasla, bizim kötülük dediğimiz şeyi daha çekici bulur. Böyle bir kişiliğin bu yola sapma eğilimi güçlüdür. Bütün ruhlar baştan çıkabilirler, ama sınırlı bilince sahip biri korkunun manyetik alanına girmeyi çok daha çekici bulur, çünkü korkuyu gerçek niteliğiyle tanıyamaz; korkuyu olduğundan farklı bir şey gibi, Yaşam'ın normal bir niteliği gibi kabul eder.

Bu nedenle, kötülük dediğimiz şeyi nasıl anladığımız çok önemlidir. Kötülük, Işığın yokluğu olarak anlaşılmalıdır. Bu, insanın onunla savaşmaya hazırlanması, ondan kaçması ya da onu yasaklaması gereken bir şey değildir. Kötülüğün, "Işığın yokluğu" olarak anlaşılması, Işık dediğimiz şeye ulaşma gereğini kendiliğinden doğurur.

Bilinçli Işık, Tanrısallığa, Tanrısal Zekâ'ya eşdeğerdir. Tanrısal Zekâ'nın bulunmadığı her yerde karanlık kol gezer. Eğer karanlıksa, bizim de karanlıkta tökezlememiz kolaydır. Ancak, karanlıkta sürekli kalınmaz. Her ruh, eninde sonunda tamamen aydınlanacaktır. Işık içinde olmayan bir ruh, sonunda Işığı tanıyacaktır, çünkü her zaman her ruha pek çok yardım sağlanır. İleride göreceğimiz gibi, her ruh, Işığı kendiliğinden içine çekemese bile, sürekli yoğun bir Işık'la kuşatılır ve karanlıkta yaşamakta direnen ruhlar çok fazla yardım alırlar. Sadece tek bir düşüncenin Işığa kavuşması

için bile bunlar sürekli teşvik edilirler. Sonuçta, her ruh Işığa ulaşacaktır.

Kötülüğü "Işığın yokluğu" olarak kabul etmek, kötülüğü karşılıksız bırakmayı uygun görmek anlamına gelmez.

Kötülüğe uygun karşılık nedir?

Yokluğun çaresi varlıktır. Kötülük yokluğu ifade eder, bu nedenle de başka bir yokluk ona çare olamaz. Kötülükten ya da kötülükle meşgul birinden nefret etmekle, Işığın yokluğuna katkıda bulunmuş olursunuz, varlığına değil. Kötülükten nefret etmek, kötülüğü azaltmaz, artırır.

Işığın yokluğu, kişiliğin sıkıntı çekmesine neden olur. Acı ortaya çıkar. Siz de nefret etmekle aynı sıkıntıyı üzerinize çekmiş olursunuz. Kötülükten nefret, nefret edenin kendisini etkiler. O, nefret dolu, kendisindeki Işığı da yok etmiş biri haline gelir.

Kötülüğü Işığın yokluğu olarak anlamak, eylemsiz kalmayı ya da kötü eylemlere veya davranışlara aldırış etmez hale gelmeyi gerektirmez. Örneğin, bir çocuğa kötü davranıldığını ya da insanlara baskı yapıldığını gördüğünüzde, çocuğu korumak veya insanlara yardım etmek için elinizden geleni yapmanız uygundur, ama kötü davrananlar ve baskı uygulayanlara karşı -kalplerinde şefkat barındırmayanlara karşı- sizin kalbinizde de şefkat bulunmazsa, onlara benzemiş olmaz mısınız? Şefkat, kalbin davranışıyla harekete geçip kalbin davranışına yönelir, sevginin enerjisiyle harekete geçip sevginin enerjisine yönelir. Eğer şefkat duymaksızın karanlığa vururseniz, siz, kendiniz de o karanlığın içine girmiş olursunuz.

Kötülüğü, Işığın yokluğu olarak anlamak, gücün dışarıda olduğu algısı ile çelişir. Yokluk yenilgiye uğratılabilir mi? Kötü bir insan tutuklanabilir, ama kötülük tutuklanabilir mi? Kötü bir grup hapse atılabilir, ama kötülük hapse atılabilir mi? Şefkat dolu bir kalp, kötülüğe karşı, bir ordudan da-

ha etkilidir. Bir ordu başka bir ordu ile savaşabilir, ama kötülükle savaşamaz. Şefkat dolu bir kalp ise kötülükle doğrudan savaşabilir -Işığın olmadığı yere Işığı getirebilir.

Kötülüğü, Işığın yokluğu olarak anlamak, her an yaptığınız seçimleri şu açıdan gözden geçirmenizi gerektirir: Seçimleriniz sizi Işığa yaklaştırıyor mu, yoksa Işık'tan uzaklaştırıyor mu? Bu bakış açısı, kötü faaliyetler içinde olanlara -o faaliyetlerle mücadele etseniz bile- şefkatle bakmanıza fırsat verir, böylece sizi negatif karma yaratmaktan korur; kötülüğü ortadan kaldırma görevine başlama noktasının kendi içinizde olduğunu fark etmenizi sağlar. Kötülüğe verilecek uygun karşılık işte budur.

Çok-duyulu insanı niteleyen yüksek düzeydeki mantık ve anlayış, ona, sadece beş duyusuyla sağladığı algılarıyla ve bu algılardan zekâsının yaptığı üretimle öğrenmeye çalışan insana kıyasla, çok daha çabuk öğrenme fırsatı verir. Zekânın bizi getirebileceği yere kadar tekâmül ettik. Beş-duyulu realitenin genişlik ve derinliğini araştırdık ve dışsal gücün sınırlamalarını keşfettik.

Tekâmülümüzün bundan sonraki aşaması, bizi çok-duyulu insanın deneyimlerine ve mutlak gücün doğasına götürecektir.

Bunun için gerekli olan da kalptir.

YARATMA

5
SEZGİ

Çok-duyulu insanın en önemli algısı, yalnız olmadığını idrak etmiş olmasıdır. Çok-duyulu insan, olayları kavramak için sadece kendi algılarına ve yorumlarına bel bağlamak zorunda değildir, çünkü başka, daha ileri zekâlarla bilinçli bir iletişim içindedir. Bu, çok-duyulu insanın yaşamı boyunca her an seçim yapma zorunluluğundan kurtulmuş olduğu anlamına gelmez, ama şu anlama gelir: Çok-duyulu insan olası seçimlerini ve bunların olası sonuçlarını analiz ederken ve kendi farklı yönlerini araştırırken, kişisel olmayan şefkat dolu yardıma bilinçli bir biçimde ulaşabilir.

Beş-duyulu insan da yalnız değildir, ama beş-duyulu insan kendisine sürekli olarak yapılan yardımın farkında değildir, bu yüzden bu yardımı bilinçle kullanamaz. Beş-duyulu insan, öncelikle fiziksel deneyimleri vasıtasıyla öğrenmek durumundadır ve bu öğrenim uzun sürer, çünkü bu yolla öğrenilecek dersler fiziksel maddenin yoğunluğu yoluyla gelirler. Örneğin, güven (itimat) dersine ihtiyacı olan bir insan, başkalarına güvenmemeyi deneyimleyecektir. Bu kuşku ve güvensizlik yanlış anlamalar yaratacak, bu da gerginliğe ve hoşa gitmeyen deneyimlere yol açacaktır. Beş-duyulu insan, başkalarına duyduğu güvensizliğin yol açtığı bu hoşnutsuz-

luğu deneyimlemeye devam edecektir, ta ki bu veya başka bir enkarnasyonda, diğer insanlarla etkileşim yoluyla bu hoşnutsuzlukların kaynağını idrak edene ve onu değiştirecek adımları atana kadar.

Eğer bir insan başkalarına güvenmeyi beceremiyorsa, başkalarının sözlerini ve eylemlerini de yanlış yorumlayacaktır. Sözgelimi, bir kadın kocasına, onunla birlikte olmayı çok istediği halde, bir iş toplantısına katılmak zorunda olduğunu söylüyorsa ve koca da bir güvensizlik duygusu içindeyse, karısının sözlerini bir reddedilme olarak değerlendirecek ya da bu sözleri, karısının işine kendisinden daha fazla önem verdiğinin göstergesi sayacaktır. Bu yanlış anlama, karısının sözlerini olduğu gibi kabul edememesinin, ona güvenememesinin sonucudur. Bir kadın da sürekli olarak kocasının yanlış anlamalarıyla karşılaşırsa, içinde şaşkınlık, üzüntü, düş kırıklığı, öfke, gücenme duyguları oluşacak ve sonunda da büyük olasılıkla kocasının yanlış algıladığı reddetme duygusunu yaşayacaktır. Böylece koca, güvensizlik dinamiği ile en büyük korkusunu yaratmış olacaktır.

Bir eşi, bir dostu ya da bir iş arkadaşını güvensizlik nedeniyle yitirmek, güvensizliğin, kuşkuculuğun cezalandırılması anlamına gelmez. Bu, bir insanın güvensizlik sorununa kendi içinde bilinçle bakmayı reddetmesinin sonucudur; güven yerine defalarca güvensizliği seçmiş olmaktan kaynaklanan bir deneyimdir. Başkalarına güvenemeyen bir insan, bu güven duygusuna ulaşıncaya kadar, hoşa gitmeyen ya da acı verici durumlar yaratmaya devam edecektir. Bu, acı verici beş deneyim veya acı verici deneyimlerle dolu beş ya da elli enkarnasyon gerektirebilir, ama eninde sonunda bu yol onu büyük güven dersine götürecek ve o dersten geçmesini sağlayacaktır.

Aynı dinamik, şefkat ve uyumu ifade etmeyen her kişisel özellik için devreye girer. Örneğin öfkeli bir kişilik, hoşa

gitmeyen, hatta acıklı durumlar yaratacaktır, ta ki öfkesiyle yüzleşene ve şefkat ve sevgiyi, ruhunun enerjisini tezahür ettirmesini önleyen bu engeli ortadan kaldırana dek. Aynı şey hırslı, bencil, kurnazca yöneten ve benzeri kişilikler için de geçerlidir. Şu ana kadar bu yolla tekâmül ettik.

Çok-duyulu bir insan, beş-duyulu bir insana kıyasla çok daha çabuk öğrenebilir; ona sunulan yardımla, deneyimlerinin anlamlarını, bu deneyimlerin nasıl ortaya çıktıklarını, neyi temsil ettiklerini ve bunların yaratılmasında kendisinin oynadığı rolü daha çabuk anlayabilir. Güven veya sorumluluk ya da alçak gönüllülükle ilgili ana dersleri öğrenmek için on iki, yirmi ya da iki yüz acı verici deneyime ihtiyaç duymaz. Elbette bu, çok-duyulu kişiliklerin acı verici durumlar yaşamadıkları anlamına gelmez, ama beş-duyulu kişiliklere kıyasla daha çabuk öğrenme yeteneğine sahip oldukları için, daha fazla şefkat içeren, daha akıllıca seçimleri çok daha çabuk yapabilecek durumdadırlar.

Sizi kuşatan rehberlik ve yardımı algılayıp kullanabilmek için, deyiş uygunsa, bunların kulağınıza fısıldanmaları gerekmez. Bu yöntem de ileri düzeydeki çok-duyulu bir insanın kullanımına açıktır, ama bu yeteneğe uzanan, ve bilge ve şefkatli rehberliğin her an kullanımınıza açık olduğunu fark etme ve bu yardımı bilinçle yaşamınıza geçirmeyi öğrenme yolu da sevinçli bir yoldur.

Bu nasıl gerçekleşir?

Beş-duyulu kişilik, içinden gelen her dürtünün ve içine doğan her anlayışın (içgörünün) kendi psişesinden kaynaklandığını kabul eder. Çok-duyulu kişilik, bunun her zaman böyle olmadığını bilir. Dürtüler, önseziler, ani içgörüler ve süptil içgörüler insanlığın ta başından beri bize tekâmül yolumuzda yardımcı olmuşlardır. Bize bu yolla gelen rehberliği tanıyamayışımız, realiteyi sadece beş duyumuzla görmek istememizin sonucudur. Beş-duyulu bakış açısına göre, içgörü

ve önsezilerin kaynaklanabileceği başka bir yer yoktur.

Çok-duyulu bakış açısından ise içgörüler, sezgiler, önseziler ve ilhamlar ruhtan ya da ruha tekâmül yolculuğunda yardımcı olan daha ileri zekâlardan gelen mesajlardır. Bu nedenle, çok-duyulu kişilik, sezgilere beş-duyulu kişiliğin vermediği bir önem verir. Beş-duyulu kişiliğe göre sezgiler garip şeylerdir. Çok-duyulu kişiliğe göre sezgiler, kendinden daha idrakli ve şefkatli bir anlayıştan gelen ve bu anlayışla bağlantı kuran fısıltılardır.

Beş-duyulu kişiliğe göre, sezgisel içgörüler ve önseziler herhangi bir dayanaktan yoksundurlar ve bunlara güvenilemez. Oysa çok-duyulu kişiliğe göre sezgisel içgörüler, onun gelişimine sürekli yardım eden, onu destekleyen sevgi dolu bir rehberliğin bilinçteki ifadesidir. Bu yüzden, çok-duyulu kişilik bu rehberliğe yönelik farkındalığını artırmak için çaba gösterir.

Bunun ilk adımı, ne hissettiğinizin farkında olmaktır. Duygularınızı izlemek, sizi o duyguların kaynağına götürür. Sadece duygularınız kanalıyla kendi ruhunuzun güç alanına ulaşabilirsiniz. İşte kısaca, insanın yolu budur.

Örneğin, kendisine iş görüşmesinden söz eden karısına güvenemeyen koca, ona karşı öfke, utanç, gücenme ya da soğukluk duymuş olabilir. Eğer kendi duygularını bilinçle inceleyebilseydi, yansız kalabilseydi ve bu duyguları kendi sisteminde dolaşan enerji akımları olarak gözlemleyebilseydi, kendine şu soruyu sorabilirdi: "Bu iş toplantısı haberi beni neden bu biçimde etkiliyor?" Böylece duygularının, bir tür reddedilme, ya da karısının gözünde onun toplantısından daha önemsiz olduğu gibi düşünceleri yansıttığını keşfetme fırsatını bulurdu.

Sonuçta, karısının sözlerini yeniden gözden geçirdiğinde, onun kendisiyle birlikte olmayı yeğlediğini, ancak bunu yapamayacağını söylediğini fark edecek ve şu soruyu sorabi-

lecekti: "O halde kendimi neden hâlâ bu kadar rahatsız hissediyorum? Yanıt kendiliğinden gelecekti: "Çünkü onun gerçekten benimle birlikte olmayı yeğlediğine inanmıyorum." Bu şekilde, duyguları doğrultusunda bilinçsizce davranmak yerine duygularını fark etmek, onu güven sorununa ulaştıracaktı.

Bu kadar çok şey keşfettikten sonra, artık kendine şu soruyu sorabilir hale gelmiş olacaktı: "Karımla ilgili deneyimim, onun bana karşı dürüst olmadığı kuşkusunu destekliyor mu? Eğer yanıt, "Hayır, o dürüst bir insandır" doğrultusundaysa, koca, kendi içindeki huzursuzluğun, karısının sözleriyle başlamış olsa bile, karısı ile ilgili olmadığını fark edebilecekti. Karısının gerçek niyetini görebilecek, böylece ona karşı olan duyguları yumuşayacaktı. Karısı da ona, içtenliğinin kocasının düşmanca tutumuyla reddedilmesinden kaynaklanan bir incinmeyle değil, sevgi dolu bir kocaya duyulan yakınlıkla karşılık verecekti.

Koca eğer bu yolu izlemiş olsaydı, öğleden sonrasını ya da evliliğini altüst etmiş olmayacaktı. Güven eksikliğinden kaynaklanan tatsız deneyimlerle sonuçta alacağı dersi, en başta duygularını inceleyerek ve sorgulayarak öğrenmiş olacaktı. Güvensizlik ve güven duygularının sonuçlarını bir anda görebilir hale gelecekti.

"Bu toplantı haberi beni neden bu biçimde etkiliyor?", "Kendimi neden böyle rahatsız hissediyorum?", "Deneyimim kuşkularımı destekliyor mu?" gibi sorular soran herkes rehberlik diliyor demektir. Rehberlik dilediğiniz her seferinde onu bulursunuz. Kendinize, "Beni hangi dürtü harekete geçiriyor?" diye her soruşunuzda, Evren'e, "Fark etmeme yardım et," demiş olursunuz ve yardım gelir. Sorduğunuz soruların yanıtlarını her zaman duyabilecek durumda olmayabilirsiniz ya da yanıt her zaman beklediğiniz yolla gelmeyebilir, ama her zaman yanıt verilir. Bu yanıt, bazen bir duygu -bir "evet"

ya da bir "hayır" duygusu- bazen bir anı, ya da o an rasgele gibi görünen bir düşünce, bir rüya, ya da ertesi gün gerçekleşecek bir deneyimin yol açacağı bir idrak şeklinde gelebilir.

İşitilmeyen tek bir soru bile yoktur, hiçbir soru yanıtsız kalmaz. Kural şudur: "Dileyin, alacaksınız," ama nasıl dileyeceğinizi ve nasıl alacağınızı öğrenmeniz gerekir.

Aklın, algıları genişletme, idraki açıdan güç ve bütünlük kazanma yolunda gelişmeye yardımcı olması öngörülmüştü (murat edilmişti), yoksa zarar verici olması değil. Aklın deneyimleri, bilginin deneyimleridir. Bilgi "güç"tür, ve her bilgi düzeyinde o bilgiyi kullanma biçiminizden sorumlu tutulursunuz. Sizin varlığınızda ortaya çıkan bilgi, eğer bir biçimde işlemden geçirilip başkalarının yararına kullanılmazsa, bedeninize ciddi bir biçimde zarar verebilir. Bilgiyi isteyerek kötüye kullanmak, başkalarına bilerek zarar vermek ya da bir insanda uyumsuzluk yaratmak, bunlara bilmeden neden olmaya kıyasla çok daha büyük karmik yükümlülükler oluşturur.

Gücü dışarıda gören bir dünyada, akıl çoğu kez kalbin şefkatli etkisini taşımaksızın görev yapar. Bu da, aklın gücünün başkalarına zarar vermek, şefkatten yoksun iradeye hizmet etmek için bir silah gibi kullanıldığı durumları yaratır. Örneğin akıl, silahlar tasarlamak, geliştirmek ya da üretmek için kullanılıyorsa, amacına uygun kullanılmıyor demektir. Bir sanayi kuruluşu ya da bir elektrik santralı, Dünya üzerinde, insan yaşamı üzerinde, çevre üzerinde oluşacak sonuçlar hesaplanmadan tasarlanıyor, inşa ediliyor ve işletmeye geçiriliyorsa, akıl amacına uygun kullanılmıyor demektir. Bir başkasının zararı pahasına kazanç sağlamayı tasarlıyorsanız, aklınızı amacına uygun kullanmıyorsunuz demektir.

Gücü dışsal bir şey olarak algılayan beş-duyulu insanların dünyasında, sezgisel bilgi, bilgi olarak kabul edilmez;

bundan dolayı da işlemden geçirilmez, aklın konusu yapılmaz, genişletilmez, incelenmez ya da teknik bir dal veya eğitim dalı haline getirilmez. Ama bize aklın kavrama yeteneğini geliştirmek ve kullanmak -düşünüp sonuç çıkarmak- nasıl öğretildiyse, sezgiyi de geliştirmeyi ve kullanmayı -bize yol gösterilmesini dilemeyi ve bu yardımı almayı- öyle öğrenebiliriz. Tıpkı çözümleyici düşünme, inceleme, belleme, mekanizmayı önemseme ve benzeri zihni eğiten teknolojiler gibi, sezgiyle meşgul olan ve onu düzene sokan teknikler de vardır.

Bunlardan birincisi, her zaman duygusal açıdan arınmaya önem vermektir. Eğer duygusal yönden engellenmişseniz ve ne hissettiğinizi bilemiyor ya da bilmiyorsanız veya duygularınızı aşırı bastırdığınız için hiçbir şey hissedemeyecek hale gelmişseniz, olumsuz bir insan olursunuz ve ayrıca fiziksel olarak da hasta bir beden yaratırsanız. Ama duygularınızı temiz tutarsanız, içinizde duygusal olumsuzluk barınamaz ve giderek hafiflersiniz. Bu da size sezgisel yolu açar, çünkü içinizde belirgin bir sevgi duygusunun oluşmasına fırsat verir. Böylece giderek koşulsuz sevgiye yaklaşır ve incitici olmaktan uzaklaşırsınız. Deyiş uygunsa, titreşim frekansınız yükselir ve bundan dolayı, aldığınız rehberlik, sisteminize girerken herhangi bir engelle karşılaşmaz ve sizin tarafınızdan açık bir biçimde hissedilir.

Bunun için, kendinizi her gün duygusal etkilerden temizlemeniz gerekir. Nasıl fiziksel bedeninizden artık maddeleri ve toksinleri atıyorsanız, çözümlenmemiş duygusal sorunlarınızı çözümleyerek, yatağa öfkeyle gitmeyerek, kendinizi duygularınızla kirlenmiş hissetmeyerek, duygusal enerji akımlarını önemsemeyi ve kullanmayı öğrenerek duygusal artıklarınızdan ve toksinlerinizden de kurtulmalısınız.

Sezgileri fark etme tekniklerinden ikincisi, bedeni temizlemeye yönelik bir beslenme programıdır. Fiziksel olarak

toksin içermek, sezgilerin algılanmasını engeller.

Bu tekniklerden üçüncüsü, aldığınız rehberliğe önem vermektir. Duygusal ve fiziksel temizlenme sizi sezgilerinize götürür, o zaman da sezgilerinize karşılık vermeyi öğrenmeniz gerekir. Sezgilerinize kulak vermeye ve onlara göre davranmaya istekli olmalısınız. Pek çok insan, gerçekte çok kolay duyulabilen sezgileri duymaya istekli olmadığı için, herhangi bir şey duymadığını savunur.

Dördüncü teknik, yaşamınıza ve Evren'e açık yürekle yönelmek, yaşamınızdaki sorunlara, olmakta olan her şeyin bir nedenden kaynaklandığına ve bu nedenin, özünde her zaman şefkat ve iyilik taşıdığına güvenerek, inançla yaklaşmaktır. Bu, sezgiyi faaliyete geçirmek ve geliştirmek için son derece gerekli bir yaklaşımdır.

Sezgi nedir ve nasıl işler?

Sezgi, size yardımcı olması murat edilmiş olan, fiziksel duyuların ötesinde bir algıdır. O, beş duyunun verilerine ihtiyaç duymadan çalışan bir duyu sistemidir. Sezgi sisteminiz enkarnasyonunuzun bir parçasıdır. Bedeninizi bırakırken, sizin için geliştirilmiş sezgi sistemini de, artık gerekmeyeceği için, tıpkı kişiliğiniz gibi, ardınızda bırakacaksınız.

Sezgi, pek çok amaca hizmet eder. Sezgi, hayatta kalmaya hizmet eder; görünüşte yaşamı tehdit eden bir neden yokken, sizi önlem almaya yöneltir. Örneğin, tehlikeli olanla olmayanı, güvenle yürünecek sokakla yürünmeyecek olanı size söyleyen ya da arabanın motorunu gözden geçirmenizi isteyen önseziler, fiziksel dünyada kalmanıza yardımcı olurlar.

Sezgi, yaratıcılığa hizmet eder; tasarınız için hangi kitabı almanızın uygun olacağını, ihtiyaç duyduğunuz meslektaşınızla nerede karşılaşacağınızı, bir alanla ilgili hangi fikirlerin bir başka alanda hangi fikirlerle tamamlanabileceğini söyler. Belli bir resmin gri, bir başkasının mor boyanması

gerektiğini bir önsezi belirler. Daha önce hiç denenmemiş bir fikrin işe yarayabileceği düşüncesi bir sezgidir.

Sezgi, ilhama hizmet eder. İlham, bir sorunun birden doğan yanıtıdır; karışıklık sisinde oluşan bir anlamdır; karanlığa gelen Işık'tır. O, Tanrısal bir tezahürdür.

Sezgi, değişik kaynaklar tarafından kullanılabilen bir tür elektrik teli tertibatı olarak düşünülebilir. Bu kaynaklardan biri ruhtur. Sezgi, deyiş uygunsa, kişilik ve ruh arasındaki bir telsiz telefondur. Bu bağlantı, yüksek benlik aracılığıyla gerçekleşir.

Yüksek benlik, ruh kişilikle haberleşmek istediğinde, aralarındaki bağlantıyı kuran hattır; kişilik ve ölümsüz benlik arasındaki diyalogdur. Kişilik-ruh haberleşmesi yüksek benliğin deneyimidir; ama kişilik ruhunun bütünüyle bağlantı kuramaz.

Ruhun bütün enerjisi enkarne olmaz. Ruh enkarne olmak için, fiziksel ortamda şifa bulmalarını istediği bölümleriyle, o yaşam dilimindeki şifa sürecine yardımcı olacak bölümlerinden bir kişilik yaratır.

Ruhun enerjisi öyle güçlüdür ki, gerçekten o form'u (bedeni) patlatmadan bir fiziksel form'a dönüşemez. Ruh, insan deneyimi kazanmak için kişiliği yaratırken, bazı bölümlerini ayarlar ve o bölümlerin enerjisini indirger. Yüksek benliğiniz, ruhunuzun içinizdeki yüzüdür, ama ruhunuzun tamamı değildir; ruhunuzun daha küçük bir birimidir. Bu nedenle, "yüksek benlik" "ruhun" başka bir anlatımıdır, ama ruh yüksek benlikten daha öte bir şeydir.

Gözünüzün önüne bir fincan, bir galon ve bir su tankı getirin. Su tankı ruhtur. Ruhun bir yönü (veçhesi) bir galon olur. O galon hâlâ ruhtur, ama ruhun tamamı değildir; deyiş uygunsa, ruhun görevdeki bölümüdür. Kişilik ise fincandır. Fincan galonla, yani yüksek benlikle bağlantı halindedir ama su tankının bütünüyle doğrudan ilişki kuramaz.

Kişilik ve ruhu arasındaki iletişim sezgiye dayalı bir iç işlemdir; kendi iç sisteminize bağlı organik bir işlemdir. Aklınızdan, kalbinizden ve sezginizden aldığınız verileri yüksek benliğinizin rehberliğine güvenerek kullanırsanız, örneğin, karar verme işlemini sezgisel bir işlem haline getirebilirsiniz. Bu kaynaklardan her biri kendi enerji sisteminizin bir parçasıdır. Kişiliğiniz ve yüksek benliğiniz, ruhunuza ait bölümlerdir.

Sezgi ayrıca, kişiliğin, yüksek benliği aracılığıyla, kendi ruhunun ötesinde, daha ileri süreçler içinde bulunan diğer ruhlardan da bilgi almasını mümkün kılar. Kendi yüksek benliğinizden başka rehberlik kaynakları da, deyiş uygunsa, aynı radyo istasyonunda buluşabilirler. Bu, sezgisel bir işlemle aynı şey değildir. Bu işlemde rehberliği algılamak için, sezgisel kanallardan yararlanılır.

Sezgisel kanallar vasıtasıyla bilgi almak, sezgisel işlemlerle bilgi almaktan önemli ölçüde farklıdır. Sezgisel işlemler yoluyla bilgi almak, yemeği evde pişirmeye, sezgisel kanallar yoluyla bilgi almak ise yemeği dışarıya ısmarlamaya benzer.

Çok-duyulu insanın sezgisel işlemler yoluyla ve sezgisel kanallar yoluyla aldığı rehberlik, onun esenliği, mutluluğu ve gelişmesi için güneş ışığı ve temiz hava kadar gereklidir. Çok-duyulu insan, sezgileri aracılığıyla gerçeği bilinçli olarak anlamaya ve deneyimlemeye başlar.

Gerçek nedir?

Gerçek, sizi saptırmayan, tam tersine güçle donatandır. Bu nedenle, derece derece gerçek vardır, ama genel anlamda gerçek, zarar vermeyendir. Gerçek zarar veremez.

Fizik-ötesi öğretmenlerle ilişkili yüksek benlik, sadece sizin için değil, onunla temasa geçen herkes için doğru olan bir gerçeklik düzeyi yaratır. Eğer, sezgisel kanallar vasıtasıyla aldığınız rehberlikten size özel (kişisel) bilgileri çıkarsanız bile, gerçeğin başkalarına da uyan bir parçası, ya da

en azından koşulsuz sevgi orada kalır, oysa kendi sezgisel işleminiz yoluyla aldığınız bilgilerin çoğu sadece sizin için geçerlidir. Kişisel gerçekle kişisel olmayan gerçek arasındaki fark budur. Her ikisi de doğrudur, ama kişisel gerçek size, kişisel olmayan gerçek ise herkese aittir. Gelişmek için nasıl vitaminlere, şefkat ve sevgiye ihtiyacımız varsa, gerçeğe de öyle ihtiyacımız vardır.

Sezgisel işlemler ya da sezgisel kanallar yoluyla gelen gerçek, bazen sizin kendi korkularınızla kirlenebilir. Burada aklınız devreye girmelidir. Başka bir deyişle, temiz bir sezgi aldığınızı düşünebilirsiniz, ama bu bilgiyi tıpkı "Karımla ilgili deneyimim, kuşkumu destekliyor mu?" sorusuyla olduğu gibi mantıkla incelerseniz, aslında bir güvensizlik duygusuna karşılık vermekte olduğunuz fark edebilirsiniz. Böyle bir inceleme, kocaya, duygusal tepkisinin karısının harekete geçirdiği enerjiye değil de, kendi güvensizlik duygusuna bir yanıt olduğunu gösterebilirdi. Kendi sezgisel işlemlerinizle ya da sezgisel kanallarla gelen yanıtlar, sizin yapmak istediklerinizle çatışabilirler. Aşağı benliğiniz, kişiliğiniz çatışma yaratmamalı, bu yanıtlara mantıkla yaklaşmalıdır.

Aldığınız rehberlik kaynaklarını birbirinden ayırmayı öğrenecek bir düzeye erişmeniz doğaldır. Sezgi yoluyla algılanan gerçekler tarafından yönlendirilme fikri beş-duyulu insana olağandışı gelir. Beş-duyulu kişiliğin deneyimleri üzerine kurulu psikoloji, sezgiyi kabul etmez; o, fiziksel algı, etki ve kavramayı kabul eder, inceler ve öğrenmeye çalışır. Çok-duyulu kişiliğe ise yüksek benliğinden ve -yüksek benliği aracılığıyla- daha gelişkin ruhlardan öğrendiği gerçeklere güvenmemek olağandışı gelir.

Kişilik, hiçbir biçimde ruhundan ayrı değildir, ruh ve kişiliklerine sürekli olarak yardım edilir ve kişisel olmayan şefkat ve bilgelikle yol gösterilir. Bu hem beş-duyulu hem de çok-duyulu kişilik için geçerlidir, ama beş-duyulu kişilik,

ruhunun farkında olmadığı gibi, yüksek benliğinden ve daha gelişmiş ruhlardan aldığı rehberliğin de farkında değildir. Çok-duyulu kişilik ise ruhunun farkına varmıştır -kendini ruhuyla aynı düzeye getirmeye, uyum içine sokmaya, yüksek benliğini aynen bedende ifade etmeye çalışır- ve kendi ruhunun ve ruhuna destek veren diğer ruhların sevgi dolu yardımlarını bilinçle diler ve alır.

6
IŞIK

Ruh fiziksel değildir, ama o, varlığınızın güç alanıdır. Yüksek benlik de fiziksel değildir, ancak yüksek benlik tekâmül etmiş insanın, tamamen uyanmış kişiliğin canlı modelidir. Sezgi deneyimi, beş duyunun verileriyle açıklanamaz, çünkü sezgi fizik-ötesi dünyanın sesidir. Bu yüzden, fizik-ötesi realitenin varlığını kabul etmeden, ruhunuzu ya da yüksek benliğinizi veya sezgilerinizi anlamanız mümkün değildir.

Mantık yoluyla alınan bilgi ne Tanrı'nın ne de fizik-ötesi realitenin varlığına kanıtlar getirebilir; çünkü fizik-ötesi realitenin kanıtı, aklın araştırdığı boyutta bulunamaz. Bu nedenle, beş-duyulu kişiliğin bakış açısından "Fizik-ötesi var mı?" diye sorduğunuzda, aslında şunları soruyor olursunuz: "Eğer fizik-ötesi realitenin varlığını kanıtlayamıyorsam, bunun saçma olduğuna mı karar vermeliyim? Bu konuda bir yanıt bulunmadığına mı karar vermeliyim, yoksa kendimi yanıtın bulunabileceği bir düzeye kadar genişletmeli miyim?"

Farklı bir gerçek düzeyini öne süren bir soru sorulduğunda -bu soru ne olursa olsun- bilim adamları, gerçeği kova-

layanlar hep zihinlerini esnetme yolunu seçmişlerdir. Örneğin tekâmülümüzün bir döneminde, "Gözün görebildiğinden daha küçük yaşam formları var mı?" diye sorulmuştu. Beş-duyulu algının yanıtı "Hayır" oldu. Bazıları bu yanıtı kabul etmediler ve mikroskop bulundu. Sonra, "Doğanın mikroskop aracılığıyla görülenden daha küçük parçaları var mı?" diye soruldu ve beş-duyulu algının yanıtı yine "Hayır" oldu. Ama durmadık, durmak yerine atom ve atomaltı parçacıklar konusunda zengin bir anlayışı keşfettik ve geliştirdik.

Ancak, eskiden "yok" diye düşünülenin "var" olduğunu görmek için aletler üretmeden önce, zihnimizi esnetmemiz gerekiyordu. Gelişkin ya da esnek bir zihnin çabası ve görevi, kabul edilebilir gerçeğin sınırları içinde yanıtlanamayan soruları yanıtlayabilmek için, bu yanıtların bulundukları bir düzeye kadar genişlemek olmalıdır.

Fizik-ötesi realite nedir?

Fizik-ötesi realite sizin yuvanızdır. Siz fizik-ötesi realiteden geldiniz, fizik-ötesi realiteye döneceksiniz; ve sizi oluşturan ana parçanız ise sürekli olarak fizik-ötesi realitede yaşar ve orada tekâmül eder. Gezegenimiz üzerindeki milyarlarca insan için bu böyledir. Bu nedenle, başka insanlarla olan etkileşimlerinizin asıl bölümü fizik-ötesi realite içinde meydana gelir. Örneğin, size duygusal yönden yakın biri için, ailenizin bir üyesi için sevgi dolu düşünceler ürettiğinizde, bilincinizin niteliğini değiştirmiş olursunuz, sizin bilincinizdeki bu değişiklik o kişinin enerji sistemine katkıda bulunur.

Sözgelimi, babasına kızgınlık duyan bir kız, babasıyla ilişkisinde daha derin bir anlayışa ulaşabilir; sevgi ya da sorumluluk duygularının gelişmesi için kendisine gereken ana dersin devreye girmesinde babasının üstlenmiş olduğu karmik rolü fark edebilir; bu durumda eğer şifa bulmak ve babasıyla ilişkilerini düzeltmek doğrultusunda açık ve kesin

bir niyet beslerse, babasına bu konuda bir şey söylemese bile, hiç kuşkunuz olmasın, baba kızının niyetini fark edecektir, belki bilinçli zihniyle değil, ama tüm varlığıyla kızının ne yapmakta olduğunu hissedecektir. Bilinçli zihniyle daha önce hiç düşünmediği konularda birden aşırı duygusallığa girecek ya da kızının çocukluk resimlerine bakma isteği duyacak ve nedenini bilmeden kalbinde bir çekim hissedecektir.

Deyiş uygunsa, bilgisayara yüklenmiş bu bilgilerin değiş tokuşuna size yakın ruhlarla ve bir ölçüye kadar da ilişkide olduğunuz bütün ruhlarla birlikte katılırsınız. Siz kendi verilerinizi ve bir ruha gönderdiğiniz veriyi değiştirdiğinizde, o bilgi gönderdiğiniz ruhun sisteminde işlemden geçirilir. Niyetlerinizin neden ve sonuçları, enerjinizi biçimlendirmek için seçtiğiniz yol başkalarını bu düzeyde etkiler.

Bu nasıl gerçekleşir?

Bütün varlıklar gibi siz de bir Işık sistemisiniz. Işığınız'ın frekansı bilincinize bağlıdır. Bilinç düzeyinizi değiştirdiğinizde, Işığınız'ın titreşim frekansını da değiştirmiş olursunuz. Örneğin, size haksızlık eden birini, ondan nefret etmek yerine bağışlamayı seçerseniz, Işığınız'ın frekansını değiştirirsiniz. Birine yabancılık ya da soğukluk duymak yerine, sevgi ya da yakınlık duyarsanız, Işığınız'ın frekansını değiştiririniz.

Duygular, farklı frekanslara sahip enerji akımlarıdır. Nefret, kıskançlık, kibir ve korku gibi olumsuz olduklarını düşündüğümüz duygular, sevgi, şefkat, neşe gibi olumlu olduklarını düşündüğümüz duygulara kıyasla daha düşük frekansa ve daha az enerjiye sahiptirler. Öfke gibi düşük-frekanslı bir enerji akımını, bağışlama gibi yüksek-frekanslı bir enerji akımıyla değiştirmeyi seçtiğinizde, Işığınız'ın frekansını yükseltmiş olursunuz. Sisteminizde yüksek-frekanslı enerji akımlarının dolaşmalarına izin verirseniz, enerji düzeyiniz de yükselir. Sözgelimi, bir insan üzüntü ya da endişe içindey-

se, kendini fiziksel olarak tükenmiş hisseder, çünkü düşük-frekanslı bir enerji akımıyla birleşmiştir. Bu durumdaki bir insan ağırlaşır ve donuklaşır, oysa sevinçli bir insan enerji dolar ve kendini canlı hisseder, çünkü sisteminde yüksek-frekanslı bir enerji akımını dolaştırmaktadır.

Farklı düşünceler farklı duygular yaratırlar. Örneğin, öç almaya, şiddete ve açgözlülüğe ya da başkalarını kullanmaya yönelik düşünceler öfke, nefret, kıskançlık ve korku gibi duygular üretirler. Bunlar düşük-frekanslı enerji akımlarıdır, bu yüzden Işığınız'ın ya da bilincinizin frekansını düşürürler. Yaratıcı, sevgi dolu ya da başkalarına yardıma yönelik düşünceler takdir, bağışlama ve sevinç gibi yüksek-frekanslı duygulara yol açarlar ve sisteminizin titreşim frekansını yükseltirler. Eğer düşünceleriniz, size düşük-frekanslı enerji akımlarını çeken düşüncelerse, fiziksel ve duygusal davranışlarınız bozulacak, bu durumu da duygusal ya da fiziksel bir hastalık izleyecektir; öte yandan, yüksek-frekanslı enerji akımlarını çeken düşünceleriniz, fiziksel ve duygusal sağlığınızı yaratacaktır.

Düşük-frekanslı sistemler, yüksek-frekanslı sistemlerden enerji çekerler. Duygularınızın ve düşüncelerinizin farkında değilseniz, frekansınız, sizinkinden daha düşük-frekanslı bir sistem tarafından zayıflatılır ve enerjiniz o sistem tarafından çekilir. Örneğin canı sıkkın birinin, insanın "içini tükettiğini" ya da "enerjisini emdiğini" söyleriz. Yeterli yüksek-frekansa sahip bir sistem, Işığı'nın niteliğiyle sizin sisteminizi etkiler, bu da sizi rahatlatır, yatıştırır ya da canlandırır. Böyle bir sistem "ışıldayan" bir sistemdir.

Düşüncelerinizi seçerek ve hangi duygusal akımlardan kurtulup, hangilerini güçlendireceğinize karar vererek, Işığınız'ın niteliğini belirlemiş olursunuz. Başkaları üzerinde yaratacağınız etkileri ve yaşamınızdaki deneyimlerin doğasını belirlemiş olursunuz.

"Işık" bilinci temsil eder. Bir şeyi anlamadığımızda, "konuyu aydınlat," deriz. Aklımız karıştığında, "biraz daha ışığa ihtiyacımız var," deriz. Birden bir fikir doğduğunda, "ışık yandı," deriz. Bir insan bütünüyle bilinçlenmişse, onun "aydınlanmış" olduğunu söyleriz. Olumsuz bir düşünce ya da duyguyu uzaklaştırdığınızda, düşük-frekanslı enerji akımlarını da sisteminizden uzaklaştırmış olursunuz, bu da bilincinizin frekansında gerçekten yükselme sağlar.

Evren'i ışık, frekanslar ve değişik frekanslardaki enerjiler gibi fiziksel ışığı incelerken alışık olduğumuz kavramlarla düşünmek, yalnızca benzetme yapmak değildir. Bu, Evren'i düşünmenin doğal ve güçlü bir yoludur, çünkü fiziksel ışık, fizik-ötesi Işığın bir yansımasıdır.

Fiziksel ışık, ruhunuzun Işığı değildir. Fiziksel ışık belli bir hızla yol alır; daha hızlı gidemez. Ruhunuzun Işığı bir anda her yere ulaşabilir. Kızın babasına sevgiyle yönelmesi ile babasının ruhunun bu niyeti fark etmesi arasında geçen bir zaman yoktur. "Anındalık," bu yüzden, sizin yaşamınızda çok büyük bir anlam ifade eder, çünkü enerjinizi kullanma biçiminize yönelik seçimlerinizle oluşturduğunuz kararların sonuçları, fizik-ötesi realitede anında belirirler. Onlar sizin gerçek kimliğinizle bir'dirler.

Ruhunuzdan doğan enerjiler anında her yere yayılırlar. Kişiliğinizden doğan enerjiler, fiziksel ışığın yolunu izlerler. Örneğin korku, kişiliğe ait bir deneyimdir. Ruh, karışıklık içinde ve Işık'tan uzak bulunabilir, ama korku hissetmez. Ruhun bir parçası Işık'tan yoksunsa, kişilik bu Işık'tan yoksunluk halini korku olarak hisseder. Korku kişiliğe özgüdür, bu yüzden uzay ve zamana bağlıdır. Koşulsuz sevgi ruha özgüdür, anında yaşanır, Evrensel ve sınırsızdır.

Görülebilir ışık, frekanslara ayrılmış bir enerji dizisinin (sürekliliğinin) oktava benzer bir bölümüdür ve gözün görebileceği sınırlar içinde aşağı-yukarı yayılır; deyiş uygunsa,

fizik-ötesi Işık dizisi de insanın var olduğu frekans alanında aşağı-yukarı yayılır. Görülebilir ışık, nasıl fiziksel ışık dizisi içinde belirli bir frekans alanında deneyimlenebiliyorsa, insan, fizik-ötesi Işık dizisi içinde de belirli bir frekans alanını deneyimler.

Başka zekâlar (varlıklar), başka frekans alanlarında bulunurlar. Ama bu Yaşam formları varlıklarını bizden ayrı yerlerde sürdürmezler. Tıpkı kızılötesi, morötesi ışınların, kısa dalgalı ışınların, ve daha pek çok frekans ve frekans alanlarının görülebilir ışık tayfıyla bir arada bulunmaları ama bizim onları göremeyişimiz gibi, fizik-ötesi Işığın farklı frekans alanlarıyla tanımlanan Yaşam formları da bizimle aynı ortamı paylaşırlar, ama biz onları göremeyiz. Şu anda oturduğunuz yerde pek çok farklı varlık ya da varlık grubu bulunmaktadır ve her biri kendi realitesi içinde ve kendi yolunda faaldir ve tekâmülünü sürdürmektedir. Nasıl kısa dalga ışıma görülebilir ışıkla birlikte bulunuyor ama insan gözüyle fark edilemiyorsa, bu realiteler de sizinkiyle aynı biçimde karışmış durumdadırlar.

İnsanlığımız, fizik-ötesi Işığın tayfı içinde bir frekans alanından daha yüksek bir frekans alanına doğru tekâmül etmektedir. Bu, beş-duyulu kişiliğin çok-duyulu kişilik haline gelmek üzere tekâmül etmesidir. Çok-duyulu kişilik, beş-duyulu kişiliğe kıyasla çok daha parlaktır ve enerji doludur; ruhunun Işığı'nın farkına varmıştır ve beş-duyulu kişiliğin göremediği Yaşam formlarını sezip, onlarla iletişim kurabilecek yetenektedir.

Evren, alt ve üst noktaları olmayan bir hiyerarşi düzenidir. Bu hiyerarşi düzeyleri arasındaki anlayış uyarınca, düşük düzeylerdeki ruhlar farkındalıklarını artırmaya uğraşırlarken, yüksek idrakler de onların deneyimlerine katkıda bulunabilirler, hatta bu yardıma teşvik edilirler. Bu nedenle, her zaman üst düzeyden yardım gelir. Siz de bu işlemin için-

desiniz, ancak yardım ruhsal düzeyde alındığı için, kişiliğiniz bunun farkında değildir.

Beş-duyulu kişiliğin farkında olmadığı, hatta mutlak güçle donanmış çok-duyulu bir kişiliğin bile yaşamının sonunda fizik-ötesi realiteye dönene kadar hatırlamayacağı pek çok şey vardır. Örneğin, ruhunuzun geçmiş ve gelecekteki kişiliklerine ait birçok enkarnasyonun farkında değilsiniz, ama varlığınızın birçok bölümü -tıpkı bazı ilişkileriniz gibidoğrudan bu yaşam dilimlerinden hasıl olur. Eğer varlığınızın bir yönü "siz-öğretmen" ya da "siz-asker" olarak fiziksel âlemde tezahür etmişse, bu fiziksel yönünüze bağlı fizik-ötesi yönleriniz de vardır ve bunlar söz konusu "öğretme" ya da "savaşma" dinamiğine, bir parçası olduğunuz ve bağlı bulunduğunuz fizik-ötesi âlemden etkin bir biçimde katılırlar. Fiziksel olarak tezahür eden yönünüz ise çok, çok daha önemli ve karmaşık bir gücü temsil eder.

Bize yapılan fizik-ötesi yardımlar, frekansı bizimkinden yüksek olan fizik-ötesi Işık alanlarından gelir. Beş-duyulu kişiliğin farkına varmadığı, çok-duyulu kişiliğin farkında olduğu yardımcı ve rehber varlıklar Evren'de idrakî açıdan bizden daha üst düzeyde bulunurlar, bundan dolayı, bizim birbirimize sağlayamayacağımız nitelikteki rehberlik ve yardımı bize sağlarlar.

Beş-duyulu kişilik, idrak düzeylerinden meydana gelen hiyerarşi içinde bir basamak oluşturur; bu basamak, başkaları üzerinde hâkimiyet kurma yeteneğinin az, incinme olasılığının yüksek olduğu, düşük bir idrak düzeyidir. Ancak Evren'in gözünde, yaradılışın bütün basamakları eşdeğerlidir, hepsi değerlidir. Mutlak güçle donanmış bir gözle bakıldığında, yaradılış içinde üst düzeyde bulunan bir varlığın, alt düzeydekilere kıyasla, bakış açısını daraltan engelleri daha büyük bir beceriyle ortadan kaldırabildiği görülür. Bu varlık, sevgi ve bilgelik içinde daha kolay yaşayabilir ve başkalarına

da, aynı sevgi ve Işığa doğru tekâmül edebilmeleri için daha büyük bir istek ve beceriyle yardım eder.

Her insan ruhunun, hem rehberleri hem de öğretmenleri vardır. Rehber, öğretmen değildir. Rehberler, danışman olarak başvurulan, belli alanların uzmanları gibi düşünülebilirler. Örneğin bir kitap yazıyor, bir tasarı üretiyor ya da bir işi düzene sokuyorsanız, yaptığınız işe katmak istediğiniz sıcaklık, yaratıcılık, içgörü gibi niteliklere sahip bir rehberden yardım alabilirsiniz.

Öğretmenlerle ilişkilerimiz, deyiş uygunsa, daha kişisel bir düzeyde yürür; her ne kadar bunlar, gerçekte kişisel olmayan enerjiler olsalar da, biz onlarla aramızda kişisel bir ilişkinin varlığını hissederiz. Fizik-ötesi bir öğretmen, sizi ruhunuza giderek daha fazla yaklaştırır; dikkatinizi yukarı uzanan (dikey) bir yola yöneltir ve böyle bir yolla yatay uzanan bir yol arasındaki farkı görmenizi sağlar.

Dikey yol, farkındalığın yoludur. Bu, bilincin ve bilinçli seçimin yoludur. Ruhsal tekâmülünü hızlandırmayı, yüksek benliğinin farkındalığını kazanmayı seçen biri, dikey yolda yürümektedir. Dikey yol, berraklık yoludur. Berraklığı yaratan potansiyel, sizin fizik-ötesi öğretmeninizle etkileşiminizden doğan deneyimin kendisidir.

Yatay yol, kişiliğinizi tatmin eden yoldur. Sözgelimi, bir iş adamı ya da iş kadını, yaşamını sürekli para kazanmaya adamışsa, yatay yolda yürümektedir. Girişimleri ne kadar farklı olursa olsun, hepsi özünde aynıdır; eğer para kazanırlarsa, kişiliklerini hoşnut ederler; eğer para kaybederlerse, kişiliklerine acı çektirirler, ama yüksek benliklerine hizmet etmezler, ruhsal tekâmüllerine hizmet etmezler.

Duygusal ve cinsel ihtiyaçları gibi, sadece kendi ihtiyaçlarını doyurmak amacıyla ilişkiler kurmak isteyen biri, her ilişkisinin aslında bir diğeriyle aynı olduğunu görecektir; yaşamındaki kişilerin birbirinin yerine geçebileceklerini, birin-

ci kişiyle olan deneyimleriyle, ikinci kişiyle olan deneyimlerinin aslında aynı olduğunu fark edecektir. Bu, yatay yoldur. Her yeni deneyim, gerçekte yeni değildir, aynı şeyin tekrarı gibidir. Özlü ve derin ilişkiler kurmak, bilinçli ve karşı tarafı önemseyen bir yaklaşımı gerektirir. Dikey yol budur.

Ancak bu, öğrenmenin tüm durumlarda gerçekleşmeyeceği, ya da yatay yol ruhun öğrenimine uygun değilse, ruhun bu yolu ardında bırakmayacağı anlamına gelmez. Her ruh, er geç mutlak güce yönelecektir. Her yol bu hedefe hizmet eder ve her ruh bu hedefe ulaşacaktır. Dikey yol, bunu bilinçle yapmaya karar verdiğinizde başlar.

Rehberler ve öğretmenler, ruha tekâmülünün her aşamasında yardım ederler. Bir ruhun rehber ve öğretmenlerinin sayısı, o ruhun üstesinden gelmeye çalıştığı işlere ve farkındalık düzeyine bağlıdır. Daha büyük tasarıları üstlenen ruhlar daha fazla yardım alırlar.

Ruhunuz, rehberlerini ve öğretmenlerini tanır. Sizin enkarnasyonunuzu plânlarken onların bilgelik ve şefkatinden yararlanır ve ruhunuzun siz olan parçasını, enkarnasyonunuz sona erdiğinde, eve dönme zamanınız geldiğinde, onların bekleyen kolları sarar. Size her an yol gösterilir, her an yardım alırsınız. Işığa yönelmenizi sağlamak üzere sizi her an teşvik ederler.

Ancak kararlarınızı kendiniz vermek zorundasınız. Fizik-ötesi bir öğretmen bunu sizin yerinize yapamaz, yapmak da istemez; o size yaşamınızdaki öğretici deneyimler aracılığıyla yardım eder. Onun size verebileceği yanıtlar, sizin soracağınız sorulara bağlıdır; bu soruları sizi harekete geçiren nedenleri, dürtülerinizi sorgulayarak, dua ederek ya da meditasyon yaparak oluşturabilir, kendinizi gelecek karşılıklara açık tutar, ya da bu yeteneğini geliştirmiş çok-duyulu insanın yaptığı gibi, doğrudan sorabilirsiniz. Bir dizi soru sorduğunuzda, önünüzde bir dizi kapı açılır, ve başka so-

rular sorduğunuzda önünüzde başka kapılar açılır.

Öğretmen ya da öğretmenleriniz, size her an kişisel olmayan bir şefkat ve açıklıkla yol gösterirler. O, her seçiminizin olası sonuçlarını gözden geçirmenize yardımcı olur; şifaya ihtiyacı olan yönlerinizi fark etmenizi sağlayacak biçimde duygularınızı etkiler; o, sorularınıza yanıt verir, ama bunun için önce sizin soruyu sormanız, dolayısıyla kendi enerjinize kendiniz yön vermeniz gerekir. Öğretmeniniz size, hangi seçimlerin hangi sonuçlara yol açacağı konusunda öğüt verebilir, ama hangi seçimi yaparsanız yapın, size bilgelik ve şefkatle yol göstermeye devam eder.

Bir öğretmen sizin için ne bir karma yaratabilir, ne de bir karma'yı ortadan kaldırabilir. Hiçbir varlık, hatta fizik-ötesi bir öğretmen bile, yaşamınızın, enerjiyi kullanma biçiminizin sorumluluğunu üstlenemez, ama fizik-ötesi bir öğretmen seçimlerinizin ve deneyimlerinizin neyi temsil ettiklerini anlamanıza yardımcı olabilir, size sorumluluk duygusu içinde bilgece seçimler yapmanızı sağlayacak bilgileri verebilir. Bu nedenle, size yönelik rehberlik ve yardımlardan bilinçli olarak yararlanma, fizik-ötesi bir öğretmenle bilinçli olarak iletişim kurma yeteneği, tarife sığmaz bir hazinedir, her türlü sözcüğün ve değerin ötesinde bir hazinedir.

Verdiğiniz her karar, sizi ya kişiliğinize ya da ruhunuza yaklaştırır. Verdiğiniz her karar şu sorulara birer yanıttır: "Sevgiyi hangi yolla öğrenmeyi seçiyorsunuz?","Mutlak güçle donanmayı hangi yolla öğrenmeyi seçiyorsunuz -kuşku ve korkuyla mı, yoksa bilgelikle mi?" Bu konu, Cennet Bahçesi öyküsünün can damarıdır. Bütün insan ırkına sunulmuş Gerçeğin Ağacı (Tuba Ağacı) şöyle der: "Öğrenin! Hangi yolla öğrenmek istiyorsunuz?"

Bu ilk ve temel özgür irade eylemidir: Hangi yolla öğrenmek istiyorsunuz? Bu, her birinizin yaşam durumlarında sürüp gitmekte olan bir sorudur. Bu, ebedi ve ezeli bir soru-

dur; deyiş uygunsa, Broadway'de sahnelenmekte olan en uzun gösteridir. Hangi anda ve hangi koşullar altında bulunursanız bulunun, Cennet Bahçesi durup dinlenmeden hep aynı soruyu sorar. Size her defasında, en küçük bir olayda bile, hep aynı fırsat tanınır: "Kuşkunun ve korkunun yolunu mu, yoksa Bilgelik Ağacı'nı mı seçeceksiniz?

Yaşam Ağacı (Tuba Ağacı), Bilginin, Gerçeğin ve Bilgeliğin Ağacı, size tanınan bir fırsat, sorulan temel sorudur. Adem ile Havva, Cennet Bahçesi'nin erkek ve dişi öğeleri, simgesel elmayı koparmakla bilgiyi kötüye kullanmış oldular. Seçimleri, bilgiyi kötüye kullanma yönündeydi, bu nedenle de utanç duygusunu yaratmış oldular. Oysa, o ana kadar utanç duygusu insanlar için öngörülmemişti. Bilgiyi, gerçeği, bilgeliği kötüye kullanmak, sıkıntı ve utanç üretti. Bu da suçluluk duygusunun oluşmasına yol açtı. Suçluluk duygusu da korkuyu doğurdu ve böylece insan ırkı tekâmül yolculuğuna başlamış oldu.

Elmayı koparma kararı, tekâmülü başlatan en yüce düzenin bir kararıydı; bu, bir insanın verdiği kararı anlamakta kullandığımız kıstaslarla idrak edilemeyecek bir düzendir. Bir bireyin yaşamıyla, ya da daha geniş ölçüde, bireylerin yaşamlarıyla ilgili kararlardan söz etmekle, insan ırkının milyarlarca yıl önce girdiği tekâmül ve öğrenme sürecinin başlama biçiminden söz etmek arasında çok fark vardır.

Cennet Bahçesi öyküsündeki elmayı koparma kararı, iki kişinin gerçekten öyle bir sahnede var olup da, bir elmayı koparmaya karar vermiş oldukları anlamına gelmez. Bu, sizin ya da benim "Bunu mu, yoksa şunu mu seçmeliyim" diye düşünüp verdiğimiz bir karar biçiminde değildir. Cennet Bahçesi öyküsü, bütün Dünya ve insanlık deneyiminin başlangıcını tarif eder; yaratma ve biçim verme enerjilerine, gerilime sahip büyük grup bilinçlerini etkileyen enerji prensiplerini işaret eder. Bunların, insan deneyiminin kutbiyetle-

ri olarak ortaya çıkan kendi kutbiyetlerini oluşturma süreçlerinde, kuşku ve korku da güven (itimat) ve Işığın karşısında yer aldılar, ve bu duygular böylece var oldular.

Bununla birlikte, Cennet Bahçesi öyküsünü, insanın kuşku ve korku ile bilgelik arasındaki seçimi olarak anlamak da yanlış değildir, çünkü bilgelik ya da kuşku ve korku yoluyla öğrenmek arasındaki seçim, her insanın her gün, her dakika karşılaştığı her olaya verdiği tepkinin bir parçasıdır, ve bu tepki bizim tekâmülümüzü etkileyen dinamikleri yansıtır.

Bu da bizi, seçim, Işık ve fiziksel realite arasındaki ilişkiye götürür.

7
NİYET I

Tüm formlar fiziksel değildir. Örneğin bir düşünce, bir formdur. Düşünceyi oluşturan öz nedir? (Düşünce ne'den oluşur?)

Bir düşünce, bilincin biçim verdiği enerji ya da Işık'tır. Bilinç olmadan, hiçbir form var olamaz. (Bilinçsiz hiçbir form yoktur.) Işık vardır ve Işığa biçim veren bir bilinç vardır. Yaratma budur.

İçinizden sürekli enerji akar, başınızın tepesinden girer ve bedeniniz boyunca aşağı iner. Siz durağan bir sistem değilsiniz. Siz, içinizden akan enerjiyi her an bilgilendiren, dinamik bir Işık varlığısınız. Her düşüncenizle, her niyetinizle bunu yapıyorsunuz.

Sisteminizden akan İşık, Evrensel enerjidir. O, Evrenin Işığı'dır. Siz bu Işığa biçim (form) veriyorsunuz. Hissettikleriniz, düşündükleriniz, davranışlarınız, değer ölçüleriniz, yaşama biçiminiz -bütün bunlar içinizden akan Işığa nasıl biçim verdiğinizi yansıtırlar. Onlar sizin Işık'la oluşturduğunuz düşünce-formları, duygu-formları ve davranış-formlarıdır. Bunlar sizin kişiliğinizi, sizin uzay-zaman varlığınızı yansıtırlar.

İçinizden akan Işığı biçimlendirme yolunuzu değiştirebilirsiniz, bunun için bilincinizi değiştirmeniz gerekir. Örneğin, öfke gibi bir olumsuz kalıp içindeyken, bu olumsuzluğun yerine, bilinçli olarak şefkat duygusunu geçirmeyi seçtiğinizde, ya da sabırsızlık duygusuyla başa çıkıp, bilinçli olarak başkalarının ihtiyaçlarını anlamayı ve o ihtiyaçlara değer vermeyi seçtiğinizde, böyle yapmış olursunuz. Bu tutumunuz farklı düşünce, duygu ve davranış formları yaratır, deneyiminizi değiştirir.

Her deneyim ve deneyiminizdeki her değişiklik bir niyeti yansıtır. Niyet, sadece istemek demek değildir, iradenizin de kullanılmasıdır. Sözgelimi, kocanız ya da karınızla ilişkinizden hoşnut değilseniz ve bu ilişkinin değişmesini istiyorsanız, sadece bu yönde bir dileğinizin olması ilişkinizi değiştirmeye yetmeyecektir. Bu ilişkiyi değiştirmeyi içtenlikle istiyorsanız, bu değişim, onu değiştirme niyeti ile başlar. Bu değişikliğin nasıl olacağı ise niyetinizin niteliğine bağlıdır.

Eğer niyetiniz, kocanız ya da karınızla ilişkinizin uyumlu ve sevgi dolu bir hale gelmesi doğrultusundaysa, bu niyet sizi yeni algılara açacaktır. Böylece, eğer eşiniz size sevgi duyuyorsa, onun bu sevgiyi kendine göre ifade etme biçimini fark edebilecek, ya da size karşı sevgisizse, bu sevgisizliği anlayabileceksiniz. Algılarınızın açılması, sizi yeniden uyum ve sevgiye yöneltecek, ilişkinizin değişmesi için gerekli olanı ve bunun başarılıp başarılamayacağını açıkça görmenizi sağlayacaktır.

Eğer ilişkinizi bitirmeye niyet ederseniz, ilişkinizin sona ermesi, sona erdirme niyetinizle başlar. Bu niyet içinizde bir huzursuzluk yaratır. Eşinizle sağladığınız doyumda giderek azalma hissedersiniz. Daha önce hissetmediğiniz biçimde, kendinizi başkalarına açılmış bulursunuz. Yüksek benliğiniz sizin için başka bir eş aramaya başlamıştır. Bu eş ortaya çıktığında, ona doğru çekilmeye başlarsınız; eğer bu eşi

kabul ederseniz -ki bu kabul de bir niyettir- önünüzde yeni bir yol açılır.

Eğer birbiriyle çelişen niyetleriniz varsa hırpalanırsınız, çünkü her iki dinamik de harekete geçmiş ve çatışma içine girmişlerdir. Eğer taşıdığınız bütün niyetlerin bilincinde değilseniz, güçlü olan niyetiniz kazanır. Örneğin, evliliğinizi iyileştirmek için bilinçli bir niyet besliyor olabilirsiniz, ama bilinçaltı niyetiniz de bu evliliği sona erdirmek olabilir. Eğer evliliğinizi sona erdirme doğrultusundaki bilinçaltı niyetiniz, evliliğinizi düzeltme doğrultusundaki bilinçli niyetinizden daha güçlüyse, huzursuzluk, doyumsuzluk ve benzeri duygular evliliğinizi sevgi ve uyumla yürütme yönündeki bilinçli niyetinizi er geç alt edecekler ve sonuçta evliliğiniz bitecektir.

Eğer evliliğinizi iyileştirme niyetiniz, bitirmeye yönelik bilinçaltı niyetinizden daha güçlüyse ve eğer eşiniz de bu niyeti destekleyici bir tutum içindeyse, başarılı olursunuz; ama birbirine karşıt niyetleriniz belki her ikiniz için karmaşa ve sıkıntı üreteceklerdir, böylece bir yandan evliliğiniz içinde sevgi ve uyuma yönelik algılara açılırken, diğer yandan huzursuzluk, doyumsuzluk hissedebilir ve başka "eşlere" açık olma isteği duyabilirsiniz.

Bu, bölünmüş bir kişiliğin deneyimidir. Bölünmüş bir kişilik, kendi kendisiyle mücadele halindedir. Bölünmüş bir kişiliğin değer ölçüleri, algıları ve davranışları bir bütünlük içinde değildir. Bölünmüş bir kişilik, tüm bölümlerinin bilincinde değildir. Bölünmüş bir kişilik korku içindedir. Elde etmeye çalıştıklarını ve elde ettiklerini tehdit eden kendi parçalarından (veçhelerinden) korkar.

Bölünmüş bir kişilik, yaşam koşullarının kendisinden daha güçlü olduklarını hisseder. Örneğin, evliliğini iyileştirme doğrultusunda bilinçli bir niyet, ama evliliğini sona erdirme doğrultusunda daha güçlü bilinçaltı bir niyet besleyen

bölünmüş bir kişilik, evliliği yıkıldıktan sonra, elinden gelen her türlü çabayı gösterdiği halde işlerin niyet ettiği gibi yürümediği duygusunu taşıyacaktır. Bu, böyle değildir; her şey tamamen niyete uygun bir biçimde sonuçlanmıştır, ama onun birbiriyle çelişen niyetleri, deyiş uygunsa, içindeki Işık akışında fazla çalkantı yaratmıştır.

Eğer birbiriyle çelişen niyetler gerektiği gibi dengelenemezlerse ve kişilik bir yönünün ya da bazı yönlerinin, bilinçli niyetinin karşısında yer aldıklarını kabul etmek istemez veya kabul edemezse, şiddetli bunalım ve duygusal acı halleri ortaya çıkar. Bu, şizofreniye ve fiziksel hastalıklara neden olabilir. Daha hafif durumlarda bile, duyulan üzüntü yeteri kadar acı verici olur.

Bölünmüş bir kişilik, şifaya ihtiyacı olan bir kişiliktir. Kişilik, bilinçlendikçe ve bütünlük kazandıkça, ruhun şifa bulmak amacıyla enkarne olmuş bölümlerini iyileştirir. Bütünlük kazanmış bir kişilikten akan Işık, artık tek bir parlak ışına dönüşmüştür. Bu kişiliğin niyetleri güçlü ve etkilidir. O artık bir lazer, içinde gerilim farkının bulunmadığı, her dalgasının bir diğerini bütünüyle güçlendirdiği bir ışın haline gelmiştir.

Bütünlük kazanmış bir kişilik, bir lazer gibi değildir; bir lazer, bütünlük kazanmış bir kişilik gibidir. Lazer, insanın yakın zamana kadar fazla önem vermediği bir enerji dinamiğinin fiziksel realiteye yansımasıdır. Lazer, içinde bulunduğumuz yüzyılın ortalarında geliştirilmiş ve böylece insanoğlunun tekâmül ederek ulaşmaya çalıştığı hedefin can damarı olan bir dinamik fiziksel âleme yansımıştır.

Biz, bütünlük kazanmış, Işık varlıklar olduklarının, kendi doğalarının farkına varmış ve Işıkları'na bilinçle, bilgelik ve şefkatle biçim veren bireylerden oluşmuş bir insanlığa doğru tekâmül ediyoruz. Bundan dolayı, artık, içinde gerilim farkı olmayan, deyiş uygunsa, kendi kendisiyle mücadele

halinde olmayan ışık fenomeni fiziksel olarak ortaya çıkmıştır. Bu, insan deneyiminde yeni bir fenomendir ve bütünlük içindeki insanın yeni enerji dinamiğini yansıtmaktadır. Başka bir ifadeyle, artık bilimde kazanılan başarılar, bireylerin ve ulusların laboratuvarlardaki yeteneklerini değil, insan ırkının ruhsal yeteneklerini yansıtmaktadırlar.

Niyetler ilişkilerden daha etkilidirler. Niyetler, yaşamınızı her yönüyle etkileyen süreçleri harekete geçirirler. Sözgelimi, işinizi değiştirmek istiyorsanız, bu değiştirme süreci işinizi değiştirme niyetinizle başlar. Mevcut işinizi bırakma niyeti bilincinize yerleştikçe, başka bir yerde çalışma ya da başka bir iş yapma olasılıklarına açık hale gelmeye başlarsınız. Yaptığınız işe giderek daha az bağlılık duymaya başlarsınız. Yüksek benliğiniz sizin için başka bir iş aramaya başlamıştır.

Bu fırsat doğduğunda, o işi kabul etmeye hazır hale gelmişsinizdir. Yeni konumunuza bilinçle adım atmak, o konumu benimsemek için ek bir süreye ihtiyaç duyabilirsiniz, çünkü değişikliğe direnmek insanın doğasında vardır, ama işi kabul ederseniz, niyetiniz fiziksel olarak tezahür etmiş, fiziksel bir form kazanmış olur.

Verdiğiniz kararlar, ne sadece nerede çalışacağınız, eşinizin kim olacağı ya da nerede oturacağınız gibi konularla sınırlıdır, ne de yaşamınızı en fazla etkileyen kararlar bu kararlardır. Her an Evren'e, diğer insanlara ve kendinize karşı takındığınız tavırla bu kararınızı açığa vurmuş olursunuz. Siz sürekli olarak kararlar verirsiniz ve bu kararlar da an be an deneyimlerinizi yaratırlar. Siz, karar üreten bir varlıksınız.

Öfkenizi yenmek, öfke yerine karşınızdakini anlayışla karşılamak doğrultusundaki tek bir seçiminiz genel davranış biçiminizi birden değiştirmez, ama bu seçiminiz, davranışlarınızı duygularınız aracılığıyla fark etmenizi sağlar; ka-

rarlarınızı bilinçle, sorumluluk ve bilgelikle vermeyi sürdürdükçe, davranış biçiminiz de kararlarınızı yansıtmaya başlar. Sonuçta, içinizin derinliklerinde iş gören karar üretme mekanizmaları -içinizden akan Işığa her an biçim veren bu mekanizmalar- yaptığınız bilinçli seçimlerle uyum içine girerler, tıpkı siz farkındalığı seçmeden önce bilinçsizce yaptığınız seçimlerinizle uyum içinde (bir çizgide) oldukları gibi.

Kendi realitenizi niyetlerinizle yaratırsınız.

Bu nasıl olur?

Niyetler Işığa biçim verirler; Işığı harekete geçirirler. Öfke, hırs, kıskançlık ya da şefkat ve anlayış içeren her niyet, enerjiyi, Işık düzenlerini (kalıplarını) harekete geçirir. Fiziksel madde Işığın en yoğun, en kaba halidir.

Fiziksel realite, üzerinde Yaşam'ın tekâmül ettiği ölü ya da boş bir sahne değildir. Her fiziksel form ve fizik-ötesi form bilincin biçim verdiği Işık'tan oluşmuştur. Her form bilince sahiptir. Evren'de etkin düzeyde bir bilincin bulunmadığı tek bir gezegen bile yoktur; sadece bu, bizim anladığımız, algıladığımız bilinçten farklı olabilir.

Fiziksel realite ve fiziksel realitenin içindeki organizmalar ve formlar, iç içe Işık sistemleri halindedirler; bu Işık, ruhunuzun Işığı ile aynı Işık'tır. Bu Işık sistemlerinin her birine biçim veren, bilinçtir. Dünya okulunun fiziksel realitesi, üzerinde bulunanların kararlarıyla biçimlenir.

Fiziksel realiteyle, sizin yaşamınızda verdiğiniz kararlar arasında nasıl bir ilişki vardır?

Realite, çok katmanlı bir yaratmadır. Aynı realiteyi paylaşan iki kişi yoktur.

Sizin realitenizin ilk katmanı, sizin kişisel realitenizdir. Bu, kişisel yaşamınızdır, kendi etki alanınızdır. Kararlarınız en etkili sonuçlarını burada doğururlar ve direkt olarak hissedilirler. Birine soğukluk yerine şefkat duymayı seçtiğiniz-

de, bilincinizin frekansını değiştirmiş olursunuz, bu da deneyimlerinizi değiştirir. Kendi kişisel realiteniz içinde bencil ya da verici olmayı, kendinize ve başkalarına acımasızca ya da şefkatle bakmayı, kendinize hizmet etmeyi ya da başkalarına ve Dünya'ya hizmeti seçebilirsiniz. Bu kararlardan her biri, içinizden akan Işığı biçimlendirir ve içinizdeki realiteyi yaratır. Bu realite de çevrenizdeki insanların realitelerine yansır.

Realitenizin ikinci katmanı ailenizdir. Bireysel insan ruhları bir araya geldiklerinde, bir grubun enerji alanını oluştururlar; bireysel enerji alanları karışıp birleşir ve grubun enerji alanı ortaya çıkar. Bu nedenle, verici ya da bencil olmak, öfkeli ya da anlayışlı olmak gibi kendi realiteniz içinde bir karar aldığınızda, bu karar ailenizle paylaştığınız realitenin biçimlenmesine katkıda bulunur. Ailenizin bütün üyeleri, verdikleri kararlarla aynı şeyi yaparlar. Sözgelimi, annenizin utangaçlığı veya iddiacılığı, kızkardeşinizin kıskanç veya destekleyici oluşu gibi, babanızın da güvenilir ya da ayyaş oluşu sizin realitenizi, sözü edilen düzeyde etkiler. Realitenizin bu katmanına yöneldiğinizde, yaşamınızdaki diğer kişileri de kapsayan bir atmosfere girersiniz. Gerçi bu atmosfer de kişiseldir ama, yine de, kendi kişisel realitenizin mahremiyetinin, özelliğinin dışına çıkmaya başlarsınız.

Realitenizin bundan sonraki katmanı okulunuz ya da çalıştığınız yerdir. Bu realite düzeyi de bir "birlikte-yaratma"dır, ancak ailenizle paylaştığınız realiteye kıyasla daha az kişiseldir. Sizin kişisel realiteniz için önemli olan her algı, bu realite için önemli olmayabilir. Örneğin, siz her duanıza bir yanıt aldığınızı fark etmiş olabilirsiniz, ama bu, üniversitenizdeki ya da iş yerinizdeki çalışmalar açısından gerekli bir algı değildir. Bu algınızı sınıfta yanınızda oturan biriyle ya da ön ofisteki resepsiyon görevlisiyle paylaşmanız uygun olmayabilir.

Realitenizin bir sonraki katmanı, uçak biletinizi satın aldığınız görevliler, bakkaldaki insanlar, otobüs şöförleri ve kentinizdeki dükkan sahipleri gibi yaşamınızı sürdürürken karşılaştığınız insanları kapsar. Bu katmanda ve daha az kişisellik içeren diğer katmanlarda paylaştığınız inançlar, kendi kişisel realitenizin inançları kadar mahrem ve kişisel değildir. O arenalarda, dünyamızdaki daha büyük ve genel inanç atmosferiyle aynı çizgide olduğunu hissettiğiniz kişisel inançlarınızı paylaşırsınız.

Başka bir deyişle, kişisel realitenizin dışına çıktıkça, titreşimsel yönden ortak bir hayli şeyiniz olduğu, daha ve daha çok insan tarafından paylaşılan enerji bantlarına girersiniz. Örneğin pek çok insan "kent" ve "yerleşim bölgesi", pek çok insan da "Avrupa" ve "Birleşik Amerika" sözcüklerinin ne anlama geldiklerini bilir. Bunlar paylaşılan ortak algılardır, ama yine de "su" ve "hava" algıları kadar yaygın biçimde paylaşılmazlar; "su" ve "hava" gezegenimizde bulunan herkesin ortak algılarıdır.

Gezegenimizde yaşayan herkes, "Avrupa" denen bir yerin bulunduğunu bilmez. "Avrupa" sözcüğünün anlamı, gezegenimizde bir çoğunluk algısıdır, ama "hava" gibi genel bir algı değildir. Dualara bilinçle yanıt almak ise, gezegenimizde yaşayan çoğunluğun paylaştığı bir algı değildir. Bu nedenle, isterseniz bakkaldaki insanlara, dualarınıza yanıt aldığınızı söyleyebilirsiniz, ama bilinçlerinin böyle bir olguyu kabul edebilecek düzeyde olmadığını fark edip, kendi esenliğiniz açısından bu algınızı paylaşmamaya karar verebilirsiniz.

Realitenizin bir sonraki katmanı kasaba ya da kentiniz, bir sonraki katmanı, eyaletiniz ya da ülkenizde sizin yaşadığınız bölge, daha sonraki katmanı ise kültürünüz veya ulusunuzdur. Bir ulus, aynı zamanda kendi kişiliğini ve ruhunu geliştirmekte olan Gaia'nın -Dünya'nın ruhunun- kişiliğini oluşturan parçalardan (veçhelerden) biridir. Birleşik Ameri-

ka denen grup, Gaia'nın kişiliğinin bir yönüdür, tıpkı Kanada, Grönland adlı grupların ya da her ulusun kendi grubunun Gaia'nın kişiliğinin birer parçası oldukları gibi. Gaia'nın bu parçalarının tekâmüllerine katılan bireysel ruhlar bu grup enerjilerini oluştururlarken, bu uluslardaki karmik enerji birikimi de bireylerin kişisel tekâmüllerine hizmet eder.

Örneğin, Birleşik Amerika'yı belli bir bilinçle tekâmül eden yalın bir enerji birimi olarak düşünün. Bu ortak (kolektif) bilinçten geçen bireysel ruhlar onu genişletir, eylemler ve düşünce-formları yaratır, neden ve sonuçlar oluştururlar ve Birleşik Amerika da bu yolla karma biriktirmiş olur. Bu ruhların uluslarıyla ilişkileri, hücre-beden ilişkisi gibidir. Bilinciniz bedeninizdeki her hücreyi etkiler ve bedeninizdeki her hücre de bilincinizi etkiler. Burada bir "karşılıklı olma" (mukabele) olgusu söz konusudur. Birleşik Amerika denen ortak bilinci oluşturan bireylerden her biri, bu ulusun, diyalog içindeki hücresi olarak düşünülebilir.

"Dünya okulu" ve "Dünya" aynı şey değildir. Dünya bir gezegendir. İnsanlık olsa da olmasa da, o var olacaktır. Deyiş uygunsa, gezegenin çift amacı vardır; kendisi tekâmül ederken, tekâmülünün bir parçası da insan denen türü barındırmayı içerir. Dünya, insan türüyle etkileşime girmeyi ve bu türün tekâmülünün kendi bilinciyle kaynaşmasına izin vermeyi kabul etmiştir. Bu da kısmen, gezegendeki maddelerin, Dünya'nın bilincinin katkısıyla yaratılmasını (birlikte-yaratmayı) öngören bir anlaşma olarak düşünülebilir. Dünya artık yaratıcı sakinlere sahiptir, bu nedenle onların enerjilerine yanıt verir. İnsanlık ve Dünya, karşılıklı bir yanıt-tepki sistemi oluştururlar. Doğa'nın varoluş biçimi de aynı sisteme dayanır, o da bir "birlikte-yaratma" serüvenidir.

Realitenizin katmanları boyunca dışa doğru ilerledikçe,

bu katmanlar giderek daha az kişisel hale gelirler. Realitenizin bir sonraki katmanı ırkınızdır. Eğer zenciyseniz, siz -ruhunuz- siyah derili bir insanın deneyimleriyle tekâmüle katılmayı seçmişsiniz demektir. Coşku, öfke, bilgelik ya da şefkat deneyimlerinizle, bu kişisel-olmayan enerji dinamiğinin biçimlenmesine katkıda bulunursunuz.

Daha sonraki katman, cinsiyetinizdir. Eğer kadınsanız, insanlık içinde dişiliğin tekâmülüne katılmayı seçmişsiniz demektir.

Bu yapıya, en altta sizin kişisel realitenizin bulunduğu, tersine çevrilmiş bir piramit gibi bakarsanız, sizin kişisel realitenizin üstünde bulunan her realite katmanı giderek daha kapsamlı, ama daha az kişisel hale gelir. En üstte bulunan en kapsamlı, ama en az kişisel katman ise insanlıktır, insan olma deneyimidir.

Siz bir birey olarak, aynı zamanda grup deneyimlerine de katılırsınız; bir birey olmanın yanı sıra, aynı zamanda bir erkek, bir baba, bir koca, ya da bir kadın, bir karı ve bir anne olabilirsiniz. Bu deneyimlerin hepsi eşzamanlıdır. Bazıları ortak, bazıları bireyseldir. Örneğin, bir baba olarak bireysel bir deneyim içindeyken, bir takımda beysbol oyuncusu olabilirsiniz. Beysbol oyuncusu olarak, grubun enerji sistemine ortak olursunuz.

Katıldığınız her ortak bilincin oluşturulmasına ve tekâmülüne katkıda bulunursunuz. Eğer bir insan Fransız ise, Fransız diye nitelenenlerin grup bilincinin tekâmülüne katkıda bulunur. Eğer bir insan Katolik ise, Katolik diye nitelenenlerin grup bilincine katkıda bulunur.

Başka bir deyişle, realite yaratma dinamiği birden fazla düzeyde iş görür. Siz bu dünyadayken, hem kişisel realitenin hem de kişisel olmayan realitenin yaratılmasına katılırsınız. Tıpkı sizden sonra da çok uzun süre kalacak olan bir binanın yapımına katılmak gibi, sizden sonra da var olacak grup

enerji dinamiklerinin tekâmüllerine katkıda bulunursunuz.

Bir bina yapmak ortak çaba gerektirir. O realitenin yapımına birden fazla ruh katılır. Bina, sadece bireysel enerjiyle değil, grup enerjisiyle inşa edilir. Bu nedenle, binanın varlığı, onu inşa eden bireylerden bağımsızdır. Birleşik Devletler'in tekâmülüne katılma biçiminiz de aynıdır, siz öldükten sonra da Birleşik Devletler denen bu yer varlığını sürdürecektir.

Bu katmanlar içinde ve bu katmanlar boyunca deneyimlerinizi edinirsiniz. Kendi yaşamınızın bireysel deneyiminden, bir parçası olduğunuz ailenin daha geniş deneyimine ve buradan diğer katmanlara doğru ilerledikçe, grup enerjilerinin dinamiklerine girersiniz. Ailenin grup dinamiği, ilişkili olduğu topluluğun daha kapsamlı grup dinamiğinin bir parçasıdır; bu topluluk da, ulus denen daha büyük grup dinamiğinin bir parçasıdır. Grup dinamikleri sistem boyunca gelişirler, sistemin bütünü -tersine çevrilmiş piramidin bütünü- ise insanlığın ruhunu ifade eder.

İnsanlığın ruhu bazen ortak bilinçaltı diye nitelendirilir, ama değildir. Bu, insanoğlunun ruhudur. Sizin ruhunuz, insanlığın ruhunun küçük bir örneğidir; makro ruhun mikro örneğidir. O (mikro), o kadar çok bireysel enerji ve güce sahiptir. Siz mikronun bir parçası olarak, makro ruhun, belirli frekanslardaki bireysel form'a (bedene) ayarlanmış tüm gücüne sahipsiniz. Ortak enerjiler oluşturarak bütünün tekâmülüne katkıda bulunursunuz; ancak bu ortak enerjilerin ruhları yoktur, kendileri de ruh değildir. Mikro ruhla makro ruh arasında, bireysel insan ruhunun bir topluluk içinde öğrenmesini, ülkesinin, dininin tekâmülü gibi ortak tekâmüle katılmasını ve kişisel deneyimlerini içeren çeşitli deneyimler vardır.

Tersine çevrilmiş piramidin en üst katmanından bir alt katmana doğru indikçe, deneyiminiz, bütün insanlık tekâ-

mülünün bir parçası olmaktan, erkek ya da dişi enerjinin tekâmülünün bir parçası olma durumuna indirgenir. Daha alttaki katmanda, örneğin beyazların, zencilerin ya da Moğol ırkının tekâmüllerinin bir parçası olursunuz. Bir alttaki katmanda, ülkenizin enerji alanının tekâmülünün bir parçası olursunuz. Onun altındaki katmanda ise, örneğin, deneyimleri bir yönüyle askerin, bir yönüyle öğretmenin ya da bir yönüyle babanın v.b. tekâmülünü içeren bir bireyin tekâmülünün bir parçası olursunuz. İşte her bireyin realitesi, böyle birbirini içeren katmanlardan oluşmuş gibidir.

Tüm insanlığı ifade eden en üst katmandan aşağı doğru indikçe, her katman size daha bireysel ve daha özel bir konum verir. En az kişisel olan bilinç, insanlığın ortak bilinci, bu üst katmandır. Daha sonra bu bilinç, kişisel özellikler yüklenmeye başlar. Birleşik Amerika'nın bir parçası olmanız kişiseldir; Birleşik Amerika'nın beyaz bir erkek ya da esmer bir kadın olarak bir parçası olmanız daha da kişiseldir. Bunlar, bütünün tekâmülüne hizmet eden sizin kişisel deneyim ve özelliklerinizdir.

Örneğin bir üniversite, bir grup dinamiğini ifade eder. Üniversitenin iş yönetimi, tıp, hukuk ve benzeri fakültelerinde okuyan öğrenciler de kendi aralarında ortak enerji sistemleri oluştururlar, bunlar tekâmül içindeki ruhların daha küçük gruplar halinde oluşturdukları ortak enerji sistemleridir. Ancak, bu fakültelerde olan her şey üniversitenin bütününü de etkiler. Sonra, bir fakültenin içinde belli bir sınıfın deneyiminden söz edersek, bu deneyim daha da kişiseldir; ardından da öğrencinin kendi deneyimi gelir ki, işte bu tamamen kişisel bir deneyimdir.

Her bireyin realitesi kendi niyetleri ve başkalarının niyetleri tarafından yaratılır. Fiziksel bir realite olarak düşünüp paylaştığımız şey, bir karışım ya da oluşumdur, birbirine uygun realitelerin üst üste bindiği yoğun bir birikimdir;

ancak bu bilinç öyle akışkan bir yoğunluktadır ki, içinde her birimiz, hem birbirimizden bağımsız olarak, hem de birbirimize dayanarak var olabiliriz.

Şimdi, insanlık ve birey olarak, bilincin bu süreç üzerinde yarattığı sonuçları fark etmeye başlıyoruz.

8
NİYET II

Siz, ruhunuzun karma'sının bir ürünüsünüz. Doğumla getirdiğiniz huylarınız, yetenekleriniz, tutum ve davranışlarınız ruhunuzun öğrenmesine hizmet ederler. Ruhunuz, enerjisini dengelemek için öğrenmek zorunda olduğu dersleri öğrendikçe, bu nitelikleriniz gereksiz hale gelirler ve yerlerini başka niteliklere bırakırlar. Böyle gelişirsiniz. Örneğin, öfkenin sizi hiçbir yere götürmediğini fark ettiğinizde, kızgınlığınız ortadan kalkar ve deneyimlerinize daha büyük bir olgunluk ve bütünlük içinde yaklaşırsınız. Sizi daha önce kızdıran şeylere, artık daha farklı tepkiler verirsiniz.

Öfkenizin yarattığı sonuçları fark edene kadar öfkeli bir insan olmayı sürdürürsünüz. Bu farkındalığa gerçek yuvanıza dönme zamanı geldiğinde hâlâ erişememiş olursanız, ruhunuz bir başka enkarnasyondaki deneyimler vasıtasıyla bu dersi öğrenmeyi sürdürür; bunun için de özellikleri sizinkine benzeyen bir kişilik yaratır. Bir yaşam diliminde öğrenilemeyen dersler, ruhun öğrenmesi gereken yeni derslerle, kişiliğin karşılaştığı olaylara verdiği tepkilerden kaynaklanan karmik yükümlülüklerle birlikte başka yaşam dilimlerine taşınır. Ruhun, deneyimlerinden kazandığı idrakler de diğer

yaşam dilimlerine aktarılır. Ruh, böyle tekâmül eder. Zamanla kişilikler olgunlaşır ve ruh tekâmülünü sonsuzluk içinde sürdürür.

Huylarınız, eğilimleriniz, davranış biçiminiz niyetlerinizi yansıtırlar. Eğer öfkeli, korkak, kırgın ya da kinciyseniz, insanları kendinizden uzak tutma niyetini besliyorsunuz demektir. İnsanın duygusal tayfı başlıca iki öğeye ayrılabilir: sevgi ve korku. Öfke, kırgınlık ve kin, tıpkı suçluluk duygusu, pişmanlık, sıkıntı, utanç ve üzüntü gibi, korkuyu ifade ederler. Bunlar düşük-frekanslı enerji akımlarıdır; insanın kendisini bitkin, zayıf, beceriksiz ve tükenmiş hissetmesine neden olurlar. Frekansı en yüksek akım, en üst düzeydeki enerji akımı sevgidir. Sevgi canlılık, aydınlık, hafiflik ve sevinç üretir.

Niyetleriniz, deneyimlemekte olduğunuz realiteyi yansıtırlar. Siz bunun böyle olduğunu fark edene kadar, işlem sizin bilincinizin dışında gerçekleşir. Bu nedenle, neler tasarladığınıza dikkat edin. Mutlak güce giden ilk adım budur.

Örneğin, dostluk ve sıcaklık arıyor olabilirsiniz, ama bilinçaltı niyetiniz insanları kendinizden uzak tutmak doğrultusundaysa, bu durumu yaratanın kendiniz olduğunu kavrayana kadar, tekrar tekrar ayrılık ve acı deneyimleri yaşarsınız. Eninde sonunda, sevgi ve uyum yaratmayı seçmek durumundasınız; her durumun sunduğu en yüksek frekanslı akımları kendinize çekmeyi seçmek durumundasınız. Eninde sonunda, sevginin her şeyi iyileştirdiğini ve var olan tek şeyin sevgi olduğunu idrak etmek durumundasınız.

Bu yolculuk pek çok enkarnasyon boyunca sürebilir, ama bu yolculuğu tamamlayacaksınız, bu yolculuğu tamamlamamak olanaksızdır. Bu sadece bir zaman meselesidir. Yarattığınız her durum, karşı karşıya olduğunuz her deneyim bu amaca hizmet eder.

İnsan ruhunun fiziksel âleme enkarne olma yoluyla

sürdürdüğü şifa bulma yolculuğu, yaratma devrelerinden oluşan bir süreçtir:

Karma ⟶ kişilik ⟶ niyetler + Enerji ⟶ deneyimler ⟶ tepkiler ⟶ Karma ⟶ v.s.

Ruhun karma'sı, kişiliğin özelliklerini; kişiliğin içine doğacağı fiziksel, duygusal, psikolojik ve ruhsal koşulları, kişiliğin deneyimlerini idrak etme yollarını, kişiliğin kendi realitesini biçimlendirecek niyetlerini belirler. Bu niyetler realiteyi yaratırlar; realite ise her an ruha, enerjisini dengelemesi için gereken deneyimleri hazırlar ve kişiliğe bilgelik ya da kuşku ve korku yoluyla öğrenmek arasında seçim yapma fırsatı verir. Kişilik, bu niyetlerle, kendi içinden akan Işığı biçimlendirir, böylece gelişimi ve ruhunun tekâmülü için en uygun realiteyi yaratır.

Kişiliğin, kendi yarattığı deneyimlere gösterdiği tepkiler, daha fazla karma oluşturmasına neden olurlar. Tepkiler, niyetleri ifade ederler ve yeni yaratılacak deneyimleri belirlerler; bu deneyimlere kişiliğin verdiği tepkiler de yeni karma'lar yaratırlar; ruh, kişilik ve bedeni bırakana kadar bu böyle sürüp gider.

Ruh, yuvasına geri döndüğünde, o yaşam diliminde biriktirilmiş olanlar, öğretmenleri ve rehberlerinin sevgi dolu yardımlarıyla değerlendirilir. Öğrenilmesi gereken yeni dersler, yerine getirilmesi gereken yeni karmik yükümlülükler fark edilir. Yeni tamamlanmış enkarnasyonun deneyimleri tam bir anlayış içinde gözden geçirilir. O yaşam sırasında bilinmeyenler, artık bilinmez değildir; bunların nedenleri, ruhun tekâmülüne katkıları ve ruhun o yaşamı paylaştığı ruhların tekâmüllerine katkıları açığa çıkar. Dengelenmiş her enerji, öğrenilmiş her ders, ruhu aradığı şifaya, bölünmüşlükten kurtuluşa ve bütünlüğe giderek daha çok yaklaştırır.

Eğer ruh gerekli görürse, yine öğretmenlerinin ve reh-

berlerinin yardımlarıyla yeniden enkarne olmayı seçer. Öğrenmeye çalıştığı derslerde kendisine yardımcı olacak uygun rehberler ve öğretmenler bulur. Fiziksel âlemde karşılıklı etkileşimlerle birbirlerinin tekâmüllerine karşılıklı katkıda bulunabilecekleri ruhlarla görüşür. Sonra kendi isteğiyle enerjisini tekrar indirgeyerek kabalaştırır, maddeye katar, enerjisinin frekansını uygun sınırlara ayarlar ve Dünya okulunun öğrenme ortamına enkarne olur; böylece süreç tekrar başlar.

Bizim tanıdığımız dünya, ruhun bilinciyle değil, kişiliğin bilinciyle oluşmuştur. Dünyamızdaki her şey kişiliğin enerjisini yansıtır. Dünyanın sadece görebildiğimiz, koklayabildiğimiz, dokunabildiğimiz, hissedebildiğimiz, tadabildiğimiz şeylerden ibaret olduğuna inanırız. Eylemlerimizin sonuçlarından sorumlu olmadığımıza inanırız. Sürekli almayı başardığımız sürece, bu sonuçlardan etkilenmiyormuş gibi davranırız. Dışsal güç için çabalar, bu çaba içinde yıkıcı bir rekabet yaratırız.

Yaratmanın, insan ruhunun tekâmülünü sağlayan dairesel sürecine ancak bilinç katılırsa, ruhun bilinci ile yapılanmış, ruhun değerlerini, idraklerini ve deneyimlerini yansıtan bir dünya oluşturulabilir. Bu sürece bilincin katılması, ruhunuzun enerjisini fiziksel ortama bilinçle aktarabilmenize fırsat verir; kutsal bilincin fiziksel madde ile kaynaşmasını mümkün kılar.

İçinde yaşadığımız dünya, farkına varılmadan üretilen niyetlerle bilinçsizce oluşmuştur. Farkında olsanız da, olmasanız da, her niyetiniz enerjiyi harekete geçirir. Her an yaratma halindesiniz. Ağzınızdan çıkan her söz bir bilinç taşır - bilincin de ötesinde, zekâ taşır - bu nedenle ağzınızdan çıkan her söz Işığa biçim veren bir niyettir.

Örneğin, bir "evlilikten" söz ettiğinizde, belli bir bilinci, belli bir enerjiyi çağırmış olursunuz. İki insan evlendiklerin-

de, "karı" ve "koca" olurlar. "Koca", evin reisi, ailenin başı, yöneticisi demektir. "Karı", bir adama evlilik yoluyla bağlanan, ev sahibesi, evi düzenleyen bir kadın anlamına gelir. Bazen bu durum "ezilen bir kadın" anlamına gelir. Karı ve koca arasındaki ilişki eşit düzeyde değildir. İki insan "evlendiklerinde" ve kendilerini "karı" ve "koca" olarak düşündüklerinde ve kendilerinden böyle söz ettiklerinde, böyle bir bilinç ve anlayış içine girerler.

Başka bir deyişle, "evliliğin" temel modeli (arşetipi) bir gezegen gibi düşünülebilir. İki ruh evlendiklerinde, bu gezegenin yörüngesine ya da yerçekimi alanına girerler, bu nedenle kendi bireysel niyetleri yerine, "evlilik" denen bu gezegenin özelliklerini üstlenirler. Evliliğe bireysel katılımlarıyla, bu yapının tekâmülünün birer parçası olurlar.

Bir temel model, insanlığın ortak düşüncesini ifade eder. Evlilik temel modeli de, fiziksel yaşamın sürdürülmesine yardımcı olmak üzere tasarlanmıştı. Buna göre, iki insan evlendiklerinde, içinde birbirlerinin fiziksel olarak ayakta kalmasına yardımcı olmak amacıyla yaşamlarını birleştirdikleri bir enerji dinamiğine katılırlar. Evliliğin bu temel modeli artık işlevsel değil; bundan böyle yerini ruhsal gelişmeye yardımcı olmak üzere tasarlanan yeni bir temel modele bırakmakta. Bu, ruhsal ya da kutsal bir birlikteliğin temel modelidir.

Ruhsal bir birliktelik, eşlerin karşılıklı olarak birbirlerinin ruhsal gelişmelerine katkıda bulunmayı vaat ettikleri kutsal bir anlaşmaya dayanır. Ruhsal eşler, ilişkilerinde eşitliği kabul ederler. Ruhsal eşler, kişiliği ruhtan ayırt edebilecek durumdadırlar ve bu nedenle aralarındaki dinamikleri, etkileşimlerini, bilinen karı-koca duygusallığını daha az içeren bir zeminde tartışabilirler. Bu zemin, evlilik bilinci içinde yoktur, sadece ruhsal birliktelik bilinci içinde vardır, çünkü ruhsal eşler birlikte olmalarının gerçekte daha derin

bir nedene dayandığını ve bu nedenin ruhlarının tekâmülü ile yakından ilişkili olduğunu açıkça görebilirler.

Ruhsal ya da kutsal eşler bu açıdan bakabildikleri için, olağan karı-kocalara kıyasla çok daha farklı bir dinamik içine girerler. Ruhun bilinçli tekâmülü, bilinen anlamdaki evliliğin yapısal dinamiğinin bir parçası değildir. O bu tekâmül içinde yer almaz, çünkü insanlık için evliliğin tekamülî temel modelinin oluşturulduğu dönemde, bilinçli ruhsal gelişme dinamiği, bu modele dahil edilemeyecek kadar gelişkin bir kavramdı. Bir birlikteliği ruhsal ya da kutsal yapan, o birliktelik içindeki ruhların aralarındaki ilişkinin bir anlaşmaya dayandığını idrak etmiş olmalarıdır, ancak bu anlaşma birbirlerinin fiziksel güvenliklerini sağlamaya değil, ruhsal bilinci yansıttıkları sürece birbirlerinin fiziksel yaşamlarını paylaşmaya yöneliktir.

Ruhsal eşler arasındaki bağ, evlilik bağı kadar gerçektir, ancak bu bağın nedenleri önemli ölçüde farklıdır. Ruhsal eşler, birbirlerinin parasal korkularını gidermek ya da kent dışında bir ev yapabilmek ve o tür bir yapının tüm kavramlarını oluşturmak amacıyla bir araya gelmezler. Ruhsal eşlerin aralarındaki anlaşmaya kattıkları anlayış ya da bilinç farklıdır, bu nedenle bu anlaşmanın dinamiği farklıdır. Ruhsal eşler arasındaki anlaşma, karşılıklı ruhsal gelişmeye yöneliktir; her biri bu dünyada neler yapıyorsa, birbirlerinin yaptıklarını karşılıklı olarak kabul eder ve her şeyin bu tekâmüle hizmet ettiğini bilirler.

Ruhsal eşlerin arasındaki bağ, birlikte gelişmenin ruhları için uygun olduğu ve bu nedenle bir arada oldukları anlayışını içerir. Bu nedenle birlikte gelişmelerinin bu enkarnasyonlarının sonuna kadar ya da daha da öteye sürebileceğini veya sadece altı ay sürebileceğini kabul ederler. Ruhsal eşler bu bilinci taşırlar ve sonsuza kadar birlikte olacaklarını söyleyemezler. Birlikteliklerinin devamı, bu birlikteliğin

tekâmülleri açısından ne kadar süreyle uygun olacağına bağlıdır. Eğer ruh yoluna devam edecekse, ruhsal yol bir insanın verdiği tüm sözleri, ettiği tüm yeminleri bozup geçecektir. Ruhsal eşler için uygun olan, sadece birlikte gelişebildikleri sürece bir arada kalmalarıdır.

Ruhsal birliktelik, evliliğe kıyasla çok daha özgür ve ruhsal açıdan daha doğru bir dinamiktir, çünkü ruhsal eşler, ruhları ve bilinçleriyle bir araya gelirler. Ruhsal eşlerin nasıl birleşecekleri ve birliktelik kavramlarını oluşturacakları özgür iradelerine bağlı bir konudur. Beraberliklerinde ortaya çıkan sonuçları kendi seçimleriyle yaratmış olduklarını kabul ettikleri ve seçimlerinin tüm sonuçlarını görebildikleri sürece, bu bilinç, beraberliklerinin biçimini ve yönünü etkiler.

Ruhsal eşler, büyüyen bir dinamiği öngörürler. Gerçekte aralarındaki anlaşma, karşılıklı gelişmek, -fiziksel değil- ruhsal yaşamı sürdürmek ve güçlendirmek amacıyla birbirlerine bu doğrultuda verdikleri bir sözdür.

Ruhsal birlikteliğin temel modeli, insanlık deneyimi için yeni bir şeydir. Henüz ruhsal birlikteliği düzenleyen toplumsal bir kurum oluşmadığı için, ruhsal eşler, ihtiyaçlarına göre yeniden yorumlayacakları evlilik kurumunun, aralarındaki bağın en uygun fiziksel ifadesi olduğuna karar verebilirler. Bu ruhlar, aralarındaki bağın gerçekte fiziksel yaşamı sürdürmeye, güvenlik ve rahatlık sağlamaya yönelik olmayıp, karşılıklı ruhsal gelişmeyi öngören bir anlaşma olduğunu beraberlikleri içinde keşfetmiş evli eşler olarak, temel evlilik modeline, ruhsal birliktelik modelinin enerjisini katarlar.

Tıpkı dışsal güç gibi, evliliğin temel modeli de artık bugünkü tekâmül düzeyimize uymuyor. Bu, evlilik kurumunun bir gecede ortadan kalkacağı anlamına gelmez. Evlilik varlığını sürdürecektir, ama başarılı evlilikler sadece ruhsal bir-

liktelik bilincini içerenler olacaktır. Bu evlilikleri oluşturan eşler, taşıdıkları bilinçle ruhsal birlikteliğin temel modeline katkıda bulunmuş olurlar.

Niyetlerinizi belirleme sürecine ruhunuzun bilincini katarsanız, kendinizi kişiliğiniz yerine ruhunuzla aynı düzeye getirmeyi, uyum içine sokmayı seçerseniz, kişiliğinizden çok ruhunuzu yansıtan bir realite yaratırsınız. Yaşamınızdaki deneyimlere karmik gereklilikler olarak bakar, bu deneyimleri belirli etkileşimlerin değil de, kişisel olmayan bir enerji dinamiğinin ürünleri olarak kabul eder ve onlara bu anlayışla tepki verirseniz, realitenize ruhunuzun bilgeliğini katmış olursunuz. Yaşamın güçlüklerine korku ve kuşku yerine, şefkat ve sevgi ile karşılık vermeyi seçerseniz, "Dünya'da cenneti yaratmış" olursunuz - daha dengeli ve uyumlu bir realite düzeyine ait yönleri fiziksel âleme aktarmış olursunuz.

Yaratma sürecinde, niyet ve tepki noktalarında bilinçli davranma, seçimlere fırsat tanır, seçenekleri ayırt etmeyi mümkün kılar, tekâmül sürecine bilinç katar. Deneyimlerinizi niyet ve dikkatinizle biçimlendirirsiniz. Niyet ettiğiniz şey, madde yoğunluğu, yani Işığın en yoğun düzeyi sayesinde sizin realiteniz haline gelir. Dikkatinizi nereye yöneltirseniz, siz de oraya gidersiniz.

Eğer yaşamın olumsuz yönleriyle ilgilenir, dikkatinizi başkalarının zayıflıklarına, hatalarına ve yetersizliklerine odaklamayı seçerseniz, kibir, öfke ve nefret gibi düşükfrekanslı enerji akımlarını kendinize çekersiniz. Başkalarıyla ve kendinizle aranıza mesafe koyarsınız. Sevgiyi engellersiniz. Enerji ve etkiniz yavaş yavaş kişilik âleminde, zaman, uzay ve madde âleminde ilerler. Eğer enerjinizi başkalarını zayıflatma niyeti taşıyan eleştirilere yöneltirseniz, negatif karma yaratırsınız.

Eğer dikkatinizi başkalarının güçlü yönlerine, erdemlerine, yüce olana erişme çabalarına yöneltmeyi seçerseniz, sis-

teminizden takdir, kabul ve sevgi gibi yüksek-frekanslı akımları geçirirsiniz. Enerji ve etkiniz bir anda ruhtan ruha ışımaya başlar. Yapıcı değişimin etkili bir aracı haline gelirsiniz. Eğer niyetiniz kişiliğinizi ruhunuzla uyum içine sokmaksa ve dikkatinizi size her durumda en yüksek-frekanslı enerji akımlarını getirecek algılara yöneltiyorsanız, mutlak güçle donanmaya doğru ilerliyorsunuz demektir.

Bilincinizin gücünü tanıdığınızda; deyiş uygunsa, gözlerinizin ardında olanın, gözlerinizin önünde belirenlerden daha fazla güç taşıdığını anladığınızda, iç ve dış algılarınız değişir. Başkalarına şefkat duymaksızın kendinize, ya da kendinize şefkat duymaksızın başkalarına şefkat duyamazsınız. Kendinize ve başkalarına karşı şefkat dolu olunca, dünyanız da şefkat dolu hale gelir. Benzer titreşimlerdeki diğer ruhları kendinize doğru çeker ve onlarla birlikte, niyetleriniz, eylemleriniz ve etkileşimlerinizle şefkat dolu bir dünya yaratırsınız.

Başkalarının erdemli, güçlü, soylu yanlarını arayıp gördükçe, bunları kendi içinizde de arayıp bulmaya başlarsınız. Her bir durumda en yüksek frekanslı akımları kendinize çektikçe, bilincin o frekansını yayar ve durumu değiştirirsiniz. Giderek bilinci yükselen bir Işık varlık haline gelirsiniz.

Bilincinizle fiziksel realite arasındaki ilişkinin farkına varmak, karma yasasının farkına varmak, o yasayı işler halde görmek demektir. Neye niyet ederseniz, o olursunuz. Yaşamdan ve başkalarından alabileceğiniz kadar çok almaya niyet ederseniz, düşünceleriniz vermek yerine almayı içerirse, niyetlerinizi yansıtan bir realite yaratırsınız. Benzer frekanslı ruhları kendinize çeker ve hep birlikte, almaya dayalı bir realite oluşturursunuz. Böylece deneyimleriniz sizin kendi yöneliminizi yansıtır ve bu yönelimi onaylarlar (muteber kılarlar). Çevrenizdeki insanları, vermekten çok alan kişilikler olarak görürsünüz. Onlara güvenemezsiniz, onlar da size

güvenemezler.

Kuantum fiziğinin -yani insanın, fiziksel olayları beş duyulu kişiliğin bakış açısından kavrama konusundaki en derin girişiminin- temelinde, niyetin yaratıcı dinamiği, niyet ve deneyim arasındaki ilişki bulunur. Kuantum fiziği, fiziksel ışığın doğasını anlamaya yönelik bilgi birikiminden ve yoğun çabalardan doğmuştur.

Işığın dalgamsı doğasını gözler önüne serecek, ışığın sadece dalgalar tarafından oluşturulan fenomenler üretmesine neden olacak bir aygıt yapılabilir. Işık parçacıklarını minicik topaklar gibi ortaya çıkaran bir aygıt yapmak ve her bir parçacağın çarpma gücünü ölçmek de mümkündür. Ama, ışığı aynı anda hem bir dalga fenomeni, hem de bir parçacık fenomeni olarak tanımlamak mümkün değildir. Başka bir deyişle, ışığın doğasını -fiziksel ışığın biçimini- onu belirlemek için kullanılan deney aygıtından bağımsız olarak tanımlamak mümkün değildir; hangi tanımın yapılacağı ise deneyi uygulayanın niyetine bağlıdır.

Bilimsel başarılarımız, fizik-ötesi dinamikleri madde ve zamanın arenasına, beş-duyulu kişiliğin dünyasına yansıtırlar; bu nedenle bilimde ulaştığımız nokta, bizim insanlık olarak fizik-ötesi dinamikler konusundaki farkındalığımızın ölçüsüdür. Fiziksel ışığın biçiminin deneyi yapanın niyetine göre belirlenmesi, fizik-ötesi Işığın biçiminin de, onu biçimlendiren ruhun niyetlerine göre belirlendiğini, sınırlı ama doğru bir çerçevede yansıtır; tıpkı fiziksel ışığın doğasının, Evrenin Işığı'nın doğasını sınırlı ama temelde doğru bir biçimde yansıtışı gibi.

Fiziksel deneyimin niyet yoluyla yaratılması, Işığın biçime, enerjinin maddeye, ruhun bedene dönüşmesi... bunların hepsi aynı şeydir. Sizinle, enerjinin maddeye dönüşmesi konusundaki anlayışınız arasındaki mesafe, kişiliğinizin içinde bulunduğu farkındalıkla ruhunuzun enerjisi arasındaki me-

safeye eşittir. Ruhun ve kişiliğin dinamiği ile, maddeye dönüşmüş enerjinin dinamiği aynı dinamiktir. Sistem aynıdır. Bedeniniz, sizin bilinçli maddenizdir. Kişiliğiniz, ruhunuzun maddeye dönüşmüş enerjisidir. Eğer kişilik farkındalıktan yoksunsa, aktarılan şey bölünmüşlüktür. Eğer kişilik farkında ise, bütünlük kazanmaya başlar.

Ruhun kişiliğe, enerjinin maddeye akma dinamiği, yaratılış efsanemizin, Cennet öyküsünün temelini oluşturur. Deyiş uygunsa, simgesel olarak zaten bir Cennet Bahçesi-'nde, kendi yaratıcı realiteniz içinde yaşamıyor musunuz? Bu bahçe içinde her gün, içinizdeki erkek-dişi prensibi, yani Adem-Havva prensibiyle birlikte, kişisel enerji sisteminiz, yani bilgiyle olan bağınızı temsil eden Tuba Ağacı'yla birlikte kendi realitenizi nasıl yaratacağınıza karar vermiyor musunuz? Gücünüzü nasıl kullanacaksınız? Cennet mi yaratacaksınız, yoksa cennetten kovulacak mısınız?

Her insan yaratmak zorundadır.

Saygıyla mı yaratacaksınız, yoksa umursamazlıkla mı?

SORUMLULUK

9
SEÇİM

Tekâmül sürecinin temeli seçimdir. Seçim, tekâmülümüzün motorudur. Yaptığınız her seçimle, gerçekte bir niyet seçmiş olursunuz. Örneğin, belli bir durumda sessiz kalmayı seçebilirsiniz, bu eylem cezalandırma, şefkati paylaşma, öç alma, sabır ya da sevgi gösterme gibi niyetlere hizmet edebilir. Etkili bir biçimde konuşmayı seçebilirsiniz ve bu eylem de aynı niyetlerden birine hizmet edebilir. Her eyleminizle ve her düşüncenizle seçtiğiniz şey bir niyettir, eyleminize ya da düşüncenize kattığınız bir bilinç niteliğidir.

Bölünmüş bir kişiliğin birkaç ya da pek çok yönü vardır. Bir yönü sevecen ve sabırlıyken, bir başka yönü kinci, diğer bir yönü yardımsever, başka bir yönü de bencil olabilir. Bu yönlerin her birinin kendi değer ölçüleri ve hedefleri vardır. Eğer bu farklı parçalarınızın bilincinde değilseniz, en güçlü olan yönünüz diğerlerini bastıracaktır. Kişilik, realitesini yaratırken bu en güçlü yönün niyetlerini kullanacaktır. Sözgelimi, yardımsever parçanız evinizde yakalanan hırsıza bir fırsat daha tanımak isterken, eğer kin güden parçanız daha güçlüyse, belki de biraz karışık duygular duyar, ama yine de hırsızın tutuklanması için direnebilirsiniz.

Farklı yönlerinizin her birinin bilincine varana kadar,

niyetlerinizi de bilinçli olarak seçemezsiniz. Eğer her parçanızın bilincinde değilseniz, bir şey söylemek istediğinizi ya da bir şeye niyet ettiğinizi düşünürken, kendinizi başka bir şey söylemiş ya da başka bir şeye niyet etmiş bulursunuz. Yaşamınızı bir yöne yönlendirmek isterken, onun başka bir yöne yönelmiş olduğunu fark edersiniz. Acı veren bir kalıptan (alışkanlıktan) kurtulmak isterken, bu kalıbın tekrar ortaya çıktığını görürsünüz.

Bölünmüş bir kişilik için bütünlük kazanmak kolay değildir, çünkü bölünmüş bir kişiliğin sadece bazı parçaları bütünlük arayışı içindedir. Diğer parçaları, bütünlük kazanmak isteyen parçaları kadar sorumlu ve şefkatli olmadıkları için, kişiliği başka yöne çekerler; kendilerine doyum veren, alışık oldukları şeyleri yaratmaya çalışırlar. Kişiliğin bu parçaları genelde daha güçlü ve köklüdür. Bölünmüş bir kişilik sürekli olarak kendi zıt parçaları arasında seçim yapmak durumundadır. Tekâmülümüzün belkemiği budur. Tekâmülün yapısı seçim temeli üzerine kurulmuştur.

Niyetin seçimi, aynı zamanda karmik yolun seçimi demektir. Örneğin, öfkeyle konuşur ya da davranırsanız, öfkenin neden olacağı karma'yı yaratırsınız. Şefkatle konuşur ya da davranırsanız, şefkatle biçimlenecek bir karma yaratırsınız ve önünüzde farklı bir yol açılır. İçinizdeki farklı yönlerin ve her an yaptığınız seçimlerin farkında olsanız da olmasanız da, bu böyle gerçekleşir. İnsanlığımız bugüne kadar, fiziksel âlemin maddesel yoğunluğu içinde, bilinçsiz niyetlerin bilinçsizce yarattığı deneyimlerle, bilinçsizce tekâmül etmeye çalışmıştır. Bu, mutlak güçle donanmaya uzanan bilinçsiz yoldur.

Sorumluluk taşıyan seçimlerle sürdürülen bilinçli tekâmül, çok-duyulu kişiliğin ve çok-duyulu olma yolundaki beşduyulu kişiliğin hızlandırılmış tekâmül biçimidir. Sorumluluk taşıyan seçim, mutlak güçle donanmaya uzanan bilinçli

yoldur.

Sorumluluk taşıyan seçim ne demektir?

Duygularınızı izlerseniz, içinizdeki farklı parçaların ve onların farklı isteklerinin farkına varırsınız. Bu istekleri aynı anda karşılayamazsınız, çünkü pek çoğu birbiriyle çatışma halindedir. Daha fazla para ve daha büyük bir ev isteyen parçanız, yoksullara ve açlık çekenlere acıyan parçanızla çelişir. Başkalarındaki güzelliklere şefkatle yaklaşan parçanız, başkalarını kendi çıkarınız ve keyfiniz için kullanmak isteyen parçanızla çatışır. Bir parçanızı tatmin ettiğinizde, diğerinin ihtiyaçları karşılanmamış olur. Bir parçanızın doyuma ulaşması, bir diğerine ya da diğerlerine acı verir ve siz hırpalanırsınız.

Tıpkı kuantum fiziğinde olduğu gibi, deneyi yapan, fiziksel ışığı aynı deneyde hem dalga hem de parçacık olarak göremeyeceği için, nasıl amacına uygun deneyi seçiyorsa, siz de, fizik-ötesi Işığa biçim verirken, yaratacağınız deneyimi seçmek zorundasınız.

Kişiliğinizin farklı parçalarının bilincine vardıkça, içinizdeki güçleri bilinçle deneyimler hale gelirsiniz. Bu parçaların, kendilerini ifade etmek için birbirleriyle rekabete girdiklerini, her birinin kendi niyetini her an size yüklemeye ve böylece realitenizi yaratmaya çalıştığını fark edebilirsiniz. Bu dinamiklere bilinçle yaklaşırsanız, içinizdeki güçler arasında bilinçle seçim yapma, enerjinizi nereye ve nasıl odaklayacağınızı seçebilme yeteneği kazanırsınız.

Seçmemeyi seçmek, bilinçsiz kalmayı ve böylece, gücü sorumsuzca kullanmayı seçmek demektir. Kişiliğin bölünmüşlüğünün ve bütünleşme ihtiyacı içinde olduğunun farkına varılması, bilinçli seçim ihtiyacını doğurur. Verdiğiniz her kararda, hangi parçalarınızı geliştirmeyi, hangilerinden kurtulmayı istediğinizi seçmek durumundasınız.

Sorumluluk taşıyan bir seçim, sonuçları hesaba katılan

bir seçimdir. Sorumlulukla seçmek için, yapmayı düşündüğünüz her seçimden önce kendinize şu soruları sormalısınız: "Bu seçim ne üretecek? Gerçekten bunu yaratmak istiyor muyum? Bu seçimin tüm sonuçlarını kabul etmeye hazır mıyım?" Kendinizi, yapmayı düşündüğünüz seçimin önünüzde açacağı olası geleceğe projekte edin. Bunu niyet enerjisi ile yapmayın, sadece suyun tadına bakın, yani, yaratmayı düşündüğünüz şeyi hissetmeye çalışın, sizde oluşturabileceği duyguları fark edin. Kendi kendinize, "Gerçekten istediğim bu mu?" diye sorun ve sonra karar verin. Seçiminizin sonuçlarını da kararınıza kattığınız ve bilinçli kalmayı seçtiğiniz zaman, işte bu sorumluluk taşıyan bir seçimdir.

Ruhunuzu beslemeyi, ruhunuzun ihtiyaçlarını karşılamayı, kişiliğinizin isteklerine karşı koymayı ve bunlardan kurtulmayı bilinçle seçebilmek, ancak sorumluluk taşıyan seçimler yapmakla mümkündür. Sorumluluk taşıyan bir seçim yapmak demek, berraklık ve bilgeliği seçmek, bilinçli değişimi (transformasyonu) seçmek demektir. Bu, sevginin, bağışlamanın ve şefkatin yüksek-frekanslı enerji akımlarını seçmek demektir. Bu, yüksek benliğinizin, ruhunuzun sesini dinlemeyi seçmek demektir. Böyle bir seçim, kendinizi rehber ve öğretmenlerinizin rehberlik ve yardımlarına açma yönünde verdiğiniz bir karardır. Sorumluluk taşıyan seçim, sizi mutlak güce bilinçle götüren yoldur.

Bu nasıl gerçekleşir?

Bir başkasını aldatmanın ruhunuzla bağdaşmadığını fark edebilirsiniz, ama yine de, bir biçimde kazanç sağlamak ya da henüz vazgeçmeye hazır olmadığınız bir ilişkiyi korumak için yalan söylemeye karar verebilirsiniz. Şefkat yolunun, düşünce ve eylemlerinizi paylaşmak olduğunu biliyor olabilirsiniz, ama paranızı ya da güvenliğinizi yitirebileceğiniz korkusuyla bunları paylaşmamaya karar verebilirsiniz. Ruhunuzun enerjisini seçerseniz -sevgi, bağışlama, alçak gö-

nüllülük ve berraklık taşıyan niyetlerle yaratmayı seçerseniz- güç kazanırsınız. Bilgelikle öğrenmeyi seçerseniz, güç kazanırsınız. Kişiliğinizin enerjisiyle, öfke, kıskançlık ya da korkuyla yaratmayı seçerseniz -korku ve kuşku yoluyla öğrenmeyi seçerseniz- gücünüz azalır. Bu nedenle, yaptığınız seçimlerle gücünüz ya artar ya da azalır.

Kişilik kendisiyle ilgilidir. Deyiş uygunsa, heyecandan hoşlanır. İlle de sorumlu, şefkatli ya da sevecen değildir. Ruh, Evrensel sevginin, bilgeliğin ve şefkatin enerjisidir. O, bu enerjilerle yaratır. Kişilik, gücü dışarıda görür ve bu gücü rekabet, tehdit ve başkalarınınkilerle kıyaslanan kayıp ve kazançlar biçiminde algılar. Kendinizi kişiliğinizle uyum içine sokarsanız, beş duyunun dünyasını, dış koşulları ve nesneleri güçlendirmiş, kendi gücünüzü azaltmış olursunuz. Ruhsal benliğinizi ve kökeninizi, ölümsüzlüğünüzü fark ettikçe ve seçimlerinizi bu yönde yapıp, önce buna göre, sonra fiziksel varlığınıza göre yaşamayı sürdürdükçe, kişiliğinizle ruhunuz arasındaki mesafeyi kapatırsınız, mutlak gücü deneyimlemeye başlarsınız.

Kişiliğinizin algılarına, beş duyunuza dayanarak etkileşime girerseniz, ortaya bir illüzyon çıkar ve siz bu illüzyonu fark edemezsiniz. Sözgelimi, iki arkadaş arasında bir anlaşmazlık varsa, bu gerçekte her birinin, düzeltilebilmesi için yüzeye çıkan yönlerinden kaynaklanan bir "anlaşmazlık" olabilir. Eğer ruhları arasanda bir anlaşma olmasaydı, onlar zaten hiçbir zaman birlikte olmazlardı. Örneğin, bir baba oğlunun doğumunda bulunmak istiyor, ama koşullar onun o sırada başka bir yerde bulunmasını gerektiriyorsa, onun başka bir yerde bulunduğu algısı bir illüzyondur, o gerçekte oğluyla birliktedir. Kişilik, bütünlük ve güç kazandıkça, illüzyonun oyunlarına hoşnutlukla izin vermeye başlar.

Ruhun dinamiği ile yaratırken, içinde bulunulan koşul ne olursa olsun, bu dinamiğin o koşula katacağı güçle her

şeyin en iyisi yaratılır. Dışarıdan aptalca kararlar veriyormuş ya da çevrelerinin farkında değilmiş gibi görünen, ama gerçekte bulundukları ortamın en saf nektarını (tanrıların içkisini) içen ve illüzyonun oyunlarına hoşnutlukla izin veren insanları, kişiliğin algılarıyla anlayabilmek mümkün değildir.

Bölünmüş bir kişilik, halinden hoşnut değildir. Bir an hoşnutluk duyar, ama bir sonraki an bu hoşnutluk, birbiriyle çatışan yönlerinin etkisiyle, yerini öfke, korku ya da kıskançlığa bırakabilir. Birbiriyle çatışan yönleriniz arasındaki mücadelelere verdiğiniz tepki, sizin tekâmül yolunuzu belirler; böylece, bilinçle ya da bilinçsizce, pozitif ya da negatif karma üreterek, korku ve kuşku ya da bilgelik ile yol alırsınız. Çatışan yönleriniz karma yaratmazlar ya da tekâmül yolunuzu belirlemezler, bunu sadece sizin onlara verdiğiniz karşılıklar (tepkiler) belirler.

Eğer birbiriyle çatışan yönlerinizle bilinçli bir mücadele içindeyseniz, istediğiniz karma'yı yaratacak tepkiyi de bilinçle seçebilirsiniz. Kararlarınıza, her seçiminizin ardında yatan nedenleri ve her seçiminizin getirebileceği sonuçları içeren bir farkındalık yükleyip, buna göre seçim yapabilirsiniz. Karar-verme dinamiğinize bilinçle katılırsanız, iradenizi ruhunuzun tekâmül ettiği yaratıcı devreye bilinçle sokmuş ve kendi tekâmülünüze bilinçle katılmış olursunuz.

Bu, çaba gerektirir; ama her şefkatsizce davranma kararıyla birlikte başkasında yaratacağınız uyumsuzluk, korku ya da üzüntüyü kendiniz de deneyimlemek zorunda kalacağınızı bile bile, öfke, bencillik ya da korkuyla davranmaya neden olan bir kararın sonuçlarını yaşamak gerçekten çok daha güç değil mi? Bir seçim yapmadan önce, kendinizi her eyleminizin olası sonuçları içinde görmenin (kendinizi o anlara projekte etmenin), her olayda nasıl hissedeceğinizi ve her sonucun size sağlayacağı rahatlığı ya da doğuracağı sı-

kıntıyı fark etmenin hasadı, eğer sevgi, şefkat ve mutlak güç olacaksa, bu çabaya değmez mi?

Kendinizi ruhunuzla aynı düzeye getirmek, uyum içine sokmak için her karar verme anında göstereceğiniz çaba, kat kat ödüllendirilir. Işığa doğru uzanan yönünüz, mutlak güce yönelmeyi, dikey yolda yürümeyi bilinçle seçtiğiniz anda en güçlü yönünüz olmayabilir, ama bu, Evren'den destek alan yönünüzdür.

Örneğin, bir insanın fiziksel ya da duygusal bedeninin şifaya ihtiyacı olduğunda, genelde ondan, beslenme biçimini büyük ölçüde değiştirmesi istenir; o güne kadar yemeye alışık olduklarından vazgeçip, titreşimleri daha yüksek belirli yiyecekleri yemeye alışmalıdır. Kişiliğin yüzde doksanı bunu yapmak istemeyebilir, ama sağlığı ve bütünlüğü uğruna bu yolu seçen yüzde on'un, kendi yolundan ayrılmamakta direnen yüzde doksana kıyasla, sonuçta daha fazla gücü olur, çünkü Evren bu yüzde onu desteklemektedir, yüzde doksanı değil.

Kararlar vermenin ve diğer yönlerinizi de sorumlulukla seçim yaparak aldığınız bu kararlarla uyum içine sokmaya çalışmanın ne anlama geldiğini düşünün, ve gerçek kimliğinizin şifa bulması yönünde ve ne istiyorsanız ona doğru bilinçle ilerlerken, Evren'in de en aydınlık niyete sahip yönünüzü desteklemekte olduğunu fark edin.

Rehber ve öğretmenlerinizden ve Evren'in kendisinden sürekli yardım almaktasınız ve size yol gösterilmekte. Ruhunuzun enerjisine doğru ilerlemeyi bilinçle seçerseniz, bu yardımı davet etmiş olursunuz. Evren'den kendinizi ruhunuzla uyum içine sokma çabanızı kutsamasını isterseniz, rehber ve öğretmenlerinizle aranızda bir geçit oluşturursunuz. Onların size yardım etme çabalarına destek vermiş, fizik-ötesi dünyanın gücünü dilemiş olursunuz. Fizik-ötesi rehberliğin size akmasını sağlayacak bir geçit açabilmek, işte bu bir kutsa-

madır (lütuftur, nimettir).

Bölünmüşlüğün farkında olan ve bütünleşmek için bilinçli bir çaba gösteren bir kişilik, tekâmül etmek, sorumlulukla yaratmayı öğrenmek ve mutlak güç edinmek için negatif karma üretmeye ihtiyaç duymaz. Kişiliğinizin istekleriyle ruhunuzun ihtiyaçları arasında doğru seçim yapmak için bilinçle çaba gösterirseniz, size negatif karma yaratmadan tekâmül etme fırsatı tanıyan bir dinamiğin içine girersiniz. Bu dinamik, "günaha teşvik" dinamiğidir.

"Günaha teşvik" ne demektir?

Günaha teşvik, Evren'in şefkat dolu bir yöntemidir; sizin, eğer fiziksel olarak tezahür etmesine izin verirseniz hırpalayıcı olabilecek olumsuz bir karmik dinamiği çabucak gözden geçirmenize izin verir. Bu, eğer açıkça görebilirseniz, bir durumu diğer ruhların enerji alanlarına taşırmadan, kendi özel enerji dünyanızın sınırları içinde düzeltmeniz, bir yaşam dersini zarar görmeden (adeta bir deneme koşusu yaparak) öğrenmeniz için size sunulan merhametli bir fırsattır. Günaha teşvik, olumsuz bir karmik deneyimin kostümlü provasıdır.

Günaha teşvik dinamiği, önünüzdeki potansiyel tehlikeleri fark etmenizi ve kendinizi başkalarının yaşamlarını etkilemeden önce arındırmanızı mümkün kılan şefkatli bir yöntemdir. Bu, eğer karma yaratmadan önce fark edebilirseniz, olumsuzluğu şefkatle sizden uzaklaştıran bir tür aldatmacadır (yemdir). Bu aldatmacaya karşılık verirken (o yemi yutarken), durumun farkına vararak ve böylece o deneyimi gerçekten yaşamak zorunda kalmayarak kendinizi arındırırsınız. Böylece kendinizi, karma yaratmadan ve diğer ruhlarla etkileşime girmeden arındırırsınız. Günaha teşvik, ne büyük incelik taşıyan bir yöntemdir! Bu yöntem, farkındalığınızı, fark edilmezse negatif karma üretecek olana yönelten bir mıknatıstır.

Başka bir deyişle, günaha teşvik, olası olumsuzluğu insanın enerji sisteminden başkalarına zarar vermeksizin çekip almak üzere tasarlanmış bir düşünce-formudur. Ruh bunu anlar. Bu dinamik kendi haline bırakılırsa, ortak (kolektif) bilince taşmaksızın ve bulaşmaksızın, sadece insanın kendi enerji sistemi içinde iş görür.

Günaha teşvik, bir tuzak değildir. Kışkırtıcı her hal, ruhun karma yaratmaksızın öğrenebilmesi, doğrudan bilinçli seçimle tekâmül edebilmesi için tanınmış bir fırsattır. Günaha teşvik dinamiği, insan deneyiminin mücadeleye davet edici dinamiği, Lusiferik (şeytani) prensip olarak düşünülebilecek bir dinamiktir. Günaha teşvik, gücün tekâmülünü destekleme amacına hizmet eder.

Lusifer (Lucifer), aynı zamanda "Sabah Yıldızı - Işık getiren" anlamını taşır. Günaha teşvik, Lusiferik prensip, her ruha, Işığa direnç gösteren parçalarıyla mücadele etme fırsatını tanıyan bir dinamiktir. Lusiferik enerji, Cennet Bahçesi öyküsünde bir yılanla, yani insandan başka bir varlıkla, insanoğlunu baştan çıkarabilen ama gerçekte onun üzerinde hâkimiyete sahip olamayan bir varlık fikriyle simgelenmiştir. Lusiferik enerji sizi baştan çıkarabilir; ölümlü, beş-duyulu insanoğlunu baştan çıkarabilir, ama yılan ruhu yok edemez. O, sadece fiziksel yaşama (maddeye) gereğinden fazla bağlı parçanız için bir tehdit oluşturabilir. Yılan dünyasaldır. Eğer Dünya'ya çok yakınsanız, eğer kendinizi Dünya tanrılarını yüceltirken buluyorsanız, Dünya'yı kendi tanrınız ve efendiniz yerine koyuyorsanız, yılan sizi sokacaktır.

Mesih olan Nasıralı İsa'yı, Buda olan Siddhartha Gautama'yı baştan çıkarmaya çalışan Işık-getiren enerji, Lusiferik enerji ile sizi baştan çıkarmaya çalışan enerji aynı enerjidir. Bu enerji, muhasebeciyi çalmaya, öğrenciyi hile yapmaya, eşleri zina yapmaya, insanoğlunu dışsal güce özendirir. Kişiliğinizin fiziksel ışığıyla ölümsüz ruhunuzun Işığını kar-

şı karşıya getiren odur. O, önünüze dikey ve yatay yolları açar. Değişimin (transformasyonun) doğası nedir? Değişimin doğası, günaha teşvik dinamiğinin şefkatli yoludur.

Günaha teşvik, her ruhu kendi gücüyle tanıştırmanın merhametli yoludur. Dış koşullar sizi baştan çıkarıyor ya da tehdit ediyorsa, güç kaybedersiniz. Bu koşullar size egemen olurlar. Kendinizi ruhunuzun enerjisiyle uyum içine sokma doğrultusundaki her seçiminizle gücünüzü artırırsınız. Mutlak güç böyle kazanılır. Adım adım ve her seçimle aşama aşama geliştirilir. O, meditasyon ya da dua ile elde edilmez. Onun hak edilmesi, kazanılması gerekir.

Sözgelimi, öfke duygunuzdan kurtulmayı seçerseniz, deneyimlerinize biçim verecek bir enerji kalıbı yaratırsınız. Bu enerji kalıbı, içinizdeki öfkeyi, ondan kurtulabilmeniz için yüzeye çıkarır. Olumsuz bir yönünüzle mücadele etmeyi ve ondan kurtulmayı seçtiğinizde, bu yönünüz ön plâna çıkar. Her şey bu amaca hizmet etmeye başlar. Rüyalarınız, öfkenizin temel dinamiklerini size gösterirler. Kendinizi sürekli, sizde öfke uyandıran olaylar içinde bulursunuz. Yaşamınız, öfke yüzünden altüst olmuş gibi görünür, çünkü mücadele etmeyi seçtiğiniz yönünüz öfkenizdir ve Evren seçiminize şefkatle karşılık vermiştir.

Tekâmülü, bilgeliği bilinçli olarak davet ettiğinizde, bütünlüğe ulaşmamış parçalarınızı da yaşamınızda öne çıkmaları için bilinçle davet etmiş olursunuz. Öfke, kıskançlık ya da korkunun her ortaya çıkışında, size o duyguyla mücadele etmek ya da ona teslim olmak konusunda seçim hakkı tanınır. Bu duygunuzla baş edebildiğiniz her seferinde, o güç kaybeder ve siz güç kazanırsınız. Her defasında öfke, kıskançlık ya da korku duymaya teşvik edilirsiniz ve siz bu duygulara meydan okuyabilirseniz, kendinizi güçlendirmiş olursunuz. Eğer yaptığınız seçimler belli bir disiplin ve niyetten yoksun iseler, bu seçimlerle güç toplayamazsınız.

Bir kışkırtmaya karşı duramayacağınıza karar verirseniz, gerçekte kendinize sorumsuzca davranma izni veriyorsunuz demektir. Karşı koyamayacağınızı, üstesinden gelecek güce sahip olmadığınızı hissettiğiniz istek ve dürtüler, sizin bağımlılıklarınızdır. Bağımlılıklar, kişiliğinizin çok güçlü olan ve ruhunuzun enerjisine direnen parçalarının istekleridir. Bunlar kişiliğinizin, enkarne olan ruhunuzun en fazla şifaya ihtiyaç duyan parçalarıdır, en yetersiz parçalarınızdır.

Yemeğe, uyuşturucuya, öfkeye ya da cinsel ilişkiye bağımlı olabilirsiniz. Birden fazla bağımlılığınız da olabilir. Bir bağımlılıktan, o bağımlılığın altında yatan dinamiği fark edene kadar kurtulamazsınız. Bütün bağımlılıklar, gücün dışarıda görülmesinden, gücün çevreyi veya başkalarını kontrol edebilme yeteneği olarak algılanmasından kaynaklanırlar. Her bağımlılığın altında bir güç sorunu bulunur.

Ruha uzanan yolculuk, insanlığın, güçle uyum sağlayacağı bir konuma doğru kendiliğinden çekilmekte olduğunu anlamakla başlar. Her insan, seçimlerinin, içindeki güçten yoksun boşlukları doldurmaya yönelik isteklerinin neden ve sonuçlarını deneyimlemektedir. Bu dinamik, "insanoğlunun güvensizlik duygusu" olarak tanımlanabilir, ama bu sadece görünürdeki tanımdır. Devrede olan asıl mekanizma, gerçek güçle, mutlak güçle donanmaya uzanan yolculuktur.

Bu yüzden her insan güçle böylesine derinlemesine mücadele eder: güçten yoksunlukla, gücü kazanmakla, gücün gerçekte ne olduğuyla, ona nasıl sahip olunabileceğiyle... Duygusal, ruhsal, fiziksel ve psikolojik her bunalımın altında güçten kaynaklanan bir sorun yatar. İçinde bulunduğunuz bunalımı yorumlamak için taktığınız gözlüğe bağlı olarak, sizi ya ruhunuza ya da Dünya'ya yaklaştıracak adımlar atarsınız.

Bütünlük kazanmaya giden yol, kendinize, duygularınızın, algılarınızın, değerlerinizin ve davranış biçimlerinizin

ardında yatan dinamiklere dürüstçe, açıkça ve cesaretle bakmanızı gerektirir. Bu, savunma mekanizmalarından geçen ve bu mekanizmaların ötesine uzanan, kişiliğinizin doğasını bilinçle deneyimleyebileceğiniz ve onun yaşamınızda ürettikleriyle yüzleşip, bunları değiştirmeyi seçebileceğiniz bir yolculuktur.

10
BAĞIMLILIK

Bir bağımlılıktan kurtulmak için çalışmaya başlamanın koşulu, önce o bağımlılığı kabul etmektir. Bir bağımlılığınız olduğunu idrak edene kadar, o bağımlılığın gücünü zayıflatmanız mümkün değildir. Kişilik, bağımlılıklarına bahaneler bulur, onları alımlı giysilere büründürür, kendine ve başkalarına çekici ve yararlı bir biçimde gösterir. Sözgelimi, alkole bağımlı bir insan, hem kendine hem de başkalarına sarhoşluğun bir tür gevşeme, gerilimli bir günün bitimindeki rahatlama, bir keyif hali olduğunu söyleyecek ve bu nedenle de olumluluğundan dem vuracaktır. Sekse bağımlı biri, kendine ya da başkalarına, rasgele cinsel ilişkilerin yakınlık veya aşkın ifadesi olduklarını, gelişkin ve özgür bir idraki yansıttıklarını, bu nedenle böyle ilişkilerin çekici olduklarını savunacaktır.

Kendi bağımlılıklarınızı tanımak içsel bir çalışma gerektirir. Yaşamınızda nerelerde güç yitirdiğinizi, nerelerde dış koşulların kontrolüne girdiğinizi derinlemesine araştırmanızı gerektirir. Savunma mekanizmalarınızı gözden geçirmenizi gerektirir. Hatta kendini tanımaya uğraşırken ortaya çıksa, ya da -içkili araba kullanmanın yol açtığı bir yaralanma veya başkalarıyla cinsel ilişki nedeniyle yıkılan bir evli-

lik gibi- dış koşullarla kanıtlansa bile, genelde kişilik bu bağımlılığını önceleri önemsiz sayma düşüncesine tutunur, sonra küçük, giderek daha büyük ve en sonunda önemli bir sorun olarak algılar.

Kişilik bağımlılıklarını kabul etmekten neden kaçınır?

Bir bağımlılığı kabul etmek, bir bağımlılığınız olduğunu itiraf etmek, bir parçanızın kontrolünüz dışında olduğunu kabul etmeniz anlamına gelir. Kişilik, bağımlılıklarını kabul etmemek için direnir, çünkü kabul, kişiliği, kontrolü dışındaki bir parçayla yaşamak ya da bu konuda bir şeyler yapmak gibi bir seçime zorlar. Bir bağımlılık bir kez kabul edildi mi, artık görmezden gelinemez ve yaşam biçiminizi değiştirmeden, kendi hakkınızdaki zanlarınızı (imajınızı) değiştirmeden, oluşturmuş olduğunuz tüm algısal ve kavramsal yapıyı değiştirmeden, bu bağımlılıktan kurtulamazsınız. Bunu yapmak istemeyiz, çünkü doğamız değişime direnç gösterir. Bundan dolayı, bağımlılıklarımızı kabul etmeye de direnç gösteririz.

Bağımlılık sadece çekici bir güç değildir. Sözgelimi, erkek ve kadınların birbirlerini beğenmeleri, birbirlerine karşı bir sıcaklık ve çekim hissetmeleri doğaldır. Bağımlılık bundan öte bir şeydir. Bir bağımlılık, mıknatıs etkisi ve korku sözcükleriyle tanımlanabilir. Burada çekim gücü, artı korku ve duruma oranla çok daha büyük bir enerji sarsıntısı vardır. Çekicilikler yaşamın keyif veren yönleridir, bu duygular doyurulabilir ve geride bırakılabilirler, ama bağımlılıklar böyle değildir.

Bir bağımlılık doyurulamaz. Örneğin cinsel ilişki bağımlılığı, cinsel ilişkiyle doyurulamaz. Bunun ana nedeni, burada cinsel ilişki bağımlılığı gibi görünen dinamiğin, gerçekte cinsellikle ilgili olmayışıdır, çünkü bağımlılık halindeki cinsel çekim ya da itme deneyimleri daha derindeki bir dinamiğe hizmet ederler.

Bir bağımlılık uyuşturulabilir. Örneğin sekse duyulan bağımlılık, bir ilişkideki güvenin yitirilebileceği korkusuyla geçici bir süre bastırılabilir, ama o bağımlılığın varlığı kabul edilmeden ve altında yatan dinamik anlaşılmadan iyileştirilemez; iyileştirilmedikçe de, kişiliğin kendini en güvensiz ya da en fazla tehdit altında hissettiği hallerde bu ilişkinin arasına girer ya da tek eşlilik görünümünü bozar. Kişilik böyle zamanlarda başkalarına karşı cinsel çekim duyacaktır.

Cinsel bağımlılıklar, insan ırkında en yaygın olan bağımlılıklardır, çünkü güç sorunları insan yapısı içinde cinselliği öğrenmeye doğrudan bağlıdır. Cinsellik ve güç sorunları birbirlerini tamamlamaları için öngörülmüşlerdi. Cinsel yönden kontrolsüz her insan aslında kendi gücünü kontrol edememesi şeklindeki güç sorunlarına sahiptir. Özünde, bunlar aynıdır. Bir insan hem kendi güç merkezinde olup hem de cinsel yönden kontrolsüz ya da cinsel enerji akımının hâkimiyeti altına girmiş olamaz; bu iki hali aynı anda deneyimleyemez.

Cinsel bağımlılığın ardındaki dinamik nedir?

Bağımlılık halindeki cinsel çekim, bunu deneyimleyenin o anda güçsüzlük hissettiğini ve kendinden daha zayıf bir ruhtan beslenmek istediğini gösterir. Bütün bağımlılıkların altındaki dinamik budur: kendinden daha çok parçalanmış bir ruhla beslenme (onu kullanarak, güçlü olduğunu hissetme) arzusu. Böyle bir şeyi görmek bile deneyimlemek kadar çirkin, ama insandaki olumsuzluğun temel kaynağı budur.

Saygı içermeyen bir cinsel davranış, saygısızca uygulanan bir meslekle, saygısızca yapılan siyasetle ya da saygı içermeyen herhangi bir faaliyetle aynı anlamı yansıtır: bir ruh daha zayıf başka bir ruhtan beslenmektedir. Bu nedenle, böyle bir bağımlılıktan kurtulmanın yolu, bu çekimi hissettiğinizde, kendinize, o an zayıf olduğunuzu ve sizden da-

ha zayıf bir ruhtan beslenme arzusu içinde bulunduğunuzu hatırlatmaktır.

Başka bir deyişle, bir cinsel bağımlılığın çekimini hissettiğiniz anda, bir tür güçsüzlük içinde olduğunuzu ve bunun da sizde, kendinizi dengelemek, iyi hissetmek için başkalarını kullanma isteği yarattığını düşünün. Bu istek, cinsel çekim olarak hissedilmektedir. İçinizde tutuşanın ne olduğunu kendinize açıkça hatırlatın. Bu, fiziksel olarak bir ilgi duymuyor ya da bir çekim hissetmiyorsunuz demek değildir, ama bu duygunun altında, size öyle davranma isteği veren farklı bir dinamik, bir tür güçsüzlük bulunmaktadır.

Bu bilincin iyice içinize işlemesine izin verin, öyle ki, eğer hâlâ bağımlılığınız doğrultusunda davranmak istiyorsanız, bu noktada, kendi realitenizi deneyimleme, bu realite boyunca ilerleme ihtiyacı içindesiniz demektir.

Bu ne anlama gelir?

Eğer evliyseniz ya da tek bir eşle birlikteyseniz, dürtüleriniz uyarınca davranmanın evliliğinize veya ilişkinize mal olabileceğini kendinize hatırlatın. Kendinize, yapmak istediğinizin buna değip değmeyeceğini sorun. Eğer sağlıklıysanız, dürtüleriniz uyarınca davranmanın sağlığınıza mal olabileceğini kendinize hatırlatın, çünkü seçtiğiniz arkadaşın AIDS gibi bir hastalık taşıyıp taşımadığını bilemezsiniz. Kendinize, yapmak istediğinizin bu riske değip değmeyeceğini sorun.

Özellikle çekici bulduğunuz birinin, size olduğu kadar başkalarına da cinsel olarak çekildiğini, ve size de sizin ona olan duygularınızı aşan bir duygu beslemediğini kendinize hatırlatın. Durumun böyle olduğuna gerçekten inanabilirsiniz, çünkü bu insana duyduğunuz cinsel çekim, sizin içinizde bulunan ve çevrenizdekileri gözden geçirmekte kullandığınız, insanlardaki zayıf yönleri arayan bir sistemin verdiği karşılıktır. İçinizdeki bu sistem, sizden etkilenebilecek, sizin baştan çıkarabileceğiniz kadar zayıf bir insanı saptadığında,

size cinsel dürtü verir. Bu insanın zayıflığından yararlanarak mı erkekliğinizi ya da dişiliğinizi güçlendireceksiniz? Bu, size kazanmak istediğinizi kazandıracak mı?

Kendinize, her ikinizin de duygularınızı tutuşturmayan bir cinsel etkileşime girmeyi seçmiş olduğunuzu hatırlatın, çünkü eğer duygularınız uyanmış olsalardı, size sadece şunu söylerlerdi: "Cinsel olarak çekildiğin insan sana karşı, senin ona karşı hissettiğinden fazla (duygusal yönden) bir şey hissetmiyor." Biriyle cinsel etkileşim içinde olduğunuzu ve ona karşı başka bir şey hissetmediğinizi düşünmek bir şeydir; ama karşınızdaki kişinin de size karşı başka bir şey hissetmediği gerçeğiyle yüzleşmek başka bir şeydir.

İçinde bulunduğunuz dinamiğe yakından bakarsanız, bir ruh daha zayıf bir ruhtan beslenmeye çalıştığında ve daha zayıf olan ona karşılık verdiğinde, her ikisinin de zayıf ruhlar olduğunu görürsünüz. Kim kimden beslenmektedir? Beş-duyulu insanın mantığı bunu kavrayamaz, ama kalbin yüksek mantığı açıkça görür. Benzer eksiklikleri taşıyan iki bilinç, eninde sonunda onları eşitleyecek bir dinamiğe bağlanmaya çalışıyorlarsa, aralarında gerçek anlamda bir fark olabilir mi? Sözgelimi, hâkimiyet kurma ihtiyacını hangi neden doğurursa, boyun eğme ihtiyacını da o neden doğurur. Bu sadece, aynı durumda çabalarken ruhun hangi rolü oynamayı seçtiğine bağlıdır.

Kendi korkularınızın, içki içmeyi ya da değişik eşle cinsel ilişki kurmayı isteyen duygularınızın içine girin. Yaşamınızda, böyle davranmakla büyük kazanç elde edeceğinizi düşündüğünüz anları dikkatle gözden geçirin ve kazandıklarınızla yüzleşin.

Deneyimlerinizi sizin yarattığınız olgusu üzerinde durun. Korkunuz, içinizdeki bir parçanın, siz isteseniz de istemesiniz de, kendi istediği realiteyi yaratmakta olduğunu fark etmenizden ve bunu önleyecek güce sahip olmadığınız

duygusundan kaynaklanır; ama yanılıyorsunuz, bu doğru değil. Şunu anlamak çok önemli: bağımlılığınız sizden daha güçlü değil, sizin olmak istediğiniz kişiden daha güçlü değil. Onun daha güçlü olduğunu hissedebilirsiniz, ama o ancak siz izin verirseniz kazanır. Her zayıflık gibi bu bağımlılığınız da ruhtan ya da iradeden daha güçlü değildir. Onun gücü sadece, geçiş için, yaşamınızın o alanında kendinizi bütünlüğe ulaştırabilmeniz için ne kadar çaba göstermeniz gerektiğini işaret eder.

Baştan çıkarılacağınızdan, karşı koyamayacağınızdan korktuğunuz zaman, yaptığınız şeyin, size sorumsuzca davranma izni verecek bir durum yaratmak olduğunu görmeye çalışın. Geçemeyeceğiniz bir sınav yaratmanız mümkün mü? Evet. Kendinizi sınamak için günaha teşvik edilmeyi, baştan çıkarılmayı isteme deneyimi, aslında, sorumsuzca davranmak, kendi kendinize, "Bunu zaten yapamayacağımı biliyordum," demek ve bağımlılığınıza teslim olmak için bir fırsat yaratmaktır. Karşı koyamayacağınız yoğunluktaki böyle bir sınavı hazırlamanın özünde, seçiminiz nedeniyle sorumlu tutulmama isteği bulunur.

Ruhunuzun bağımlılığınızı ortadan kaldırma arzusu büyüdükçe, bu bağımlılığa tutunmak size giderek daha pahalıya mal olur. Eğer siz -ruhunuz- bir bağımlılığınızı şu anda ortadan kaldırmayı seçerseniz, bağımlılığınızı sürdürmenizin bundan böyle en sevdiğiniz şeylere mal olacağını göreceksiniz. Sevdiğiniz şey karınız ya da kocanızsa, evliliğiniz ve bağımlılığınız terazinin iki kefesine konacaktır. Eğer kariyerinizse, kariyeriniz bağımlılığınız karşısındaki kefede yer alacaktır.

Bu acımasız bir Evren'in ya da kötü niyetli bir Tanrı'nın işi değildir. Bu, şifa bulma, bütünlük kazanma isteğinize verilen şefkat dolu bir yanıttır. Evren size şefkatle şunları söyler:"Yetersizliklerin o kadar derin ki, seni ancak yetersizlik-

lerinin karşısına eşdeğerli ya da daha değerli bir şey koymak durdurabilir." Buradaki dinamik, uzay-zaman ve maddeye ilişkin hareketin ikinci yasasıyla ifade edilen bir dinamiğin ta kendisidir: "Hareket halindeki bir cismin devingenliğindeki (kütlesi, hareket yönü ve hızındaki) bir değişiklik, bu cisme etki yapan güçle doğru orantılıdır ve değişiklik bu gücün bulunduğu yönde gerçekleşir." Bağımlılığınızın şifa bulmasının ruhunuz için ne kadar önemli olduğunu ve bu doğrultuda davranmak isteyen kendi iç niyetinizin gücünü, bu bağımlılığın size maliyetinin büyüklüğü ile ölçebilirsiniz.

Farklı bir yaşantı ile aranızda sorumlulukla seçme sorununun bulunduğunu idrak etmeye, ama gerçekten idrak etmeye çalışın. Korku duyduğunuz anlarda, düşüncelerinizde oluşan bulanıklık, kendi yaptığınız seçimin gücünden ve kapsamından kaynaklanır. Kendi seçim gücünüzü açıkça görün. Yetersizliklerinizin insafına bırakılmış değilsiniz. Sizi güçlendirecek niyet içinizdeki bir yerden gelmek zorunda; bu içsel merkez gerçekten sorumluca seçimler yapabilecek ve bu seçimlerden güç alabilecek yetenekte olduğunuzu, gücünüzü azaltan değil, artıran seçimler yapabileceğinizi ve bütünlük içinde davranabileceğinizi size hatırlatacaktır. Seçim yapma gücünüzü sınayın, çünkü bağımlılığınızın tersine yaptığınız her seçimle, onun gücünden giderek daha fazla kurtulmuş, kendi gücünüzü giderek daha da artırmış olursunuz.

Zayıf yönleriniz üzerinde çalışırken, bağımlılıklarınız doğrultusunda istek duyduğunuzda, kendinize ruhun kritik sorularını yöneltin: "Bu dürtülere uymakla aydınlanma düzeyini yükseltebilir misin? Bu, sana gerçek anlamda bir güç katar mı? Bu, seni daha sevecen biri yapar mı? Seni daha bütün hale getirir mi?" Kendi kendinize bu soruları sorun.

Bir bağımlılıktan kurtulmak için izlenecek yol şudur: Kendi realiteniz boyunca adım adım yürüyün. Kararlarınızın getireceği sonuçların farkına varın ve buna göre seçim

yapın. İçinizde seks, alkol, uyuşturucu ya da herhangi başka bir bağımlılığınız doğrultusunda istek duyduğunuzda, şunları hatırlayın: Düşük benliğiniz ve bütünlenmiş benliğinizden oluşmuş iki dünyanın arasında duruyorsunuz. Düşük benliğiniz baştan çıkarıcı ve etkili, çünkü sorumluluk taşımıyor, sevecen değil, terbiye edilmiş değil ve sizi çağırıyor. Diğer parçanız bütünlük içinde, çok daha sorumlu ve şefkatli, mutlak gücü yüksek, ama sizden aydınlanmış bir ruhun yolunda yürümenizi, bilinçle yaşamanızı bekliyor. *Bilinçle* yaşamak... Tersini seçmek, bilinçsizce davranmaya yine bilinçsizce izin vermektir. Bu seçenek, baştan çıkarıcıdır.

Hangi yolu seçiyorsunuz?

Eğer kararınız bütünlük kazanmak doğrultusundaysa, bu karara uygun davranın. O zaman bağımlılığınız size düşündüğünüz ölçüde kışkırtıcı ya da korkutucu gelmeyecektir. Bu kararınıza uygun davranın ve kendinize tekrar tekrar şunu hatırlatın: Düşük benliğinizle bütünlük içindeki benliğinizin arasında duruyorsunuz. Bilgelikle seçin, çünkü güç şimdi tamamen sizin ellerinizde. Bilincin gücünü küçümsemeyin. Yaşadıkça ve her an ve her gün bilinçli seçimler yaptıkça, güçle dolarsınız ve düşük benliğiniz ayrışıp dağılır.

Siz mutlak güçle donanma yolunda seçimler yaptıkça, karşı koymakta olduğunuz, sizi baştan çıkarmaya uğraşan parçanız tekrar tekrar yüzeye çıkar. Her direnişiniz size güç kazandırır, ona güç kaybettirir. Sözgelimi, alkol bağımlılığınıza karşı direniyorsanız, günde on iki kez içki içme eğilimi duysanız bile, bu enerjiye her defasında karşı koyun, meydan okuyun. Eğer bu nöbetleri işlerin ters gitmesi ya da niyetinizin işe yaramadığını gösteren bir işaret olarak değerlendirirseniz, korku ve kuşku vasıtasıyla öğrenme yolunu seçiyorsunuz demektir. Ama bu nöbetleri, size, niyetinize karşılık tanınan, yetersizliğinizi gidermeye ve böylece güç kazanmaya yönelik fırsatlar olarak değerlendirirseniz, ihtiyacınız

olanı bilgelikle öğrenme yolunu seçmiş olursunuz.

Bağımlılığınıza ilk karşı koyuşunuzda ya da ikinci, üçüncü karşı koyuşlarınızda, başarısızlık duygusuna kapılmamalısınız. Mutlak gücün bu kadar kolay elde edileceğini mi düşünüyorsunuz? Niyetinize sahip çıktıkça ve tekrar tekrar bütünlük kazanma doğrultusunda seçimler yaptıkça, güç toplarsınız ve baş edilemez diye düşündüğünüz bağımlılık, sizin üzerinizdeki etkisini yitirir.

Bir bağımlılığa karşı koyduğunuzda ve bütünlük kazanma doğrultusunda bir seçim yaptığınızda, kendinizi, size yapılan fizik-ötesi yardımlarla uyum içine sokmuş olursunuz. İşi sizin yapmanız gerekir, ama size yönelik bir yardım her zaman vardır. Fizik-ötesi dünyanın, rehber ve öğretmenlerinizin çabaları size pek çok yoldan ulaşır; güç veren düşünceler, hatırlatmalar, yeni güç katan beklenmedik olaylar... hepsi size yönelik yardımlardır. Bir ruh önemli bir olumsuzluktan kurtulup, bilincini daha yüksek Işık frekanslarına yükselttiği zaman, fizik-ötesi dünyada büyük sevinç yaşanır. Bu nedenle, yalnızlıktan yakınmayın. Yalnızlık diye bir hal yoktur.

Kendinizi, şifaya ulaşma yolundaki biri olarak görün ve şifa bulmanın güçlüğünü göz önünde bulundurun. Eşdeğerde güçlükler içindeki diğer insanları görmezden gelerek, yalnız olduğunuzu düşünmeyin. Tüm insanlık deneyimi, bütünlüğe uzanan bir yolculuktan ibarettir. Bu nedenle, hiç kimse bütünlük kazanmış değil, bundan kuşkunuz olmasın. Herkes bu sürecin içinde. Eğer bu insanlar bütünlüğe kavuşmuş olsalardı, bizim katımızda fiziksel olarak bulunmak durumunda olmazlardı. Başka bir deyişle, siz milyarlarca ruhla aynı yolda yürüyorsunuz.

Zorlu bir çaba gösterdikten sonra, yaptıklarınızı takdir etmek için zaman ayırın. Sürekli olarak önünüzde kalan yola bakmayın. Aştığınız yolu görerek coşku duyan, başarınızı

alkışlayan fizik-ötesi öğretmenleriniz ve rehberlerinizin bu alkışlarına katılın. Bu, tekrar bağımlılığınıza dönebilirsiniz anlamına gelmez; sadece, ihtiyacınız olduğunda kendinize dinlenme izni vermek, yorulduğunuzda bunu kabul edip, en iyilerimizin bile yorulabileceklerini bilerek kendinize zaman tanımak demektir.

Bağımlılığınızın ardındaki dinamikleri anlamak işin bir yönüdür. Bu bağımlılığa duyduğunuz ihtiyaçtan kurtulmak için yapmanız gereken duygusal hazırlık ise ayrı bir konudur. Bağımlılığınız yenilmez değildir, karşı konulmaz değildir. Size hâlâ böyle görünüyorsa, hangi nedenle size çekici geldiğini anlamış olsanız bile, kalbinizin derinliklerinde kendinizi bu bağımlılıktan kurtulamayacak gibi hissediyorsunuz demektir. Eğer bağımlılığınız sizden ayrılmamakta direniyorsa, kendinize gerçekten ondan kurtulmak isteyip istemediğinizi sorun, çünkü bu durumda onu bırakmayı yürekten istiyor olamazsınız.

İçinizdeki yetersizlikleri tamamlayana kadar, hep bu bağımlılığa sahip olacaksınız. Bağımlılıktan kurtulmak için yetersizliklerinizin kökenine inmek, bu yetersiz yönlerin gerçekten var olduklarını kabul etmek ve şifa bulabilsinler diye onları bilincin ışığına çıkarmak gerekir. Sizi etkileyen parçalarınıza derinlemesine bakmak, onların içinizde ne kadar derinlerde olduklarını açıkça görmek ve bunları yaparken elden geldiğince dürüst olmak gerekir. Bağımlılığınız size yaşamınızda birkaç gerçek haz sağlamış olabilir. Sizin için hangisi daha önemli, bütünlüğünüz ve özgürlüğünüz mü, yoksa bağımlılığınıza doyum sağlayarak aldığınız hazlar mı?

Bağımlılığınızın bir yetersizlikten kaynaklandığını anladığınızda, bu yetersizliğe nasıl tepki vereceğiniz sorusu ortaya çıkar - başka bir kadeh içkiye ya da başka bir cinsel ilişkiye yönelerek mi, yoksa size bütünlük kazandıracak şeyler için içinize yönelerek mi? Bağımlılığınızın ne kadar güçlü ol-

duğunu, onun çekimini ne kadar derin bir biçimde hissettiğinizi anlamak için içinize dönün ve kendinize, bu öğrenme biçiminden kurtulmak için uygun zamanın gelip gelmediğini sorun. Bu soruyu siz sormalı, yanıtını siz vermelisiniz. Fizikötesi öğretmenlerinizin size yol gösterdiklerini, daha yüksek bir bilgelik yolunu önerdiklerini hissedebilirsiniz, ama aynı anda da bu yolu seçmeye hazır olmadığınızı fark edebilirsiniz. Bunun uygun bir zaman olmadığına, henüz belli bir yolu terk edecek kadar güçlü olmadığınıza karar verebilirsiniz. Bu kararınızı, gerçekten yüreklice karşılayabilmelisiniz.

Eninde sonunda, daha yüksek olan yola gireceksiniz, ama bu yolculuğa bir gün, bir hafta ya da yedi yaşam sonra başlamak isterseniz, bu da uygundur. Öğretmenleriniz, zaman içermeyen (zamandışı) bir açıdan bakarlar. Eninde sonunda bilincin yolunu seçeceğinizi bilmeniz de bir bilgeliktir. Ama, eğer bu yola er geç girecekseniz, neden beklemeli? Yine de, geri kalan parçalarınız bu yolculuğa hazır olana kadar beklemenin bilgelik sayılabileceği zamanlar vardır. Böyle bir kararın utanılacak hiçbir yanı yoktur.

Evren yargılamaz. Eninde sonunda mutlak güce ulaşacaksınız. Bağışlamanın, alçak gönüllülüğün, berraklığın ve sevginin gücünü tanıyacaksınız. İnsanlık deneyiminin, Dünya okulunun, uzay-zaman-madde âlemindeki öğrenimin ötesine tekâmül edeceksiniz. Tekâmül etmemeyi beceremezsiniz. Evren'deki her şey tekâmül eder. Sadece tek bir soru vardır, o da tekâmül ederken hangi öğrenme yolunun seçileceği sorusudur. Yanıt, her zaman sizin seçiminizle belirlenir ve yapılan her seçimde bir bilgelik vardır.

Yuvanıza döndüğünüzde, kişiliğinizi ve bedeninizi ardınızda bıraktığınızda, yetersizliklerinizi, korkularınızı, öfkelerinizi ve kıskançlıklarınızı da ardınızda bırakmış olacaksınız. Bunlar ruhsal âlemde var olamazlar, çünkü bunlar kişiliğin, zaman ve madde âleminin deneyimleridir. Ruhsal

âlemde bir kez daha gerçek kimliğinizin bütünlüğüne döneceksiniz. Yaşamınızdaki tüm deneyimlere, sizi güçlü bir biçimde kontrol altında tutmuş gibi görünenlere bile, sevgi dolu gözlerle ve şefkatli bir anlayışla bakacaksınız. Bunların hangi amaçlara hizmet etmiş olduklarını anlayacaksınız. Alınmış dersler üzerinde düşünecek ve değerlendirmelerinizi bir sonraki enkarnasyonunuza taşıyacaksınız.

Eğer bağımlılığınızı sürdürmeyi seçerseniz, negatif karma deneyimlemeyi seçmiş olursunuz. Şefkat duymadan yaratmayı, bilinçsizliği seçmiş olursunuz. Bilinç dışı niyetlerinizin yarattığı deneyimler yoluyla öğrenmeyi seçmiş olursunuz. Korku ve kuşku yoluyla öğrenmeyi seçmiş olursunuz, çünkü gerçekte bağımlılığınızdan korkar ve onun üstesinden gelecek güce sahip olduğunuzdan kuşku duyarsınız.

Eğer bağımlılığınıza karşı durmayı, bütünlüğe doğru bilinçle ilerlemeyi seçerseniz, bilgelikle öğrenme yolunu seçmiş olursunuz. Deneyimlerinizi bilinçle yaratmayı, algılarınızı ve kişiliğinizin enerjisini ruhunuzla uyum içine sokmayı seçmiş olursunuz. Fiziksel realite içinde, ruhunuzun yaratmak istediği realiteyi seçmiş olursunuz. Ruhunuzun sizden akmasına, sizin dünyanızı Tanrı'nın biçimlendirmesine fırsat vermiş olursunuz.

Bir bağımlılıktan kurtulmak için çaba gösterirken, gerçekte ruhunuzun şifa bulması için çalışıyor, doğrudan yaşamınızın meselesiyle uğraşıyorsunuz demektir. Yapılması istenen iş de budur. En derin mücadelelerinizle yüzleştiğinizde, en yüce hedefinize uzanmış olursunuz. İçinizdeki en derin olumsuzluk akımlarını ışığa çıkardıkça, şifaya kavuşturup bunlardan kurtuldukça, ruhunuzun enerjisinin doğrudan fiziksel realitenin deneyim ve olaylarına akarak, bunları biçimlendirmesine ve böylece Dünya üzerindeki görevlerini engellemeden yerine getirmesine izin vermiş olursunuz.

Tekâmülün gereği budur. Bu işi yapmak için doğdunuz.

11
İLİŞKİLER

Sadece, 'kendini kararlılıkla adama" dinamiği içinde meydana gelebilen belli gelişme dinamikleri vardır. Kendinizi adamadıkça, başka bir insanı kendinizden fazla gözetmeyi öğrenemezsiniz. Sizin kişiliğinizin isteklerini tehdit etse dahi, başka bir ruhun güç ve berraklık kazanma yolundaki başarılarına değer vermeyi öğrenemezsiniz. Bir başkasının gelişimini sağlamak ve onu bu yolda cesaretlendirmek amacıyla kendi kişiliğinizin isteklerinden vazgeçtiğinizde, bu kişinin ruhuyla uyum içine girmiş olursunuz. Eğer kendinizi adamamışsanız, başkalarını, ruhunuzun onları gördüğü gibi, -güzel ve güçlü Işık ruhları (özleri) olarak- görmeyi öğrenemezsiniz.

İnsanlarımız arasında ruhsal birlikteliğin -ruhsal tekâmül amacıyla eşit koşullar altında bir araya gelmenin- temel modeli (arşetipi) oluşmaktadır. Bu, fiziksel yaşamın sürdürülmesi için tasarlanmış, eşlerin kendilerini ille de eşit olarak görme durumunda olmadıkları evliliğin temel modelinden farklıdır. Bireyler evlendikleri zaman, her birinin fiziksel yaşamı sürdürme (ayakta kalma) yeteneği artar. Birlikte, tek başlarına oldukları hale kıyasla, daha kolay ateş, barınak, yiyecek, su bulabilir ve kendilerini daha iyi savuna-

bilir duruma gelirler. Evliliğin temel modeli, gücü dışarıda gören anlayışı yansıtır.

Ruhsal birlikteliğin temel modeli ise çok-duyulu insanların mutlak güçle donanmaya uzanan bilinçli yolculuklarını yansıtır. Ruhsal eşler, ruhun varlığını kabul ederler ve gelişmesi için bilinçle çaba gösterirler. Zaman ve madde dünyasında iş başındaki fizik-ötesi dinamikleri tanıyıp kabul ederler. Maddeyi, bu öğrenme alanını paylaşan ruhlar tarafından sürekli olararak, tekrar tekrar biçimlendirilen Işığın en yoğun ya da en ağırlaşmış hali olarak görürler. Deneyimlerini birbirleriyle, Yaşam'ı çok seven canlı bir Dünya'yla ve şefkat dolu bir Evren'le birlikte, bilinçle yaratırlar.

Hepsi ortak eserimiz olan toplumlar, ulus ve kültürler, beş-duyulu kişiliğin değerleri ve algıları üzerine kurulmuştur, evlilik temel modeli tarafından yansıtılan değerlerin... Bunlar insanoğlunun fiziksel olarak varlığını sürdürmesine hizmet etmek amacıyla tasarlanmışlardır. Bunlar, aynı zamanda, insanlarımızın korku ve kuşku yoluyla öğrenme kararlarını yansıtırlar.

Tüm dünyamız, korku ve kuşku yoluyla öğrenmeyi seçmiş beş-duyulu kişiliğin enerjisi üzerine yapılanmıştır. Uluslar uluslardan, ırklar ırklardan ve karşı cinsler birbirlerinden korkarlar. Dışarıdaki gücü temsil eden fiziksel realitenin keşfi, Dünya ile işbirliğini içeren, Dünya'nın değerini bilen bir anlayışla başarılabilirdi. Oysa biz insanlık olarak, bu realiteyi hükmetme duygusu ve sömürme yoluyla keşfetmeyi seçtik. Bu, korku ve kuşku vasıtasıyla öğrenme yoludur; fiziksel çevreye karşı duyulan korkuyla ve bu çevreyle doğal bir biçimde uyum sağlayamama kuşkusuyla öğrenmenin yoludur.

Dünyamız şu temel düşünce-formunu yansıtır: "Ölümden sonra bir yaşam yoktur ve bu yaşam süresi içinde de, kim elde eder ya da kazanırsa, güç onundur." Bazen bu,

ölümden sonraki yaşamdan söz ederiz, ama bu Dünya'dan ayrıldıktan sonra hâlâ, Dünya'dayken yapmış olduğumuz seçimlerden sorumlu olacağımıza ya da seçimlerimizin çok daha farklı olabileceğine pek inanmayız.

İnsanımız artık alçak gönüllü değil. Hiçbir şeye saygı duymuyor. Kibirli ve sadece kendi ürettiği teknolojiyle uğraşıyor. Bu teknolojiyi kontrol altında tuttuğunu sanarak, durmadan kendini kandırıyor. Böylece kaos yaratıyor, ama yine de böyle bir kontrolün mümkün olmadığını görmeyi reddediyor. Dünya'yı ve birbirimizi sömürüyoruz. Ormanları, okyanusları ve atmosferi yıkıma uğratıyoruz. Birbirimize hakaret ve işkence ediyor, birbirimizi köleleştiriyor ve öldürüyoruz.

Ruhsal birliktelik -bireylerin ruhsal gelişme amacıyla, eşitlik içinde bir araya gelmeleri- temel modeli, toplumun belli bir düzeyinde ortaya çıkınca, bu model o düzeyde çokduyulu kişiliğin değer ve algılarını yansıtan değerlerin ve algıların oluşmalarına yol açar. Nasıl ruhsal birliktelik anlayışı içinde bir araya gelen ve aralarındaki bağı evlilik anlaşmasıyla (nikahla) ifade etmeyi seçen bireyler, evlilik temel modeline ruhsal birliktelik enerjisini katıyor ve böylece evlilik içinde yeni değerler ve davranış biçimleri oluşturuyorlarsa, kurum, kent, ulus, ırk ve cinsiyet düzeylerinde ruhsal birliktelik anlayışıyla bir araya gelen bireyler de, bu düzeylerdeki ortak bilinçlere ruhsal birlikteliğin enerjisini katar ve böylece bu düzeylerde yeni değerler ve davranış biçimleri oluştururlar.

Bireysel düzeyde gerçekleşen tekâmül süreci ile bireyler arasındaki her bir etkileşim düzeyinde gerçekleşen tekâmül süreci aynıdır. Bir birey, ruhsal birliktelik temel modelinin enerjisini harekete geçirdiğinde, sadece bir başka bireyle oluşturduğu birlikteliği değil, aynı zamanda içinde yaşadığı toplumu, ulusu ve tüm dünyayı etkiler. Sorumluluk taşıyan seçimler yaparak, bilinçle tekâmül etme doğrultu-

sundaki kararınız, sadece kendi tekâmülünüze değil, insanlığın sizin de içinde bulunduğunuz her yönünün tekâmülüne katkıda bulunur. Verdiğiniz kararlarla sadece siz değil, tüm insanlık tekâmül eder.

Eğer dünyanın sevecen ve şefkatli olmasını istiyorsanız, siz sevecen ve şefkatli olun. Dünyadaki korkuyu azaltmak istiyorsanız, kendi korkularınızı azaltın. Bunlar sizin verebileceğiniz armağanlardır. Ulusların birbirlerine karşı olan korkuları, bireylerin birbirlerine karşı duydukları korkuların geniş boyuttaki ifadesidir. Ulusların birbirlerinden ayrılmalarına neden olan "dışarıdaki güç" algısı, bireylerin birbirlerinden ayrılmalarına neden olan algıyla aynı algıdır. Ruhuyla uyum içine girmeyi bilinçle seçen bireyde açığa çıkan sevgi, berraklık ve şefkatle, karşı cinsleri, ırkları, ulusları ve komşuları birbiriyle uyum içine sokan sevgi, berraklık ve şefkat aynıdır. Bundan başka yol yoktur. Her ne kadar herkes kişisel olarak deneyimlediği Yaşam'ın niteliğinden sorumluysa da, bu nitelik aynı zamanda tüm dünyaya yayılır.

Örneğin, nükleer silahlar yüzünden yok olma tehlikesi Dünyamız'da genel bir düşüncü ya da kanı durumundadır, ama bu tehlikenin ortadan kalkması için herkesin bireysel düzeyde tekâmülü gereklidir. Uluslar arasında uyumun sağlanması için çaba gösterenler, uluslararası düzeyde ortadan kaldırmaya çalıştıkları öfke ve şiddeti kendi içlerinde barındırdıkları sürece, makrokozmik düzeyde yaratmaya çalıştıkları uyumu var edemezler. Bir birimin içinde olan, bütünün içinde de bulunur; bu nedenle, sonuç olarak her ruh tüm dünyadan sorumludur.

Kendinizi bir başka insanla kurduğunuz bir ruhsal birlikteliğe adadığınızda, ruhsal birliktelik temel modelinin enerjisini fiziksel âleme aktarırsınız. Eşinizle -aranızdaki eşitliği, karşılıklı ruhsal gelişmeyi öngören- anlaşmanızı yansıtan değerler, algılar ve eylemler oluşturur, bunlara göre ya-

şamaya başlarsınız. Eşinizin ruhsal gelişmesine yönelik ihtiyaçlarını sağlamak için kendi kişiliğinizin isteklerini bir yana bırakmaya başlar ve bunu yaparken kendiniz de gelişirsiniz. Ruhsal birliktelik bu biçimde işler.

Birlikteliğinizin sağlığı için gerekli olanın, kendi ruhsal gelişmeniz için gerekli olanla özde aynı olduğunu, her birinizin diğerinde eksik olan yönlere sahip olduğunu fark etmeye başlarsınız. Sözgelimi kıskançsanız, bu kıskançlığınızın, eşinizin şifa bulması gereken bir yönünü yüzeye çıkardığını, onun bu yönüne aynalık yaptığınızı keşfedersiniz. Eşinizin sizin tekâmülünüze yaptığı katkının değerini anlamaya başlarsınız. Onun algı ve gözlemlerinin gelişmenize yardım ettiğini ve gelişmeniz açısından gerçekten büyük önem taşıdığını, aranızdaki sohbetlerin derinlerdeki suları harekete geçirdiğini fark edersiniz.

Sevginin, kendini adamanın ve güvenin (itimadın), birlikteliğinizi başarılı kılmaktaki rollerini öğrenirsiniz. Tek başına sevginin yeterli olmadığını, güven duygusu olmaksızın sevgi alış-verişinde bulunamayacağınızı öğrenirsiniz. Aranızdaki anlaşmanın hem sizin hem de eşinizin ihtiyaçlarını karşılayacak bir biçime dönüştürülmesi gerektiğini öğrenirsiniz. Eşinizin ihtiyaçlarına kendi ihtiyaçlarınıza değer verdiğiniz kadar değer vermeyi öğrenirsiniz, çünkü her ikinizin de istediği birliktelik, sağlıklı ve içsel olarak güvenli iki bireyin varlığını gerektirir.

Sadece birbirinize değil, aynı zamanda birlikte gelişme yeteneğinize de güven duymayı öğrenirsiniz. Birlikteliğinizi, onu yıkacağından en fazla korktuğunuz şeylerden kaçınmakla en büyük tehlikeye soktuğunuzu öğrenirsiniz. İçinizdekileri ortaya dökmek, özellikle sizde incinmişlik, acı, kızgınlık veya üzüntü yaratan şeyleri ifade etmek kolay değildir. Bunlar, sözcüklere güç katıp, onları zarar verici ya da şifa verici biçimlere sokabilen duygulardır. Endişelerinizi saygıyla ve

şifa bulma niyetiyle paylaşmanın ve tekâmül sürecine güven duymanın en uygun yol olduğunu öğrenirsiniz. İhtiyaçlarınıza korku yerine cesaretle yaklaştıkça, bir güven duygusunu ateşlemiş olursunuz. En mükemmel haline ulaşmış gerçek insanın sırları yoktur; o gizlenmez, varlığını saf sevgi içinde sürdürür.

Birbirinize karşı aptalca ve düşüncesizce davranmamayı öğrenirsiniz. Sadece istemenin yeterli olmadığını, her ikinizin de ne istiyorsanız onu derinlemesine istemeniz ve her gün gerçekleştirmeniz ve bunu kararlı ve niyetli bir biçimde sürdürmeniz gerektiğini öğrenirsiniz. Her birinizin bilinci aydınlandıkça, birlikteliğiniz zenginleşir.

Karşınızdakinin içinde bulunduğu durumu dikkate almanın önemini öğrenirsiniz. Kendinizi onun yerine koyup, o olup, onun korkularını gerçekten algılamak ve sonra kendi varlığınıza geri dönmek yoluyla, kişisel olanı aşan ve kişisel olmayan düzeyde şifa veren bir iletişime girersiniz. Bu, her birinizin şifa gerektiren yönleri üzerinde çalışırken, birbirinizi ruhsal oyun arkadaşları olarak görmenizi mümkün kılar. Güvensizlik duygusuna kapıldığınız en çetin anlarda bile rahatlayabilir ve kendinize fiziksel deneyim kazanmakta olan ruhlar olduğunuzu, bu zayıf anınızda ortaya koyduğunuzdan çok daha büyük bir güce sahip olduğunuzu hatırlatabilirsiniz.

Bir bireyin bir başka bireyle oluşturacağı ruhsal birliktelikten öğreneceği şeylerle, grupların, toplumların ve ulusların başka gruplar, toplumlar ve uluslarla oluşturacakları ruhsal birlikteliklerden öğrenecekleri şeyler aynıdır. Birey, grup, toplum ya da ulus... her birim korku ve kuşku ya da bilgelik yoluyla öğrenmek arasında -kişiliğin düşük frekanslı enerji akımlarıyla ruhun yüksük frekanslı enerji akımları arasında- seçim yapmak durumundadır. Eğer bir kişiliğin bir başkasına duyduğu öfke arada mesafe yaratıyor, dostluğu

bozuyor ve kişilikleri kendilerini savunma durumuna sokuyorsa, bir ulusun, dini toplulukların ya da karşı cinslerin yekdiğerlerine duydukları öfke de aynı sonuçları doğurur. Ama eğer bir kişiliğin bir başkasına yönelttiği ilgi, yakınlık ve takdir ve karşılıklı saygı uyandırıyorsa, bir ulusun, dini toplulukların veya toplumların başkalarına yönelttikleri ilgi de bu sonuçları doğurur. Dinamik, aynı dinamiktir.

Bu gezegendeki ve onun ötesindeki tüm Yaşam formları ile ilişki içindesiniz. Ruhlarınız tekâmül ettikçe, bu ilişkinin doğasını ve taşıdığınız sorumlulukları giderek daha fazla fark edersiniz.

İnsan ruhunun bilincinin aşamaları (bilinç dereceleri) vardır. Sorumluluğun gelişmesi şu açıdan önemlidir ki, her insan, bütünlüğe doğru, sorumluluk düzeyleri boyunca kendine özgü bir biçimde ilerler. Başka bir deyişle, bir ruh sorumluluğu öğrenmek için gerekli dersleri seçtikçe, kendini insanlık üzerinde giderek daha fazla etkili olabileceği ortamlarda enkarne olmuş bulur. Kişilik de ruhun bu seçimini kabul etmelidir. Eğer buna bilinçli olarak hazır değilseniz, kendi ruhunuzun korunması açısından, birçok insanı etkileyecek bir konuma getirilmezsiniz. İnsanlık deneyimine yeni başlayan, sözgelimi hayvanlar âleminden tekâmül ederek insanoğlunun tekâmül yolculuğuna başlayan bir ruh -ki şu anda böyle ruhlar pek azdır- belli bir frekans alanında (titreşim düzeyinde) işe başlar ve korunabilmesi için sınırlı bir insan yaşamı alanına enkarne olur. Örneğin, pek kalabalık olmayan bir bölgeye enkarne olabilir ve böylece, insana özgü fiziksel deneyimlere alışabileceği yumuşak bir yaşam sürebilir. İnsanın sinir sistemine, zekâsına, ruh ve beden enerjisi arasındaki ilişkiye ve bir insan enkarnasyonundan neler beklenirse onlara uyum sağlayıp, bu alanlarda beceri kazandıkça, hareket etme, ilerleme ve daha fazla sorumluluk gerektiren faaliyet merkezlerine enkarne olma kapasitesi ar-

tar. Faaliyet merkezinde bulunmak, bir kent ya da üniversite ortamında değil, karmik açıdan etkin olunabilecek bir ortamda bulunmak anlamına gelir.

Başka bir deyişle, yaşamın baştan çıkarıcı öğelerinin ve iyi-kötü tanımlamalarının çok daha açık, belirgin olduğu ve o kadar baştan çıkarıcı öğenin bulunmadığı ücra bir köşede yaşayan bir insan, daha geniş bir etki alanına sahip olabileceği bir aile, topluluk ya da bir ulusun içinde enkarne olmayı seçmiş bir ruhla aynı karmik merkezde değildir. Bir ruhun faaliyet merkezi, onun karmik etkisinin ve enerji etkisinin genişleme derecesini (yayılma alanını) işaret eder. Bu ruhun, karmik enerji etkilerinin genişleyip yayılmasından kaynaklanan olanakları kullanmak için daha da gelişmesi gerekir. İşte, sorumluluğun tekâmül etmesinin önemi budur.

Ruhlar, daha kapsamlı etkileşim düzeylerine bilinçle katılmayı seçtikçe, sadece kendi değişimleri (transformasyonları) doğrultusunda değil, içinde bulundukları toplulukların değişimleri doğrultusunda da görev ve sorumluluk üstlenmiş olurlar. Bilincinizi fiziksel ışık gibi düşünün. Bu ışık parlar, ama daha parlak bir ışık daha geniş bir alanı, donuk bir ışık ise küçük bir alanı aydınlatır. Işığınızın yayıldığı alan, karmik etkinizin genişliğini ve derinliğini gösterir. Eğer siz büyük bir ışıksanız, bütün dünyayı aydınlatırsınız. Eğer büyük bir ışık olma yolundaki daha küçük bir ışıksanız, karmik olarak sorumlu tutulduğunuz farklı bir alanda parlarsınız, ama hem kendi bilincinizin niteliğini hem de başkalarının bilinçlerinin niteliklerini değiştirme potansiyeliniz aynı derecede büyüktür.

Ruh, içinde bulunduğu olanaklar ve olasılıklar alanında birçok fırsatla karşı karşıyadır; örneğin bu ruh tekâmül yolculuğunda, deyiş uygunsa, enerjisine en uygun olan tekâmül yolu yerine, en uzak yolu bile seçebilir. Ancak bir ruh, kendi ruhsal seçimleri içinde inançla, cesaretle ve kendi insanlık

duygularıyla ilerliyorsa, onu daha büyük bir farkındalığa, daha büyük bir karmik etkiye ve sorumluluğa ulaştıracak kapıyı açabilir. Oysa bu olanak, ruhun enkarne olduğu zamanda ancak küçük bir olasılık halinde bulunuyor olabilir, bu kapı ancak belli koşullar altında, şu veya bu gerçekleştiğinde açılıyor olabilir, ama yine de, öyle olur ki, ruh oraya ulaşmanın yolunu bulur.

Her mikro bilinç ya da bireysel ruh, Işığının niteliği, bilincinin titreşim frekansı oranında makro bilinci etkiler. Birçok insanın yaşamını etkileyecek önemli bir potansiyele sahip olacağı bir ortamda enkarne olmayı kabul etmiş bir ruh, büyük bir ruhtur. Böyle bir ruhun gücü üstün niteliklidir, tüm dünyayı kapsar. Milyonlarca, hatta milyarlarca insanın yaşamını gerçekten etkileyebilecek durumdadır ve bu nedenle, insanlığı ilerletme görevinde başarısız olursa, bu başarısızlık ona karmik borç yükler; kendininkinin üstüne milyonlarca ruhun karmik sorumluluğunu da yüklenmiş olur.

Gezegenimizdeki büyük ruhlar, gezegenimizdeki diğer ruhlar gibi, an be an karar vermek durumundadırlar. Dünyamızda binlerce, milyonlarca ya da milyarlarca insanın yaşamıyla oynayabilecek önemli konumlarda bulunan ruhlara bakıp onları kişiliklerinden ayrı düşünmeye çalışın. Milyarlarca insanın, hatta tüm insanlığın yaşamını etkileyecek güçte bir ruhun bile kişiliği baştan çıkabilir.

Lusiferik prensip, insanlığı kışkırtan bu prensip, İsa 'nın karşısına dikilip, ona tüm dünyanın egemenliğini sunduğu, aklına gelebilecek her şeyi gerçekleştirme sözü verdiği zaman, İsa'nın kişiliği baştan çıkmış mıydı? (Bu sunulanlar İsa'ya çekici gelmiş miydi?) Evet, baştan çıkmıştı. Eğer kişiliği baştan çıkmamış olsaydı, yaptığı seçim güçten yoksun olurdu. Eğer sonuçta seçtiği görkemli yol, eşit güçte çekime sahip başka bir yola karşı denge oluşturmamış olsaydı, o bu seçiminden nasıl böylesine bir güç elde edebilirdi? Sizi zorla-

mayan seçimler yaparak mutlak güçle donanamazsınız.

Bir ruh dikey yolu seçtiğinde, sorumluluk taşıyan seçimler yaparak bilinçle tekâmül etmeyi seçtiğinde, kendini kendi olumsuzluklarından kurtarmaya muktedir hale gelir. Mutlak güce uzanır. Kendi olumsuz yönlerini, kişiliğinin bölünmüş parçalarının bilinç taşımayan niyetlerini, deyiş uygunsa, kontrol altına alır. Bir kişilik bilinçlendikçe, çok-duyulu kişiliğe doğru tekâmül ettikçe ve bütünlendikçe, bilincinin titreşim frekansı yükselir, o kişilik bütünlenir. Olumsuzlukları yok olur ve bilinci saflaşır. Kendini ve çevresindekileri şefkatle ve berraklıkla, ruhunun bilgeliğiyle görebilir hale gelir.

Bir ruh daha kapsamlı etkileşim düzeylerine bilinçli olarak katılmayı seçtiğinde, ailesinin, grubunun, toplumunun ya da ulusunun bu düzeylerde var olan ve etkin olan olumsuzluklardan kurtulmalarına doğrudan katkıda bulunabilir, ama aynı zamanda bu olumsuzlukların kendisine bulaşması tehlikesiyle de karşı karşıyadır. Başka bir deyişle, insanlar arasındaki etkileşimin daha kapsamlı bir düzeyine daha yüksek bir bilinç getirmeye çalışan bir ruh, bu düzeyin korkuları, öfkeleri ya da bencillikleriyle lekelenme tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Örneğin Gandi gibi büyük ruhlar, büyük ölçüde lekelenme tehlikesi içindedirler. Ruhsal ilişki düzeyinde, büyük bir ruh sadece kendi korkularıyla, kişisel korkularıyla uğraşmaz; insanlığın, tekâmül yolunda ortak korkulardan arınması doğrultusunda da görev üstlenir. Evet, büyük bir ruhun büyük bir düzeyde lekelenme tehlikesini göze alması ağır bir durumdur, ama böylece onun insanların ortak bilincini korkudan arındırması da mümkün olur.

Büyük bir ruhun bilinci, aynı değerleri, korkuları ve suçluluk duygularını içeren daha büyük bir bilincin, makro bilincin simgesel ifadesidir. Bu makro bilinç, Birleşik Devlet-

ler'in, Rusya'nın ya da Etyopya'nın ortak bilinci olabilir. Bu ortak bilinci oluşturan birçok ruh, bu ortak bilinçle sürekli diyalog halindedir. Büyük ruh, değişimi sağlama görevini üstlenmiş olan kişidir. Eğer o, korkuyu aşabilir, cesaretle davranabilirse, bundan tüm topluluk yarar görür; topluluğun her bir üyesi kendi yaşamında, neden ve nasıl olduğunu anlamasa bile, birdenbire çok daha yüreklice davranmaya başlar.

Bütün ruhlar, üstlendikleri görevleri başaramazlar. Gezegenimiz üzerinde önemli etkileme konumlarında bulunan bireylere bakarsanız, onların yaptıkları seçimlerle insanlığı ileriye götürme görevlerinde başarılı olup olmadıklarını görebilirsiniz. Bazıları, tıpkı bir model gibi, her ulusun ortak bilincinde yer alan, ama artık işlevi sona ermekte olan beşduyulu insanın bilincini temsil etmeyi seçmişlerdir. Başka bir deyişle, dağılmakta olan bir sistemi temsil etmeyi seçmişlerdir, böylece kendi sistemleri de gözleri önünde dağılmaktadır. Bunların yoldaşları yozlaşmış, hükümetleri yozlaşmıştır.

Bu ruhlar artık işe yaramayan, işlevi olmayan bir güç biçimini temsil ediyorlar, ama bunun böyle olduğunu anlayamıyorlar. Kendileriyle aynı simgeleri ve inançları paylaşan bilinçleri yanlarına çekiyorlar. Değişen korku ve bencillik kalıbını sürdürmeyi seçiyorlar. Büyük bir paranoyak enerji sergiliyorlar ve bu nedenle kendilerine, hükümetlerine ve ordularına yaşamı yok etmek için aynı paranoyak arzuyu duyan yandaşlar buluyorlar; sanki yaşamı yok etmek gezegenimizi kurtaracakmış gibi... ama kurtarmayacak.

Bu ruhlar, verdikleri kararlarla, eski güç şekillerinin, gücü dışsal bir şey olarak algılamanın Dünya'da artık hoş görülemeyeceğini kabul etmeyi reddediyorlar. Bütün bunlara karşın, dışsal güçten mutlak güce doğru tekâmül bütün hızıyla sürmekte, bu nedenle onların kararları bu değişimin

sadece gerçekleşme biçimini etkiliyor. Onlar korku, kuşku, sarsıntı ve acı içeren yolu seçmiş durumdalar.

Açıklık, gelişme ve karşılıklı dayanışma içinde bulunan, korkularını hem kendi, hem de içinde bulunduğu topluluğun yararına aşmış büyük bir ruhla, bunları başaramayan bir ruh arasındaki fark şudur: Açıklığı seçen ruh farklı ve etkin bir cesaret, içgörü ve bilgelik düzeyine sahiptir, diğeri ise üyesi olduğu topluluğun korkularının etkisi altında giderek zayıflar. Böyle zayıf ruhların ardı ardına yaptıkları seçimlerle, olumsuzluk üzerine olumsuzluk üretmeleriyle, sonuçta bir Hitler yaratılmıştır. Hitler denen ruhun bile büyük bir potansiyeli vardı.

Kendisinin ulaşmış olduğu sevgi, şefkat ve bilgeliği bir insan etkileşimi düzeyine getirmeyi bilinçle kabul eden her ruh, üyesi olduğu topluluğun korku kalıplarına kendi enerjisiyle meydan okumaya çalışıyor. Öğretmen İsa tarafından insanlık için ortaya konmuş temel davranış modeli budur. Bu, İsa'nın yaşamı boyunca yürüdüğü yolda simgelediği davranış biçimidir. O, ortak bilinçaltının, O'nun zamanına dek birikmiş negatif karmik kalıplarını çözmüştür. Her büyük ruh aynı davranış biçimini gösterir; bu davranış biçimi, bütünün sorumluluğunu üstlenip, kendi bilincinin gücüyle o bütünü değiştirmeye çalışmaktır.

Bir ruh mutlak güce ulaşıp, o gücü, başka ruhlarla paylaştığı etkileşim düzeylerine getirmeyi bilinçle seçtiğinde bu dinamik içine girer. Ortak bir enerji sistemine mutlak gücün bilincini katar ve bu güçle o toplumun değişmesini sağlamaya çalışır.

Bu nedenle, mutlak güce doğru tekâmülünüz sadece sizi etkilemez. Bilincinizin frekansı yükseldikçe, bilincinizin niteliği mutlak gücün berraklığını, alçak gönüllülüğünü, bağışlayıcılığını ve sevgisini yansıttıkça, çevrenizde giderek daha fazla insan bundan etkilenir. Sizi baştan çıkarabilecek öğeler

büyüdükçe, sizin sorumluluk taşıyan seçimler yapma yeteneğiniz de artar. Siz daha parlak ışıdıkça, sorumluluk taşıyan her seçiminizle Işığınız ve gücünüz arttıkça, dünyanız da aynı yönde değişim geçirir.

12
RUHLAR

Her insanın bir ruhu vardır. İnsanlar âlemini hayvanlar âlemi, bitkiler âlemi ve madenler âleminden ayıran özellik, insanın bireysel ruhla yolculuğa çıkmasıdır. Sadece insanlar âlemi bireysel ruhun deneyimine sahip olabilir. İnsanın yaratma gücünün büyük olmasının nedeni de budur.

Ruh süreci çeşitli farkındalık basamaklarından geçer. Örneğin, hayvanların bireysel ruhları yoktur; onların grup ruhları vardır. Her hayvan bir grup ruhunun parçasıdır. Her at, at grubu ruhunun bir parçasıdır; her kedi, kedi grubu ruhunun bir parçasıdır, v.b. Grup ruhu, bireysel ruhla aynı şey değildir.

Örneğin, bufalo grubunun ruhunu düşünün. Burada, "bufalo" diye adlandırılan, kişisel olmayan, muazzam büyüklükte bir enerjinin grup ruhu söz konusudur. Bu, bufalo bilincini ifade eden, kişisel olmayan enerjinin yayıldığı büyük bir alandır. O, bireysel kişilik düzeyinde değil, sadece bir enerji dinamikleri düzeyinde var olur. Bu enerji sürekli devinim halindedir. Frekansı yükseldiğinde, bir sonraki düzeye geçebilir, daha düşük bir düzeyin titreşimlerini de çekebilir; ruh böylece varlığını sürdürür. Bu, bir grup ruhudur, bireysel değildir. Bütünün içinde bireysel bufalo ruhları yoktur.

İçinde bireyselliğin bulunmadığı tek bir ruh enerjisi sistemi vardır. Grup ruhunun davranış biçimi içgüdüseldir.

Gözünüzün önüne Missisipi Nehri'nin ağzındakine (denize döküldüğü yerdekine) benzeyen bir hareket getirin. Buradan başlayarak kaynağına doğru çıktıkça, nehir giderek daralır, öyle ki, sonuçta sadece bir güç noktası haline gelir. Geniş ağız bölgesi bir grup ruhuna benzer. Büyüklüğü, ortak doğası ile bir grup ruhuna benzetilebilir. Bu, madenler, bitkiler ve hayvanlar âlemindeki ruhların doğasıdır. Başka bir deyişle, "kedi" kedi ruhunu, "yunus balığı" yunus balığı ruhunu ifade eder, v.b.

Hayvanlar âleminde çeşitli zekâ ve farkındalık basamakları vardır. Örneğin yunus balığı, at ve köpek aynı dalga boyunda değillerdir. Bir yunus balığının bilinci maymun bilincine yakındır, ayrıca köpek bilincine de yakındır, ama atın bilinci onların bilincinden daha düşük düzeydedir. İnsan ruhunun, hayvanlar âlemindeki ortak enerjinin tekâmülü yoluyla hayvan ruhundan türemesi de mümkündür.

Bu nasıl olur?

Örneğin yunus balığı ruhu, bireysel yunuslar aracılığıyla tekâmül eder. Her yunusun bireysel ilerlemesi, yunus balığı ruhunu ileri götürür. Topluluk, her yunusun bireysel becerileriyle zenginleşir. İnsanlık âleminde de aynı mekanizma geçerlidir. Her birimizin bireysel ilerlemesiyle -ortak bilinçaltımız diye nitelediğimiz- insanlığın grup ruhu tekâmül eder. Diğer bütün türlerde olduğu gibi, yunus balığı türünde de tekâmül bu yolla sürer.

Sözgelimi, köpek ruhunun bilinci, yunus balığı ruhununkinin yüzde yirmi altında olsun, zekâsı yunus balığınınkine kıyasla yüzde yirmi daha düşüktür diyelim. Eğer köpek grubunun ruhu yüksek Işık bilinci üretirse, bu bilinç, kendini köpek grubunun ruhundan kurtarıp, yunus balığının bilinç düzeyine çıkarabilir ve bu bilince katılabilir (nüfuz ede-

bilir). İnsan ruhlarının, benzer yolla, gelişmiş yunus balığı ya da maymun ruhunun enerjilerinden gelmeleri mümkündür, öyle olmaktadır da; böylece bu ruhlar insan ruhuna özgü tekâmül sürecine başlarlar.

Bir hayvanınkinin tersine, sizin bireysel bir ruhunuz var. Bireysel bir enerji sistemisiniz, makronun içinde bir mikro birimsiniz. Bir mikro birim olarak, belli enerjileri içeren bireysel bir bedene ayarlanmış makro gücün tamamına sahipsiniz. Hayvanlar, makronun mikro birimleri değillerdir. Örneğin, kedilerin bireysel ruhları ya da ego enerjileri yoktur. Onlar sadece, büyük bir makro sistemin fiziksel tezahürleridir. Bazı kediler korku içindeyken bazıları rahat olabilirler, ancak bu durum da milyonlarca farklı frekansın kedi grubu ruhuyla etkileşime girmesinden kaynaklanır.

Hayvanlar, bizim gibi, sorumluluk taşıyan seçimlerle tekâmül etmezler. Onların bilinçlerinin frekansı, ruhları bir grup olarak tekâmül edince yükselir. Bu, hayvanların bireysel olarak sevgi gösteremeyecekleri anlamına gelmez. Yaşamını sahibi için feda eden bir hayvana ne demeli? Burada hayvanın yaşamını, tıpkı bir insan gibi, sevgi uğruna feda ettiğini düşünebiliriz, çünkü hayvan o olayda, o anda yaşamından isteyerek vazgeçtiğini fark eder. Bu da, o hayvanın insan deneyimine geçmesine ya da kendisinin bir üstündeki düzeye çıkmasına yol açar.

Bir grup ruhunun doğası, fiziksel âlemdeki tezahürlerinden anlaşılır. Örneğin, yunus balığı ruhunun doğası, kendisini yunus balıklarıyla ifade eder. Aynı şey insanlar için de geçerlidir. İnsanlık ruhunun doğası, insanların doğası aracılığıyla anlaşılır.

Yunus balığı ruhu Dünya'yı terk ediyor, yani yunus balığı türü yok oluyor. Yunuslar kendilerini karaya vuruyorlar, aralarında hastalıklar üretiyorlar; Dünya'da yaşamayı sürdürmek istemediklerini bu yolla gösteriyorlar. Onlar dünya-

ya gelme amaçlarını gerçekleştiremeyeceklerini hissediyorlar, bu nedenle de Dünya'yı terk ediyorlar. Ölümleri intihar değil, çünkü korku duymuyorlar, sadece yoruldular ve umutlarını yitirdiler.

Yunus balığı ruhu, okyanuslara sevgi, yaşam ve yaratıcılık katmak için tezahür eder, böylece yunus balıkları doğarlar. Suda yaşayan canlılar âlemi ile insanlar âlemi arasında neşe, sevgi ve zekâdan oluşmuş bir köprü kurmak için var olurlar. Bunu yapamıyorlar, çünkü insanlık, yunus balığı ruhuna sadece vahşetle yaklaşıyor.

Yunus balığı ruhu -ne kadar çok acı çekiyor! Şimdi, büyük acıların yaşandığı bir zamandır. Gücü dışsal bir şey olarak algılamaktan kaynaklanan değer ölçülerine ve davranış biçimlerine dikkatle ve derinlemesine bakmanın zamanı gelmiştir. Yunus ruhunun acısını paylaşıp, onu rahatlatmanın zamanı gelmiştir.

Eğer yunus balığı ruhunu rahatlatmak, teselli etmek istiyorsanız, zihninizde yunus bilincini içtenlikle canlandırıp, enerjinizin derin, sıcak, temiz, yatıştırıcı sularda ilerlediğini düşleyin. Kendinizi suda yaşayan canlılar âleminde hissedince, gezegenimizi paylaştığımız bu dost varlıklara düşüncelerinizi yaymaya başlayın; tekâmüllerini sürdürdükleri ve Dünya okulunu terk ettikleri bu dönemde onlara sevgi gönderip, çektikleri acıları paylaştığınızı imgeleyin. Onların da sizin gibi ölümsüz olduklarını biliyorsunuz, onlara bu düşünceleri yollayın. İnsanoğlunun anlayışından yoksun olmadıklarını, bu dünyadan öyle ayrılmadıklarını bilsinler; "Ben anlayanlardan biriyim," dediğinizi duysunlar.

Bunu yapabilir misiniz?

Yapabilirseniz, bu onların acı dolu yolculuklarını değerli kılacaktır.

Bireysel ruhlar tek bir yoldan oluşmazlar. Küremiz üzerindeki tekâmül zinciri, kısmen, madenler, bitkiler ve hay-

vanlar âleminden insanlığa doğru, bir âlemden diğer âleme geçerek ilerleme sürecini öngörür; ama daha önce gezegenimizde bulunmamış bir ruh insan deneyimini seçerse, bu ruhun bu âlemlerden geçerek tekâmül etmesi gerekmez. Gerçekten de, böyle bir ruh, fiziksel ortam içinde kendine en uygun hal ve durumu seçecektir.

Hiç insan deneyimi geçirmemiş ruhlar vardır. Şifa bulmak, enerjisini dengelemek, karmik borçlarını ödemek için fiziksel arenaya giren ruhlardan söz ettiğimizde, Dünyamız üzerinde tanıdığımız Yaşam'ın tekâmülünden söz etmiş oluruz. Diğer galaksilerden ya da bizim bildiğimiz biçimde fiziksel olmayan başka düzeylerdeki Yaşam'dan söz etmeyiz. Bizim anladığımız anlamdaki fiziksellik deneyimi, belirli düzeylerdeki gelişmeler için her zaman gerekli olmayabilir; eğer gerekiyorsa, buna teşvik edilir.

Fiziksel arenada deneyim geçirmenin ruhun farkındalığına artık hizmet etmediği bir nokta gelir; bu nedenle ruh, fizik-ötesi âlemde öğrenmeyi, örneğin fizik-ötesi rehberlik görevini üstlenerek öğrenmeyi seçebilir. Her bireysel insan ruhu, insanlığın ruhu olan makro'nun içinde bir mikro'dur; ama insanlık ruhu makro'nun içinde bir mikro değildir. Başka bir deyişle, insanlık ruhunun ötesinde, onu da kapsayan daha büyük bir insan ruhu yoktur. İnsanlık ruhunun ötesinde ustaya (üstada) özgü deneyimler vardır, artık insana özgü olmayan, gelişmiş Işık düzeylerine ilerleme deneyimi vardır.

Fizik-ötesi öğretmenlerimiz, bu Işık düzeylerinde bulunurlar. Bu nedenle, onları kişisellik dinamiği içinde düşünmek doğru değildir. Onları insanın tanıdığı kavramlarla anlaşılamayacak âlemlerden, kişisel olmayan bilinçler olarak düşünmek daha uygundur. Örneğin, onların bizim gibi bölünmüş kişilikleri yoktur. Deyiş uygunsa, karanlık, gölgede kalan yönleri yoktur. Bir meleğin ruhu var mıdır? Bir melek, ruhunun ta kendisidir, ruhunun tamamıdır.

Bütün olan, birlik içinde olanla, o hale doğru gelişen arasındaki fark budur. İkilik (dualite) sadece belli düzeylerde vardır, her düzeyde değil. İkilik, bir öğrenme dinamiğidir. Onun kendi ritmi ve gerilimi vardır, öğrenmenin ve gelişmenin ileri düzeylerinde ikilik yoktur. Siz ikilik içinde var oluyorsunuz, ama fizik-ötesi öğretmenleriniz ikilik içinde değiller.

Deyiş uygunsa, burası onların yuvası değil. Onlar bizim katımızın öğretmenleridir. Bizim katımızdan olmaksızın, bize öğretme özgürlüğüne sahipler. Fizik-ötesi öğretmeniniz size öğüt verirken bu kattan bir varlık olmaz; bunu bir annebabanın, çocuğunu eğitmek için çocuk olmasına benzetebiliriz. Daha fazlası gerekli değildir. Tekâmülün o aşaması anababa gibi kabul edilebilir. Bu sadece, tekâmülün doğal dinamiğidir.

Bizler, ikiliğin doğasını aşacak kadar tekâmül etme hedefine yöneltilmiş bulunuyoruz. İkilik, zaman ve uzay içinde bir anlam ifade eder. Zaman ve uzayın ötesine doğru tekâmül ettikçe ya da fiziksel bedeninizi bırakıp yuvanıza, fizik-ötesi realite katına döndüğünüzde, ikilik içinde olmayacaksınız ve şu anda size gerçek görünen bu öfkeli, kederli ya da korkak benlik duygusu yok olup gidecek. Bu benlik duygusunun, ikiliğin ötesinde bulunan, var olan her şeyin mükemmel olduğu âlemde herhangi bir gücü yoktur. Fiziksel bedeninizi terk ettiğinizde, bedeninizden ayrıldığınız anda hangi titreşim frekansına sahipseniz, ona uygun bir fizik-ötesi realite düzeyine katılırsınız.

Bu ruhların yükselebilecekleri pek çok Yaşam formu vardır. Gerçekte milyonlarca seçenek vardır. Sayılamayacak kadar çok galakside Yaşam vardır. Milyonlarca, daha doğrusu milyarlarca gezegen Yaşam'la doludur. Etkin bir bilinç düzeyinin bulunmadığı tek bir gezegen bile yoktur, bazı bilinçler insan formuna benzer biçimler almışlardır, bazıları-

nın formları ise bizimkine uzaktan yakından benzemez, yine de bunlar bizim anladığımız anlamdaki bilinçlerdir.

Batı'nın dinsel dille "Melekler Âlemi" diye adlandırdığı bir âlem vardır. Bu, sayısız frekans ve nitelikteki bilincin (varlığın) bulunduğu bir boyuttur; bunların çoğu Dünya'da bize rehberlik yapar ve bizimle etkileşim içine girerler. Bu âlem, gerçekten, başka güçlerle dengelenir, ama bu güçler insanın tanıdığı kavramlarla anlaşılamaz. Burada bizim sözcüklerimizle "uyumu" ve "mükemmelliği" ifade eden idrak oluşmuştur, ancak tekâmül yine de sürer. Bir melek, Dünya denen gezegene en uygun biçimde öğretmenlik yapabilecek düzeyde gelişmiş etkili bir bilinç olarak düşünülebilir, ama o aynı zamanda başka galaksilerin ve oralardaki Yaşam formlarının tekâmülünün bir parçası da olabilir.

Deyiş uygunsa, bir meleğin yuvası, "Melekler Âlemi" denen bu âlem ve o titreşim alanının içinde, altında ya da ötesinde bulunan fizik-ötesi Yaşam formlarına özgü alandır. Melekler de, bu âlemin diğer üyeleri, bizlerin "ustalar" (üstatlar) diyebileceğimiz bilinçler ve bu Dünya'dan dinlere isim vererek ayrılmış olan ruhlar (peygamberler) gibi, tekâmüllerini sürdürürler. Bu tekâmül sürer, ama bizim Dünya okulumuzda yaşandığı biçimde, bilinci madde ile kaynaştırarak deneyim kazanmak yerine, orada mükemmellik deneyimlenir.

Karma yasası fizik-ötesi varlıklara uygulanır mı?

Karma yasası evrenseldir, çünkü kendi enerjisinin sorumluluğunu taşımayan hiçbir Yaşam formu olamaz, ama karma'ya fizik-ötesi boyutlarda bizim verdiğimiz anlam verilemez. Bir melek, bizim karşılaştığımız engellerle karşılaşmaz. Sözgelimi biz bir meleğin gördüğü şeyi göremeyiz; aramızdaki fark bizim önümüzdeki bir engelden kaynaklanır. Bir melek, bizim engellerimizle karşılaşmaz, bu nedenle de bizim yarattığımız biçimde karma yaratamaz. Yaradılış için-

deki konumundan kaynaklanan bilgeliği nedeniyle, belli eylemleri kolaylıkla önleyecek genişlikte bir bakış açısına ve bilgiye sahiptir.

Büyük karma yasası hâlâ işler, çünkü bir meleğin de kendi iradesi vardır, ama bir meleğin donanımı insan deneyimini tanımlayan sınırlamanın çok ötesindedir. Melek, ölümden korkmaz, onun fizikselliği yoktur; o, ölümsüz haliyle vardır. O, gerçek halini ifade eder; kuşkuları yoktur. O, Işığı görür ve Işığın içinde yaşar; böylece insan deneyiminde karma yaratan etkenler, meleğin kişisel realitesi içinde yer almazlar. Her ne kadar bir melek iradeye sahipse de, onun içinde bulunduğu koşullar -bir an için böyle bir kavram olduğunu düşünürsek- onu yanlış yola, ya da daha doğru bir ifadeyle negatif yola saptıracak niteliği taşımazlar. Melek, bir anlamda, sınavdan geçmesine gerek duyulmayacak ölçüde gelişkin bir varlıktır, bundan dolayı da onun için karma yoktur.

Ayrıca başka düzeyler de bulunur, örneğin enkarne halde bulunmayan bazı ruhların, Dünya arenasına yakın bir ortamda, fizikselliklerine sıkı sıkıya bağlı halde bulundukları bir düzey vardır. Bu ruhlar, yüksek benliklerine geri dönüş yolculuğuna çıkmayı amaçlamazlar ve Dünya'ya fizik-ötesi bireysel halleriyle sıkı sıkıya bağlı kalırlar.

Kişiliğinizin, özelliklerinizin ve fizik-ötesi benliğinizin bir parçasının dokunulmadan kalmayı seçip, tekâmül yolunda ilerlemek istemediklerini düşünün. Bu durumda, ruhun, kişiliğe bağlı yönlerden (veçhelerden) özgürleşme süreci gerçekleşemez. Enerji sisteminin içinde bir yanma ve tıkanıklık meydana gelir. Bu genelde, bir ruhun ileriye gitmeyi ve belirli bir enkarnasyondan vazgeçmeyi (onu değerlendirip geride bırakmayı) kabul edemediği hallerde olur. Bazen ruh belli bir kişiliğe tutunur, çünkü o kişilik kendi yaşam süresi içinde büyük başarı ve güç kazanmıştır.

Tekâmül süreci içinde meydana gelen tıkanıklık, kötü ruhlara, hayaletlere ya da obsesyon'a (bir ruhun enkarne bir varlık üzerinde hâkimiyet kurmasına) bağladığımız fenomenlere yol açar. Bu ruhlar, Dünya'ya bağlı kalmayı, Dünya 'nın aura alanında kalmayı seçerler. Onlara kötü denebilir mi? Evet, olumsuz oldukları doğrudur, ama "kötülük" kavramı başka bir tartışma konusudur. Bunlar, olumsuzluğu teşvik ederler mi? Evet, ama bu çekim yasasının bir parçasıdır; onların enerjileri benzer enerji güçlerine ya da benzer zayıf güçlere çekilir. Bu âlem içinde, bu ruhlar olumsuz niyetlerinin peşine düşüp, negatif karma'larını artırabilirler.

Budalar'ın (aydınlanmış insanların) dedikleri gibi, karma'yı aşacak düzeyde tekâmül etmek mümkündür. Ancak onlar bunu söylerken, Dünya üzerindeki karma'dan, öğrenme biçiminizi ya da hangi yolda yürüyeceğinizi belirlemek için her an yapmak durumunda olduğunuz seçimlerinizle yarattığınız karma'dan söz ediyorlar. Budalar Dünya'dan, insan deneyiminden, bu deneyimin güven ve kuşku, iyi ve kötü arasında, seçenekler ve ırkımızın yaratmış olduğu ikilikler arasında, özgür irade ve seçim yoluyla nasıl oluşturulacağından söz ediyorlar. Sözünü ettikleri karma budur, yoksa siz bir ruh olarak öğrenmeyi ikiliğin yaşandığı dünyada sürdürmeye gerek duymadığınız zaman ortadan kalkacak karmik kalıplardan söz edilmiyor. Meleklerin de iradeleri olmasına karşın, onlar bizin düşündüğümüz biçimde karma biriktirmezler. Bu tür karma onların boyutlarında yer almaz. Yine de, onların da iradeleri vardır. Bizim anladığımız anlamdaki karma yasası fiziksel bedenler ve ruhlar için geçerlidir, fizik-ötesi varlıklar için değil.

Melekler Âlemi'nin dışında, fizik-ötesi pek çok âlem vardır. Örneğin, Dünya'ya sıkı sıkıya bağlı, enkarne halde olmayan insan varlıkların bulunduğu âlemden başka, Doğa âlemlerimizde Deva topluluğu da bulunur. Fizik-ötesi yaşa-

mın sayılamayacak kadar çok âlemi vardır. Melekler Âlemi 'nin ötesinde öyle zekâ âlemleri vardır ki, biz bu zekâların tanrısal olduklarını düşünebiliriz.

İnsan ırkı içinde ruhsal bilincin çeşitli basamakları vardır. Bütün insanlar ruhlarının farkındalığına eşit biçimde varamazlar. O halde, insanların eşit potansiyele sahip oldukları söylenebilir mi?

Hem evet, hem hayır. Bu soru karmaşıktır. Kolayca yanıtlanamaz, çünkü Dünya okulundakiler gibi aynı frekans bandındaki ruhlar arasında ortak bir bilinç niteliği vardır, ama yine de bireysel bilinçlerin yayılma alanları farklıdır. Farkındalığı o kadar geniş olmayan biri, daha büyük bir farkındalığa sahip biriyle, genelde kullandığımız anlamda eşit değildir. Aralarında bir eşitsizlik vardır. Ancak bu, sürekli aynı eşitsizlik halini koruyan bir eşitsizlik değildir; bu, tekâmülün akışı içinde geçici bir devingenlik (moment) düzeyidir.

Bir ruhun başlangıcı ve sonu yoktur, ama yine de bazı ruhlar diğerlerinden daha yaşlıdır. Her iki ifade de doğrudur. Bütün ruhlar doğrudan Tanrı'dan gelirler, ancak bireysel ruhları oluşturan yol tek değildir. Bu iki ifade de doğrudur. Ruh konusu, başlangıcı arayan bir düşünce ile anlaşılmaya çalışılırsa, mantığa aykırı gibi görünür.

"Hep var olan" kendini bireysel bilinç damlacıkları haline getirebilir. Siz "hep var olan"ın bir parçası olduğunuz için, gerçekte siz de hep var oldunuz, ancak siz olan bireysel enerji akımının oluştuğu bir an vardı. Örneğin, okyanusun Tanrı olduğunu düşünün. O, hep vardır. Şimdi elinizi uzatıp, bu okyanustan bir bardak dolusu su alın. O anda, bardaktaki su bireysel hale gelir, ama o su hep vardı, yok muydu? Aynı şey ruhunuz için de geçerlidir. Sizin de bir bardak enerji olduğunuz bir an vardı, ama o enerjinin kaynağı ölümsüz ana Varlığın kendisidir.

Siz hep var oldunuz, çünkü siz özde Tanrı'sınız ya da Tanrısal Zekâ'sınız; ama Tanrı, gücünü küçük, bireysel bilinç parçacıklarına indirgeyerek, kendini bireysel formlar, damlacıklar haline getirir. Bu, gücün muazzam ölçüde indirgenmesidir, ancak damlacık da bütünün gücünün tüm niteliklerine sahiptir. O da bütün gibi ölümsüz, bütün kadar yaratıcı ve etkileyicidir, ama küçücük bedenindeki enerji bu bedene uyacak biçimde indirgenmiştir. Bu küçük beden gücünü, kişiliğini, benlik bilincini geliştirdikçe, büyür ve giderek Tanrı'ya benzer; sonra Tanrı haline gelir.

Bu süreç, ruhunuzdan oluşan, yüksek benliğinize doğru gelişen ve böylece enkarne olmuş ruhunuzun tüm gücüne ulaşan kişilik sürecinizle paraleldir. Aynı zamanda, Dünya 'dan ayrıldığınızda, ruhunuzun bütünlüğüne yeniden giren kişiliğinizin ve yüksek benliğinizin içinde bulundukları sürece de paraleldir. Bireysel bir ruh olarak bireysel kalırsınız. Hem bireyselsiniz, hem de var olan her şeyle bir'siniz.

Tekâmülün bireysel birimi ruhtur. Bunu böyle algılamak bizim için yeni bir şeydir, çünkü insanlık olarak daha önce ruhun varlığının farkında değildik. Dinsel düşüncelerimizde ruh dediğimiz bir şeyi kabul ediyorduk, ama ruhun varlığının günlük deneyimler, bir insan yaşamını oluşturan sevinçler, acılar, üzüntüler ve elde edilen sonuçlar açısından ne anlama geldiği konusunda düşünmeyi şimdiye kadar yeterince önemsememiştik.

Dikkatimizi ruhun ihtiyaçlarına yöneltmemiştik. Ruhun sağlıklı olmak için neler isteyebileceğini düşünmemiştik. Ruhu incelememiş, ya da tekâmülü ve sağlığı açısından gerekenleri elde etmesine yardımcı olmaya çalışmamıştık. Çünkü biz beş-duyuluyduk ve ilgimizi beden ve kişilik üzerinde yoğunlaştırmıştık. Ruhun enkarne olduğu zaman edindiği fiziksel araç konusunda geniş bilgiler geliştirdik. Amino asitleri, nörotransmitter'leri (sinirsel uyaranı aktaran kim-

yasal maddeler), kromozomları ve enzimleri biliyoruz, ama ruhu tanımıyoruz. Bu fiziksel işlevlerin ruha nasıl hizmet ettiklerini ya da ruh tarafından nasıl etkilendiklerini bilmiyoruz.

Beden görevini yapamadığı zaman, onun içinde bulunduğu ortamı moleküler düzeyde denetim altına alarak, ona şifa vermeye çalışıyoruz. Başka bir deyişle, şifa vermeye yaklaşımımız gücü dışsal bir şey olarak algılamamıza dayanıyor. Bu tür şifa bedene yararlı olabilir, ama ruhsal düzeyde yararlı olmaz, olamaz.

Düşünün ki, bu yolla eğitim görenler, Yaşam'ı ölü maddeleri inceleyerek öğrenme alışkanlığı içindeler; cesetleri, ölüleri inceleyerek Yaşam'ı öğrenmeye çalışıyorlar. Ruhu olmayan maddeleri incelerken, ruhu nasıl görebilirler? Engin galaksimize bakan zihinler bile Yaşam'ı göremiyorlar, çünkü koca galakside kendi görebildikleri ve tanımlayabildiklerinin dışında Yaşam bulunmadığına inanıyorlar; böylece başka galaksilerdeki Yaşam formları ile oralardaki erkek ve kız kardeşlerimiz bilgimiz dışında kalıyorlar; Yaşam'ın varlığı, var olan her şeye nüfuz ettiği, sadece Yaşam'ın bulunduğu temel anlayışı, bilimin prensibi haline gelinceye kadar da bilgimiz dışında kalacaklar. Ancak ondan sonra ruhun fiziğini keşfedeceğiz. Yaşam'ı ölü maddelerle değil, Yaşam'la inceleyecek, laboratuvarlarımızda insan ve hayvan bedenlerini parçalara ayırmayı zekice ve amaca yönelik bir işlemmiş gibi görmeye çalışmayacağız. Bu işlem günün birinde çok ilkel bir öğrenme biçimi olarak kabul edilecektir, çünkü yeterli bir bilinç taşımıyor.

Beden, ruhun aletidir. Eğer piyanist hastaysa, piyanosunu onarmak onun iyileşmesini sağlayabilir mi? Bir müzik aletinden çıkan sesler, sadece o aletin durumuna değil, müzisyene de bağlıdır. Müzisyen blues çaldığında ya da coşkuyla yükseldiğinde, aleti de onu izler. Eğer müzisyen acılı ve

üzüntülü bir yorum seçmişse, alet, akordu yapılmış ve pırıl pırıl cilalı olsa bile, coşkulu seslerle yükselemez. Sizin ruhunuz ve bedeniniz için de aynı şey söz konusudur; alet blues'a dönüşür ya da coşkuyla yükselir. Eğer müzisyen acı, öfke veya üzüntüyle çılgına dönerse, alet kırılıp dağılır. Bazen kırılmış bir alet onarılabilir, ama bu düzeydeki bir onarım, aletin kırılmasına neden olan hali şifaya kavuşturamaz.

Tanıdığım bir kadın, dediği dedik, inatçı bir eşle birkaç yıl evli kaldıktan sonra, bu ilişkiden boğulur hale gelmiş, en güçlü isteklerini bile ifade edemez, yaratıcılığını ortaya koyamaz olmuştu. Bir kış sabahı, kocasının evin önündeki yokuşa park edilmiş cipinin frenleri boşalmış ve araba kayarak kadının üzerine devrilmiş ve onun leğen kemiklerini ezmişti. Ameliyat ve ilaçlarla kemikler tedavi edilip, bedenin acısı dindirilmişti, ama bir kadının yaratıcılığı (ki bu olayda kadının yaratıcılığı, onun doğurma yeteneğini ifade eden, dişi yaratıcılığının fiziksel simgesi olan karın altı bölgesi tarafından temsil ediliyor) kocasının aşırı maço erkekliği (ki bu olayda kayan bir ciple temsil ediliyor) tarafından ezilirse, verilen zararı ameliyat giderebilir mi? Istırap çeken bir ruhun acısını ilaç dindirebilir mi?

Biri kalp hastalığına yakalanırken, diğerinin kanser olması rastlantı mıdır? Hasta olmak her ne kadar beslenme, egzersiz, yaşam biçimi ya da kalıtım gibi etkenlerle ilişkiliyse de, bu etkenler, yaşam bazı insanlarda yalnızca bir kalp kırıklığı yaratırken, bazılarının da yaşamlarındaki olumsuz deneyimlerin kendilerini tüketmesine, yiyip bitirmesine izin verdikleri olgusunu maskeleyemezler. By-pass ameliyatı ya da kemoterapi bu halleri şifaya kavuşturabilir mi?

Fiziksel organların görevlerini yapamama nedenlerinin anlaşılamadığı sayısız olay yok mu? Sağlık, bazı insanlar için *kalple,* bazıları için bir takım şeyleri yaşam akışları içinde *sindirmek ya da yaşamlarından çıkarıp atmakla* , bazıları

için *kafayla,* bazıları için *duyabilmek ya da görebilmekle,* veya yaşama *uyum gösterebilmek, esnek olabilmekle* ya da kendi *ayakları üzerinde durabilmekle* veya yaşam deneyimlerini *ele alabilmek* ve onlarla başa çıkabilmekle ilgili bir meseledir. Bunlar, sağlığı yaratırken, doğrudan, açıkça ve dürüstçe kaynaklarına yönelinmesi gereken sorunlardır.

Bu, bedene ilgi göstermenin ya da hastalık nedeniyle bir doktora görünmenin yersiz olduğu anlamına gelmez. Fizik, deyiş uygunsa, fizik-ötesi kadar gerçek olmakla birlikte, ruhsal maddenin titreşim frekansı düşürülerek yoğunlaştırılmış bir yansımasıdır, bu nedenle bedene saygı göstermek gerekir. Bedene saygı gösterilmelidir. Beden, dinlenmeye ve kendisiyle ilgilenilmesine ihtiyaç duyar, ancak her yönüyle bedenin sağlığı ya da hastalığının ardında ruhun enerjisi bulunur.

İnsan deneyiminin gerçek amacı, ruhun sağlığıdır.

Her şey buna hizmet eder.

GÜÇ

13
PSİKOLOJİ

Psikoloji, ruh bilimi demektir. Bu, ruhun incelenmesi anlamına gelir, ama hiçbir zaman bu doğrultuda değerlendirilmemiştir. Psikoloji idrakin, algıların ve etkilerin incelenmesidir, kişiliğin incelenmesidir.

Psikoloji, beş-duyulu kişiliğin algılarına dayandırıldığı için, ruhu tanımaya muktedir değildir. Kişiliğin değer ölçülerinin ve davranış özelliklerinin altında yatan dinamikleri anlayabilir durumda değildir. Nasıl ki tıp bedenin sağlığı ya da hastalığının ardında ruhun enerjisini tanımadan, bedeni sadece ilaçlarla tedavi etmeye çalışıyor ve bu nedenle de ruha şifa veremiyorsa, psikoloji de, kişiliğin görüntüsünün ve deneyimlerinin ardında yatan ruhun gücünü tanımadan kişiliği tedavi etmeye çalıştığı için ruhsal düzeyde bir şifa sağlayamamaktadır.

Zihninizi ve bedeninizi geliştirmek ve beslemek için, öncelikle bir zihniniz ve bedeniniz olduğunu fark etmeniz gerekir. Doğrudan ruhsal düzeyde şifa bulmak için de, önce bir ruhunuz *olduğunu* kabul etmeniz gerekir. Eğer bir ruhunuz varsa, bu, söylenegeldiği gibi sizin göğüs kafesinizdeki bir boşluk mudur? Hayır. Eğer ruhunuz, gücü ve varlığıyla ger-

çek ve canlıysa, ruhunuzun amacı nedir?

Sağlıklı ve disipline sokulmuş bir zihne sahip olabilmek, herhangi bir işe sağlıklı bir biçimde bütünüyle yönelebilen bir zekâ geliştirebilmek, sadece zihnin varlığını kabul etmekten fazlasını gerektirir. Zihnin nasıl çalıştığını, neler istediğini, onu nelerin güçlendirdiğini ya da zayıflattığını anlamak ve bu bilgiyi uygulamak gerekir. Bu, ruh için de böyledir; sadece ruhun var olduğunu kabul ederek, ona tekâmülü yolunda bilinçle yardım etmek mümkün değildir. Ruhun doğasını anlamak, ruhun nelere katlanıp, nelere katlanamayacağını, nelerin onun sağlığına katkıda bulunup, nelerin sağlığını bozabileceğini öğrenmek gerekir. Bu konular araştırılmalıdır.

Ancak, henüz bir araştırma yöntemi geliştirilmemiştir. Henüz ruhun, disiplinli ve sistematik bir anlayışını yaratmadık. Davranış ve faaliyetlerimizin ruhu nasıl etkilediğini anlayamıyoruz. Kişiliği, görevini yapamaz durumda gördüğümüzde, bu halin ruh hakkında neyi açığa vurduğunu düşünmüyoruz. Oysa kişilik, ruhun fiziksel bir form'a indirgenmiş belirli yönleridir. Bu nedenle, kişiliğin görevini yapamama (işlev bozukluğu) nedenlerini, ruhu anlamadan kavrayamayız.

Kişiliği bozan korku, öfke ve kıskançlıklar, bu duyguların hizmet ettikleri karmik durumlardan ayrı tutularak anlaşılamazlar. Yaşamınızdaki deneyimlerin ruhun enerjisini dengelemek için gerekli olduklarını anladığınız zaman, ama gerçekten anladığınız zaman, bu deneyimlere kişisel olarak tepkiler vermekten, ruhunuz için daha fazla negatif karma yaratmaktan kurtulursunuz.

Acı, kendi başına sadece acıdır, ama acının değerli bir amaca hizmet ettiği yolundaki bir anlayışla birleşen bir acı deneyimi ıstıraptır. Istırap anlamlıdır. Istıraba dayanılabilir, çünkü çaba göstermeye değecek bir nedeni vardır. Ruhunu-

zun tekâmülünden başka, acı çekmeye daha çok değebilecek şey ne olabilir ki?

Ancak bu, sürekli ıstırap çekmeniz, acılar içinde kıvranmanız gerektiği anlamına gelmez. Ruhunuzun tekâmülüne bilinçle hizmet ederek kendi dünyanıza en büyük katkıda bulunduğunuzu anladığınız zaman, sizinle birlikte insana özgü öğrenme deneyimini paylaşanların esenlik ve ruhsal gelişmelerine de bilinçle katkıda bulunan biri olursunuz. Eğer kendinize karşı acımasızsanız, başkalarına karşı da acımasız hale gelirsiniz. Kendinizi umursamazsanız, başkalarını da umursamazsınız. Ancak kendinize şefkat duyarsanız, başkalarına da şefkat duyabilirsiniz.

Eğer kendinizi sevemiyorsanız, başkalarını da sevemez ve onların birbirlerini sevmelerine dayanamazsınız. Kendi benliğinize şefkatle davranamıyorsanız, bir başkasında böyle bir davranış biçimi gördüğünüzde içerlersiniz. Eğer kendinizi sevemiyorsanız, başkalarını sevmek, ara sıra sağladığı huzurlu anlar dışında, çok acı verici bir çaba haline gelir. Başka bir deyişle, başkalarını sevmek, ya da kendinize uygun gördüğünüz davranış biçimi, kendi ilacınızı hangi dozda aldığınızı gösterir, ki bu dozu aynı zamanda, gerçekten, başkalarına da sunarsınız.

Büyük özveri olarak düşünülebilecek bir tutum içindeki bireyler, kendilerini sahip oldukları her şeyi başkalarına veren biri olarak görürler. Bunu bir sevme biçimi olarak kabul ederler, ama gerçekte verdikleri sevgi gölgelenmiştir, çünkü kendileri için duydukları üzüntüyle yüklüdür. Suçluluk ve güçsüzlük duygusu kalplerinden gelen enerjiyi gölgeler ve aslında bu sevgi başkalarında da olumlu bir duygu yaratmaz; içerdiği ihtiyaçla, bu ihtiyaç hiçbir zaman dile getirilmemiş olsa bile, bir biçimde kabalaşmış olarak hissedilir. Bu nedenle, onların sevgilerini, üzerinize yapışıp sizi çeken bir tutkal gibi algılarsınız.

Ancak kendinize karşı şefkatle davranabildiğiniz zaman, kendini sevebilmenin ne olduğunu anlarsınız. Sonra şefkat ve sevgiye umutsuzca ihtiyaç duyan başka insanlara bakabilir ve onlara şefkat ve sevgi göstermekten mutluluk duyarsınız; büyüklük taslamazsınız, gerçekten mutluluk duyarsınız. Bu, ruhun enerjisidir. Bu, ruhun algılayış biçimidir. Şefkatin olmadığı, suçluluk duygusu, pişmanlık, öfke ve üzüntünün bulunduğu zamanlar, ruhu şifaya kavuşturacak fırsatlar da vardır. Bu deneyimlerin sağlıklı bir ruhla ve sağlıksız bir ruhla ilişkisi nedir? Sağlıklı bir ruh ne demektir?

Bu soruları yanıtlamak için ruhsal bir psikoloji, gerçekten ruhu konu alan, odak noktası insanın ruhu olan yeni bir bilim dalı gereklidir. İnsanın tekâmülü, maddeye bürünmüş ruhun tekâmülü çok belirli (spesifik) bir tekâmüldür. Bu, gelişigüzel, düzensiz bir tekâmül değildir. Bu çok belirli bir tekâmüldür. Madde ve ruh birliğinin olgunlaşması için gereken belli süreçlere saygı gösterilmezse, ruh çöküntüye uğrar. Psikologlar bu çöküntüyü, psikolojinin bilinen sınırları içinde açıklamaya çalışmışlardır. Biz de bu dili kullanmaya devam edebiliriz, ancak psikolojinin kapsamını ruhun dilini de içerecek biçimde genişletmeliyiz. Deyiş uygunsa, ruh ilk kez bu anlamda ifade bulacak ve ruhu yıkıma uğratan bütün ruh hastalıkları ve ruhsal çöküntüler en sonunda bu dil içinde kendilerine uygun konuma getirileceklerdir.

Reenkarnasyon (tekrardoğuş) ve ruhun tekâmülünde karma'nın rolü, ruhsal psikolojinin temel bölümlerini oluşturacaktır. Bir kişiliğin özellikleri, bir kişiliği diğerinden farklı kılan nitelikler, bu özellikleri yaratan karma anlaşılmadan değerlendirilemez. Bu özellikler her zaman kişiliğin geçmişiyle de açıklanamazlar, çünkü bunlar o kişiliğin öncesindeki, bazen yüzyıllara yayılan deneyimleri yansıtıyor olabilirler. Onun için, söz konusu olan, öfke, kıskançlık, kin gütme, üzüntü ve benzeri duyguların kişiliğin üzerinde değil, ruhun

üzerinde yarattıkları etkilerdir.

Bir ruhun her kişiliğinin, her enkarnasyonunun tek tek anlaşılması gerekli değildir. Bir ruhun sayısız enkarnasyonu, onun kişiliklerinin her birinin gelişimini eşit ağırlıkta etkilemez, ama sizin kişiliğinizin mücadeleleriyle doğrudan ilgili enkarnasyonlardaki deneyimlerin farkındalığını kazanmadan, sizin (bu enkarnasyondaki) deneyimlerinizle sağlanmakta olan şifanın ya da ulaşılmaya çalışılan sonucun kapsamını anlayamazsınız. Eğer ruhunuz diğer enkarnasyonlarının yanı sıra, örneğin eski Roma'da bir asker, Hintli bir dilenci, Meksikalı bir anne, göçebe bir delikanlı, Orta Çağ'da bir rahibe olmuşsa ve o enkarnasyonlarda harekete geçirilen karmik kalıplar şu anda sizde etkilerini sürdürüyorlarsa, eğilimlerinizi, ilgi odaklarınızı ya da değişik durumlara tepki verme biçiminizi, o enkarnasyonlardaki deneyimlerin farkındalığını kazanmadan anlayamazsınız.

Ruhunuzun Orta Çağ'daki rahibe kişiliği, melek görme yeteneğini geliştirmiş olabilir. Ne olağanüstü bir ruhsal başarı! Fizik-ötesi öğretmeniniz size bu aynı Işık frekanslarıyla gelecektir. O rahibe size, tefekkürle, çaba göstererek, acı çekerek, yüreklice geçirilen yaşam süresinin meyvelerini sunmaktadır. Ruhunuzun Romalı askeri bin yıllık bir ölü değildir, onun enerjisi gerçekten bedeninizde ortaya çıkıp, merakla çağdaş bir silaha dokunmak, onu incelemek isteyebilir.

Belirli tipteki insanlardan hoşlanmıyor musunuz? Çocukken ilaçlar size çekici mi geliyordu? Küçük yerlerde bulunmaktan korkar mısınız? Bunlara benzer tepkiler her zaman yaşamınızdaki deneyimlerle açıklanamaz. Psikolojinin özündeki şifa gücü, bilincin gücüdür. Psikolojide araştırarak, cesaretle yüzleşerek, bilinçaltında bulunan ve bundan dolayı da kişilik üzerinde olumsuz bir güce sahip olanı bilincin Işığına çıkararak şifa bulunur. Eğer başka yerlerdeki ve başka zamanlardaki enkarnasyonların deneyimleri gibi, bilince ge-

tirilmeleri gerekenlerin varlıkları bilinmiyorsa, bu yolla şifa sağlanamaz.

Hiç bir sevgilinizi ya da eşinizi terk ettiniz mi? Ya da böyle birisi sizi terk etti mi? Ruhlarınız, başka bir yaşamda veya başka yaşamlarda birlikte deneyimledikleri ve hâlâ her ikisi için de şifa potansiyeli taşıyan bir hali, bu yaşam süresinde de canlandırmak üzere merhametle ve büyük bir şefkatle anlaşmış olabilirler. Ruhlarınız, enerjiyi karşılıklı dengelemek konusunda anlaşmış olabilirler, böylece biri önceden diğerine hissettirdiği acı verici yitirme duygusunu şimdi kendisi deneyimleyebilir. Bu gibi deneyimler anlamsız acılara yol açmak değildir. Evren'de şefkat içermeyen tek bir eylem bile yoktur.

Ana-babanız yaşam süreniz içinde en yakın olduğunuz, sizin üzerinizde en büyük etkiye sahip olan ruhlardır. Görünüşte öyle olmasa bile, örneğin ana-babanızdan ya da onlardan birinden doğarken ayrılmış olsanız bile, bu böyledir. Sizin ruhunuzla ana-babanızın ruhları, her birinizin dengeleme ihtiyacında olduğunuz enerjiyi dengelemek veya öğrenmeniz gereken dersler açısından büyük önem taşıyan dinamikleri her birinizin içinde harekete geçirmek amacıyla, akrabalık ilişkisi kurmak üzere anlaşmışlardır. Karmik etkileşimlerinizin, ruhunuzun diğer enkarnasyonlarındaki deneyimlerinin farkına varmadan, ana-babanızla ya da kardeşinizle etkileşimlerinizden doğacak potansiyel farkındalığın derinliğini kavrayamazsınız.

Sezgiyi keşfetmek ve anlamak, ruhsal psikolojinin temel bölümlerinden biri olacaktır. Sezgi, fizik-ötesi dünyanın sesidir. Bu, beş-duyulu kişiliği beş-duyulu sisteminin sınırlamalarından kurtaran, çok-duyulu kişiliğin çok-duyulu olmasına fırsat veren bir iletişim sistemidir. Bu, kişilikle yüksek benliği, rehberleri ve öğretmenleri arasındaki bağlantıdır.

Psikoloji, sezgiyi bir merak konusu saymanın ötesinde

pek önemsememektedir. Onun için, sezgi yoluyla elde edilen bilgiyi kabul etmemekte, bu nedenle de akıl yoluyla işleme almamaktadır. Beş-duyulu kişilik, sadece beş duyusuyla topladığı ve kanıtladığı bilgileri işleme alır. Çok-duyulu kişilik sezgileri aracılığıyla bilgi edinir ve bu bilgiyi işlemden geçirirken, kendini adım adım ruhuyla aynı düzeye getirir, uyum içine sokar. Mutlak güce giden bilinçli yol, insanın, ruhun, fizik-ötesi boyutlarını tanıyıp kabul etmeyi ve ruhun ne olduğu ve ne istediğiyle ilgili giderek genişleyen düzeyde bilgi edinmeyi gerektirir.

Ruhsal psikolojinin özünü ruhsallık (spiritüellik) oluşturacaktır. Ruhsal psikoloji ruhsallığa yönelecek ve ruhsal bunalımlar, çekilen meşru (gerekli) ıstıraplar olarak kabul edilecektir. Ruhsal psikoloji karma, reenkarnasyon, sezgi, ve ruhsallık arasındaki işlevsel ilişkileri kaynağına dek izleyecek ve anlayacaktır.

Ruhsallık bizzat ölümsüzlük sürecine bağlıdır. Örneğin, siz sezgiye sahipsiniz, ama ruhsallığınız sizin kişiliğiniz ve onun sezgi sistemi ile sınırlı değildir. Ruhsallığınız, ruhunuzun çıktığı yolculuğun tamamını içerir, oysa sezginiz, ruhunuzun ayakta ve hayatta kalmanıza, yaratıcılığınıza ya da ilham bulmanıza yardımcı olabilmek için sizinle bağlantı kurabilmesini sağlayan yoldur. Bu, yüksek benliğiniz aracılığıyla başka ruhlardan, öğretmen ve rehberlerinizden yardım isteme ve alma yolunuzdur. Ruhsallığınız, içinizdeki ölümsüz olanla ilgilidir, oysa siz bedeninizi terk ettiğiniz zaman, bu beden için geliştirilmiş sezgi sistemi de geride bırakılacaktır, çünkü artık gerekmeyecektir.

Ruhsal psikoloji, ruhun sağlığı için gerekli olanların disiplinli ve sistemli bir biçimde incelenmesini içerir. O, uyum ve bütünlüğe ters düşen, ruhun enerjisine ters düşen davranışları tanılar (teşhis eder). O, olumsuzluğun geniş kapsamlı öğelerini, var olan olumsuzluk kalıplarını ve bunların ruh

üzerinde yarattıkları etkileri göz önüne alır.

Bir insanın içinde bölünmüşlük oluşturan, içindeki ayrılığı çoğaltan herhangi bir şeyin ruhu yıkıma uğratması ya da bir biçimde azaltması haliyle, ruhun ölümsüzlük yönünü birbirine karıştırmamak gerekir. Ruh kendini, fiziksel bir bedene uyarlamak için indirgediğinde, indirgenmiş hali ölümsüz halinin tam ve bütün modeline sahiptir. Burada ruhun daha kapsamlı halinin, deyiş uygunsa, ruhsal bir genetik kalıbı vardır, ve kişilik davranışlarıyla bu modelin, bu genetik kalıbın dışına çıkarsa, işlevsel bozukluklar meydana gelir.

Ruhsal psikoloji, ruhu sarsan böyle durumları aydınlığa çıkaracaktır. Örneğin vahşet, insan ruhunu yıkıma uğratır. Ruh, vahşete dayanamaz, çok fazla acı ve mantıksızlığı kaldıramaz, yalanlara katlanamaz. Gezegenimiz üzerindeki durumu düşünün. Ruh bağışlamazlığı, kıskançlık ve düşmanlıkları hoş göremez. Bunlar onun için kirliliktir, zehirdir.

Kişiliğin bu tür davranışlara kalkışması, bedenine tekrar tekrar arsenik vermesine benzer. Tıpkı böyle yapmaya benzer. Bu davranışlar, aynı biçimde ruhun da gücünü saptırır, kirletir ve yıkıma uğratırlar. Böylece ruhta yapısal bozukluk (sapmalar) ortaya çıkar ve kişilik denen fiziksel düzeye indirgenmiş tezahürü, onu arındırma, yardım bulabilmesi için başka ruhların onun içinde bulunduğu hali fark etmelerini sağlama görevini üstlenir.

Bu dinamiği anlamak, ruhsal psikolojinin can damarını anlamaktır. Bu anlayış, ruhsal psikolojinin dayandığı temeldir; öyle ki, ortaya çıkan acıya yargılayarak, onu çirkin bularak ya da ondan sakınarak değil, bunun ruhun bir sarsıntı hali olduğunu bilerek tepki verir. Gelin, onu bu yolla, bu koşullar içinde şifaya kavuşturalım! Sarsılmış, dengesi bozulmuş, yıkıma uğramış bir ruhun iticiliğinden kaçmayalım!

Sarsılmış bir ruhun kişiliği farkındalık içinde değildir. Kişiliğinizle ruhunuz arasında sürekli bir etkileşim vardır.

Siz bu etkileşimin farkında mısınız, değil misiniz, mesele budur. Eğer farkında değilseniz, o zaman bu direkt bir etkileşim değildir. Bu durumda, ruhun akımları kuşkuların, farkında olmayışın yoğunluğundan geçerek size dolaylı biçimde ulaşmak zorundadır. Eğer yüksek benliğinizin rehberliğini fark ediyor ve ona karşı açık olabiliyorsanız, bu alıcılığınız, bilgilerin size hemen ve doğrudan akmasını mümkün kılar. Ama sizin üstünüzdeki bir bilgeliği ve yaşamınıza yönelik bir rehberliği fark etmiyor ya da yadsıyorsanız, o zaman bu rehberlik size fiziksel olaylar aracılığıyla erişmek zorundadır.

Farkında olmayan bir kişilik, farkındalığa doğru ilk adımını bunalımlar, krizler yoluyla atar. Bir kişilik, duru bir ruhsal enerjiye bağlı olmadığı ya da bu enerjiden uzak durduğu zaman, fiziksel dünyanın maddeselliği içinde baştan çıkar; bu da her zaman o kişiliğin bunalıma girmesine neden olur, çünkü kişiliğe akması gereken güç ve rehberlik kesintiye uğramıştır. Kendi yüksek bilgelik kaynaklarının varlığını fark etmeyen ya da yadsıyan bir kişilik, kendisine yönelik rehberlikten, sezgilerinden ya da insanlara yönelik herhangi bir rehberlik mekanizmasından yararlanamaz, bu nedenle de bunalıma girer.

O halde, gelişme yolunda mutlaka bunalımlardan mı geçmek gerekiyor, söylenmek istenen bu mu? Hayır. Bu model, insanlığımızın yaptığı seçimlerle oluşturulmuştur. Tekâmülümüzün akışının bu bunalım modelini içermesi gerekmezdi. Bu akış, acı ve sarsıntı, duygusal ya da fiziksel şiddet ve vahşet deneyimleriyle gelişmeyi içermek zorunda değildi. İnsanlığımız, tekâmülünün bir noktasında bütünlüğe ulaşacaktı, bu Tanrısal bir düzenle öngörülmüştü. İnsan, tekâmül yolunda nasıl ilerleyeceğini ve öğreneceğini ise, Dünya okulunda enerjiyi kullanma konusunda yapacağı seçimlerle belirleyecekti. Kuşku insanın kendisi tarafından yaratıldı ve

en önemli öğretmen olarak seçildi. İnsanlığımız, bu öğrenme yolunu seçti; onun için de karmik kalıpları, kuşaklar boyunca ilerleyen karmik kalıpları harekete geçirdi.

İnsanlığımız tekâmül ettikçe, korkularının kapsamını, arzularının kapsamını, maddeye olan bireysel ve toplumsal ilgi ve bağlılıklarının kapsamını deneyimledikçe, belli seçimler, bize en tanıdık gelebilecek yolu tanımlamaya ve biçimlendirmeye başladılar. Ruhun gerçek güce uzanmadan önce, daha fazla bir şeylere, kendi ruhsal enerji sistemine dokunma ihtiyacını duyabilmesi için, bu Dünya okulunun yapısıyla ilgili olarak fiziksel yönden güçsüzlüğü deneyimlemesini içeren bu yol artık iyice eskimiş bir yoldur.

Başka bir deyişle, kişiliğin ruhunun potansiyelini fark edecek düzeyde uyanması, bir eşin kaybı ya da bir evladın ölümü veya iş durumunun bozulması ya da bireysel güçsüzlüğü doğuracak benzer bir halle gerçekleşmekte. Öyle bir yolla uyanmak için dışsal gücün başarısız kalması gerekir; bu da beş-duyulu kişilikte bunalımlara, krizlere neden olur.

Ruhsal psikoloji, böyle bir duruma doğrudan mutlak güç konusunu temel alarak yaklaşır. Ruhsal psikoloji tam zamanında ortaya çıkmıştır, çünkü bu dönem, insanlığımızın beş-duyulu kişiliği aşıp, fiziksel dünyayı, gücü dışsal bir şey olarak alglayan beş duyu ile keşfederek öğrenmenin ötesine geçip, çok-duyulu kişiliğin, fizik-ötesi dünyanın deneyimlerine doğru tekâmül etmekte olduğu, fizik-ötesi rehber ve öğretmenlerinin de yardımları ve sorumluluk taşıyan seçimlerle mutlak güce doğru bilinçle yola koyulduğu bir dönemdir.

Kişilik, hatta beş-duyulu kişilik, ne olumlu ne de olumsuz olarak nitelenebilir. Kişilik, ruhun bir aletidir, fiziksel beden edinmenin (enkarnasyonun) doğal bir parçasıdır. Beş duyunun gelişmesi, içinde zekânın genişlediği ve insanlığın fiziksel madde aracılığıyla öğrenme fırsatına kavuştuğu, kutlanacak bir haldir. Gücü dışarıda aramaya yöneliş, beş-duyu-

lu kişiliğin içinde bulunduğu sınırlamalardan değil, güvensizlik duygusundan, insanlığımızın bilgelik yerine korku ve kuşku yoluyla öğrenmeyi seçmiş olmasından kaynaklanmıştır.

Şimdi insanoğluna hangi yolla öğreneceğini, nasıl tekâmül edeceğini seçmesi için yeni bir fırsat verilmektedir. Şimdi bizim için, tüm insanlık ve bireyler olarak, yeniden seçim yapma zamanıdır. Bu bizim tüm insanlık ve bireyler olarak, farklı bir biçimde seçim yapmak, başka türlü seçim yapmak, bu kez sevgiyi bilgelik yoluyla öğrenmeyi seçmek, berraklığın, bilinçle gelişmenin ve bilinçle yaşamanın dikey yoluna yönelmek için kullanabileceğimiz bir fırsattır.

Biz var olmadan çok önce yazılmış bir tekâmül devresinin sonuna geliyoruz. İnsanlığımızın öğrenme ve tekâmül süreci tasarlandığında, bu sürecin Evren'de, bizim galaksimizde ve diğer galaksilerde süren büyük devreleri tamamlayıcı olması da tasarlanmıştı. Bu devreler, fiziksel form içinde belli hızlarda ilerler, belli amaçlara ve enerjilerin dengelenmelerine hizmet ederler.

Sonuna geldiğimiz ve bu nedenle de başlamakta olduğumuz devre, içinde üç devrenin sona erdiği ve yeniden başladığı bir devre olma önemini taşıyor. Bu devreler birbirleri içinde işlerler. Nasıl ay dünyanın çevresinde, dünya da güneşin çevresinde dönüyor ve böylece iç içe yörüngeler oluşuyorsa, devreler de öyle iç içedir. Astrolojik olarak, iki bin yıllık büyük bir devrenin sonuna geliyoruz, bu devre, yirmi beş bin yıllık daha büyük bir devre ve yüz yirmi beş bin yıllık başka bir devre ile birlikte aynı anda son bulmakta. Bir sürü şeyin şimdi, tekâmülümüzün bu anında ortaya çıkmasının nedeni budur ve her şey tasarlandığı gibi olmaktadır.

Son iki bin yıllık devrede birikmiş olumsuzluklar şu ana toplanmaktadır; ki böylece bütün bu olumsuzluklar, bu negatif birikim boşaltılabilir ve dönüşüme (transformasyona)

uğratılabilirler; böylece bundan sonraki iki bin yıllık devre ve bu devreyle aynı anda devreye girecek olan yirmi beş bin yıllık ve yüz yirmi beş bin yıllık devreler pırıl pırıl başlayabilirler.

Bugün Dünyamız'daki mevcut durum ve anda çok farklı fırsatlar, artık gerekli olmayan kalıplardan kurtulma fırsatları doğmaktadır. Işık arttıkça, ve sizler daha çok aydınlandıkça, seçeceğiniz yollar da çok daha farklı olacaktır.

Ruhsal psikoloji, bilgelik yoluyla öğrenme seçimini, artık gerçek kimliğimize uygun düşmeyen olumsuzluk kalıplarından, kuşku ve korku kalıplarından kurtulma seçimini destekleyecektir. Kişilikle ruh arasındaki ilişkiyi ve aralarındaki farkları açıklığa kavuşturacak, bu farkların nasıl anlaşılacağını ortaya koyacaktır. Kişilikler arasındaki etkileşimlerin doğurdukları sonuçları, harekete geçirdikleri kişisel olmayan enerji dinamikleri açısından açıklığa kavuşturacak ve bu dinamiklerin şifa amacıyla nasıl kullanılabileceklerini gösterecektir.

14
İLLÜZYON

Her bireyle girilen her etkileşim, süregiden öğrenme dinamiğinin bir parçasıdır. Bir başkasıyla etkileşim içine girdiğinizde, bir illüzyon bu dinamiğin bir parçası olur. Bu illüzyon her ruha, şifa bulmak için anlaması gerekenleri fark etme fırsatı verir; ruhun şifa bekleyen yönlerini bütünlüğe kavuşturmak için gerekli, tıpkı canlı bir film gösterisine benzer durumlar yaratır.

İllüzyon, bir öğrenme aracıdır ve kişiliğe bağlıdır. Öldüğünüzde, yuvaya döndüğünüzde, illüzyonu da ardınızda bırakmış olacaksınız. Ancak, sevgi ve Işık içinde yaşayan, bir benzetmeyle ifade edilirse, ruhunun gözleriyle bakan bir kişilik, hem illüzyonu görebilir, hem de bu illüzyonun içine çekilmeyebilir. O, mutlak güçle donanmış bir kişiliktir.

İllüzyon, her ruhun ihtiyaçlarıyla kusursuz bir biçimde sıkı sıkıya ilişki içindedir. Her zaman her durum, o durumla ilgili her bireye hizmet eder. Ruhunuzun şifa bulma, bütünlüğe ulaşma ihtiyacına doğrudan ve hemen hizmet etmeyen tek bir olay ya da an ile karşılaşamazsınız, karşılaşmayacaksınız. Her ruhun illüzyonu, o ruhun niyetleriyle yaratılır. Bu nedenle illüzyon, her an, ruhunuzun şifa bulması için yaşa-

yabileceğiniz en uygun deneyimlerle doludur.

İllüzyon uysaldır. Bu, illüzyon içinde ortaklaşa yaratılanın, kendisini yaratan bireysel ruhlara tamamen bağımlı olduğu anlamına gelmez. Bu, şifaya kavuşturulamayacak hiçbir anlayış biçiminin bulunmadığını gösterir, tıpkı değiştirilemeyecek ya da başka bir niyetle yer değiştiremeyecek hiçbir niyetin bulunmadığı gibi. İllüzyonun nasıl oluştuğunu, nasıl işlediğini, ardındaki dinamikleri ve ruhun tekâmülünde oynadığı rolü anlamak, ruhsal psikolojinin can damarıdır.

Ruhsal psikoloji, kişiliğe kendisini illüzyondan ayrı tutma ve böylece bilgili bir bakış açısıyla, illüzyonu gözlemleme fırsatını verir. Örneğin, çağdaş ilaçların bilgisine sahip bir insan, hıyarcıklı veba salgını döneminde Avrupa'da yaşıyor olsaydı, bu hastalıktan nasıl etkilenmeyecek idiyse, illüzyonu ve işleyiş biçimini bilen bir kişilik de ondan etkilenmeden illüzyonun içinde yaşayabilir.

Hıyarcıklı veba, kemirgenlerin üzerinde bulunan pirelerle taşınır. Bu şimdi biliniyor, ama o zaman bilinmiyordu. Çevresini temiz tutan, kemirgenleri oraya çekebilecek her şeyi ortadan kaldıran ve kişisel temizliğine özen gösteren biri, salgın sırasında sadece kendi yaşamını değil, başkalarının yaşamlarını da güvenlik altına alabilirdi. Korku, öfke ya da kıskançlık hissettiğimizde, ruhun şifaya ihtiyaç duyan bölümlerinin farkına varmamız için tasarlanmış bir illüzyonun içindeyizdir. Bu şeyler gerçekte yoktur, onların peşine düşmenin insana güç sağlamamasının nedeni de budur. Ruhlar arasında var olan sevgidir, var olan tek şey budur. Bunu anlayan kişilik, illüzyonun içinde farkındalığını korur, illüzyonun sunduğu şifayı bilinçle kabul eder ve başkalarının da şifa bulmalarına yardımcı olur.

Öğrenmek amacıyla fiziksel deneyime katılmış bulunan güçlü bir ruh olduğunuzu hatırlayamadığınız zaman, illüzyon size egemen olur. Kişiliğinizin istekleri, dürtüleri ve de-

ğer ölçüleri tarafından zorlandığınızda, illüzyon size egemen olur. Korku, nefret ya da üzüntü duyduğunuzda, kızgınlığa kapıldığınızda veya öfkeyle saldırdığınızda, illüzyon size egemen olur. Sevgi duyduğunuz, kalbinizi şefkatle başkalarına açtığınız zaman, yaratıcılığınız engellenmeden, coşkuyla bulunduğunuz an'a aktığı zaman, illüzyonun sizin üzerinizde herhangi bir gücü kalmaz. Başka bir deyişle, illüzyon, ruhuyla tamamen aynı düzeye gelmiş, uyum içine girmiş bir kişilik üzerinde hiçbir güce sahip değildir.

İllüzyon, kişisel olmayan enerji dinamikleri tarafından yönetilir; öncelikle karma yasası tarafından biçimlendirilir. Kişiliğin görünüşü, kişiliğin doğumla getirdiği bilinçaltı niyetleri ruhun karma'sıyla belirlenir. Bu niyetler bilinçli ya da bilinçaltı başka niyetlerle yer değiştirene kadar, kişiliğin illüzyonuna, Dünya okulundaki realitesine biçim verirler. Eğer kişiliğin tepkileri ruhu için yeni karma üretir ve bu karma da kişiliğin o yaşam süresi içinde dengelenemezse, dengelenemeyen karma ruhun (başka bir enkarnasyondaki) başka bir kişiliğinin biçimlenmesine katkıda bulunur ve o kişiliğin niyetleri de o kişiliğin illüzyonunu, Dünya okulundaki realitesini yaratırlar, ve bu böyle sürüp gider.

Kişilik bilinçlenip, illüzyonunu fark etse ve niyetlerini bu farkındalık içinde oluştursa bile, yine de ruhunun karmik borçları ödenmelidir. Karma karma'dır. Enerji enerjidir. Uyanmış bir kişilik bunu anlar ve o nedenle yaşamındaki deneyimlere ve olaylara ruhu için yeni negatif karma üretecek öfke, korku, üzüntü ya da kıskançlık gibi duygularla değil, şefkatle ve Evren'in her an ruhunun ihtiyaçlarına kulak verdiğini bilerek tepki gösterir. Bu da aynı bilinç frekansındaki başka ruhları ona çeker.

Her kişilik, frekansı ya da güçsüz yönleri kendisininkine benzeyen bilinçlere sahip kişilikleri kendisine çeker. Öfke frekansı öfke frekansını, açgözlülük açgözlülüğü çeker ve bu

böylece sürüp gider. Bu, çekim yasasıdır. Sevginin sevgiyi çektiği gibi, olumsuzluk da olumsuzluğu çeker. Onun için, kızgın bir insanın dünyası kızgın insanlarla, açgözlü bir insanın dünyası açgözlü insanlarla doludur, ve sevgi dolu bir insan, sevgi dolu insanların dünyasında yaşar.

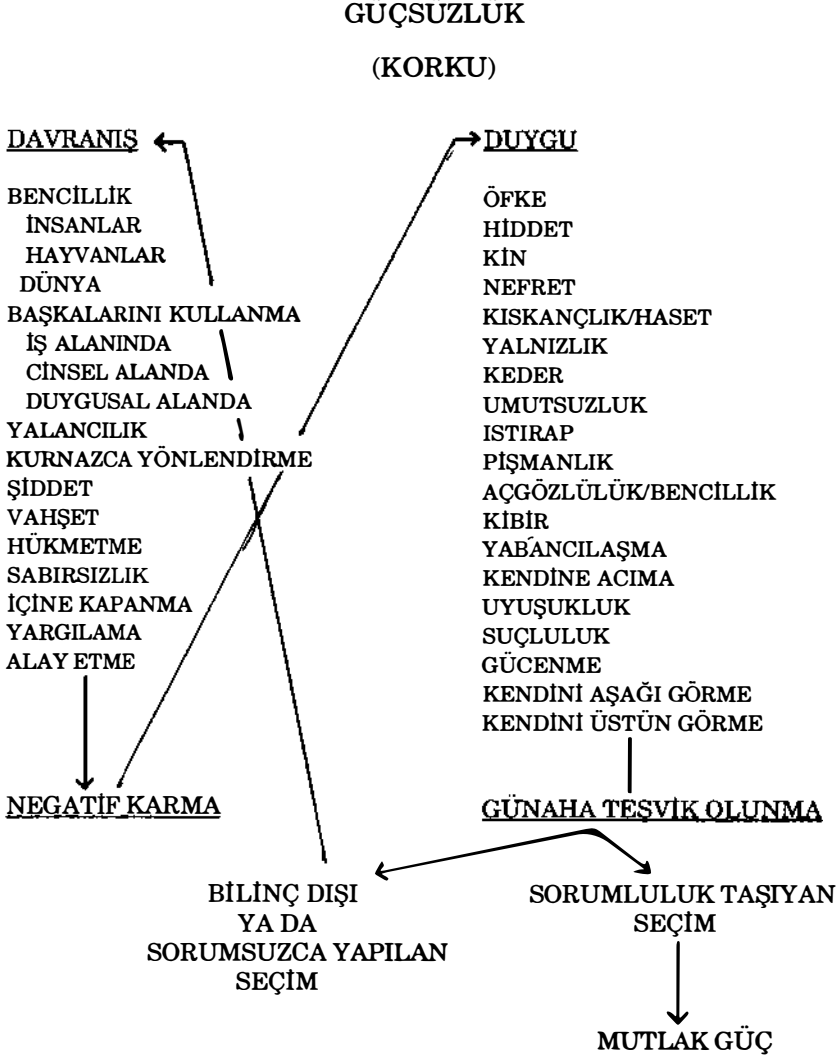
Çekim yasası, deyiş uygunsa, her kişiliğin çevresine benzer enerjilerden oluşan bir koza örer, öyle ki kişilik kızgınlığına, korkusuna ya da kıskançlığına şifa aradıkça, bütünlüğe yönelik değişim süreci yoğunluk ve hız kazanır ve kişiliğin farkındalık alanı içine çekilir. Kişilik, kızgınlığını ya da korkusunu sadece kendi içinde değil, tüm çevresinde de görür. Eğer kişilik kızgınlığını ya da korkusunu şifaya kavuşturmayı bilinçle seçerse, Evren onun bütünlüğe ulaşma arzusuna şefkatle yanıt verdikçe, kişiliğin karşılaştığı her olay, karşısına çıkan her şey sinir bozucu ya da korkutucu olmaya başlar.

Kızgınlık ya da korku bir kişiliğin içinde yapılandıkça, o kişiliğin içinde yaşadığı dünya da bu şifaya kavuşturulması gereken kızgınlığı ya da korkuyu giderek daha fazla yansıtır, ta ki kişilik, kendi deneyimlerini ve algılarını kendisinin yarattığını, kendine hak gördüğü kızgınlığının ya da korkusunun gerçekte kendi içinden kaynaklandığını ve bu nedenle de ancak kendi varlığının gücüyle bunları başka algılar ve deneyimlerle değiştirebileceğini fark edene dek...

Nasıl öfke frekansı, öfkeli bir kişiliğin çevresindeki insanların bilinçlerinde benzer bir frekansı uyandırıyorsa, sevgi frekansı da kendine uygun tepkileri uyandırır. Sonucu belirleyen niyettir. Eğer başkalarına sunduğunuz şey, duyarlılıktan yoksunsa, eğer destekleyici ve besleyici değilse, başkalarına güç katmak yerine onları güçten düşürüyorsa, bir düzeyde dirençle karşılaşacaktır; bu direnç de sizin enerjinizin karşılığıdır ve sizi zayıflatmaya ya da kontrol altına almaya çalışacaktır. Ayrılık ve mesafe, her zaman, dışsal gücün pe-

şinde koşmaktan kaynaklanır.

Kişisel olmayan bu yapı içinde, günaha teşvik ve sorumlulukla seçme dinamikleri iş görürler.

İnsanın duygusal sistemi kabaca ikiye ayrılabilir: korku ve sevgi. Sevgi ruhtan, korku kişilikten kaynaklanır. Kişiliğin illüzyonu, öfke, hiddet, kin, nefret, kıskançlık ya da haset, yalnızlık, garez, keder, umutsuzluk, ıstırap, pişmanlık, açgözlülük, nefsaniyet, kibir, yabancılaşma, kendine-acıma, uyuşukluk, suçluluk, gücenme, kendini aşağı ya da üstün görme gibi korkuyu izleyen duygular tarafından yaratılır ve sürdürülür. Böyle duygular kişiliği, insanlara, hayvanlara, Dünya 'ya ve Dünya'yı paylaşan varlıklara karşı bencilliğe ve -iş alanında, cinsel ve duygusal alanlarda- başkalarını kullanmaya, yalan söylemeye, kurnazca yönlendirmeye, şiddete, vahşete, sabırsızlığa, alay etmeye, yargılamaya ve benzeri davranışlara iterler.

Kişilik bilinçli değilse, her korku duygusu ya da korkuyu izleyen her duygu olumsuz bir davranış üretir, bu davranış da ruhu için negatif karma yaratır. Korkuyu izleyen her duygu, korkuya dayalı davranışlardan birine neden olabilir. Örneğin kıskançlık, birer kurnazca yönlendirme biçimi olan yalana ya da alaycılığa yol açabilir veya şiddete neden olabilir. Açgözlülük, bir bencillik biçimi olan sabırsızlığa yol açar veya başkalarını yargılamayı ya da kullanmayı doğurur.

Sözgelimi, eğer öfkeli yanınızın bilincinde değilseniz, bölünmüş bir kişilik olduğunuzun farkında değilseniz, öfkeli yanınızı, düşünmeden harekete geçirirsiniz. Öfkenizi, saldırganlaşarak, içinize kapanarak ya da alay ederek veya başka bir yolla ifade edersiniz. Öfkeniz, kendi enerji alanınızın dışına, çevrenizde bulunanların ortak enerji alanına taşar ve böylece negatif karma yaratır. Kendi öfkenizin sonuçlarıyla karşılaştıkça, bunlar karma ve çekim yasaları gereği size geri döndükçe, siz ya da ruhunuzun diğer kişilikleri, farklı biçimde yaratmayı er geç öğreneceksiniz. Bu, korkuya dayalı her olumsuz duygu için böyledir.

Korkunun ardında güçsüzlük bulunur. Güçsüz yönleri-

nize güç kazandırmak için dışarıya uzandıkça, bu boşlukların bu yolla doldurulamayacağını öğrenirsiniz. Ya bu yaşamda ya da bin enkarnasyon sonra, ama er geç mutlak güce yöneleceksiniz. Bu yol, bilinçsizce öğrenme yoludur. Bu, kişiliğin bilinçsiz parçalarının yarattıkları deneyimler ve bunlara gösterilen bilinçsiz tepkilerin yol açtığı deneyimler aracılığıyla öğrenme yoludur.

Eğer bir kişilik bölünmüşlüğünün farkındaysa, örneğin sadece öfke ve öç alma isteği duyan yönünün değil, aynı zamanda şefkatli ve anlayışlı yönünün de farkındaysa, günaha teşvik dinamiğinden yarar sağlayabilir. Sisteminde dolaşan ve öfke enerji frekansıyla özdeşleşmenin sonuçlarını önceden görüp, yaşamadan evvel gözden geçirip, hissettiği öfkeyi ifade etmenin bu sonuçlara değip değmeyeceğine karar verebilir. O anda öfkesini ifade etmesinin kendisini ve çevresindeki insanları nasıl etkileyeceğini, ayrıca anlayış ve şefkatle davranmanın getireceği sonuçları önceden görebilir -önceden görmeye karar vererek bunu başarabilir.

Bilinçsiz kişilik, öfke ya da hiddet anında, şefkat ve anlayışla karşılık vermeyi yeğleyen parçalara da sahip olduğunun farkında değildir; oysa o an berrak bir biçimde görebilse, içindeki olumlu parçaları tanıyabilir. Öfkeyi ifade etmesinin yol açtığı yalnızlık ve yabancılaşmanın acısını çeken yanlarını, -öfke, korku ya da kıskançlık içinde yaşayanlar için mümkün olmayan- sıcaklık ve dostluğun, derin ve nitelikli ilişkilerin özlemini çeken yanlarını tanıyabilir.

Günaha teşvik olunmuş bir kişilik, eğer kendini sevgi, berraklık, anlayış ve şefkat düzeyine çıkarmaya karar verirse, güç kazanır. Kızma, gücenme ya da öç almaya yönelik dürtüler bu kişiliğin üzerindeki etkilerini giderek yitirirler, ve böylece kişilik adım adım, bilinçli kararlar verer vere, sonunda gerçekten güçlü hale gelir. Ama bilinçlenmeyi istemezse, eylemlerinin sorumluluğunu üstlenmekten kaçınırsa,

ağzından çıkan sözlerin ve davranışlarının olumsuz enerji akımları tarafından biçimlendirilmelerine izin vermiş olur.

Bu, illüzyon açısından ne anlama gelir.

Olumsuz davranış, hem insanın kendi içinde hem de başkalarında olumsuz duygular uyandırır, böylece sorumluluk taşıyan seçimler yaparak güç kazanmak ya da negatif karma yaratmak doğrultusunda çok daha fazla fırsat üretir. Negatif karma, olumsuz davranış biçimini seçen bir kişiliğin, bir başkasının aynı olumsuzluğu taşıyan davranışıyla karşılaşacağı anlamına gelir, böylece bu tür öğrenmeyi terk etmek ya da sürdürmek konusunda karar verebilmesi için kendisine yeni bir fırsat tanınmaktadır.

İşte illüzyon budur. Bu bir illüzyondur, çünkü siz ve ilişkide olduğunuz diğer ruhlar, şifa bulmak üzere bu Dünya okulundaki öğrenme dinamiklerine katılma konusunda şefkat ve bilgelikle anlaşmış durumdasınız. Bu bir illüzyondur, çünkü fizik-ötesi realitę içinde ne uzay, ne zaman, ne öfke, ne kıskançlık, ne de korku vardır. Bu bir illüzyondur, çünkü yuvaya döndüğünüzde sona erecektir.

O halde, bu öğrenme sürecinin içinde bulunan bir ruhu nasıl yargılayabilirsiniz? Hangi adımı ya da adımları diğerlerinden ayırabilir de, "bu yanlış", "şu uygun" ya da "burada başarılı", "burada başarısız" diyebilirsiniz? Bir ruhun öğrenimlerini, "Bu öğrenim negatif karma yaratmadan şu veya bu biçimde gerçekleşebilirdi," şeklinde yargılayamazsınız. Başka bir deyişle, bir ruh ancak sürecin bütünü içinde değerlendirilebilir. Nasıl ki kendinize, "Bu kızgınlığım nereden geliyor?" diye sorabilir ve bunun bazıları yüzlerce yıl, hatta daha önce harekete geçirilmiş ve ancak şimdi devrelerini tamamlayan çok sayıda dinamikten kaynaklandığını, bunun içinizde bulunan ve ruhunuzu şifaya kavuşturmak ve karmik enerjinizi dengelemek için kurtulmaya çalıştığınız bir enerji akımı olduğunu fark edebilirseniz, aynı şekilde, kendi-

nizi yargıç yerine koyarak bir başkasını, deneyimlediği tek bir kızgınlık hali için yargılamaya kalkışmak yerine, burada bir sürecin gelişip gözler önüne serilmekte olduğunu açıkça görebilir ve buna da karma etkenini katabilirsiniz.

Sadece, ruhun kendi iradesiyle bir şifa sürecine girdiğini ve sizin gibi ve Evren'deki her şey gibi tekâmül etmekte olduğunu düşünebilirsiniz. İşte, yargılamayan adalet budur. Bu, ruhun tekâmül sürecini yargılamayan, ama ruhun sevgiye uzanışını sevgiyle fark eden bir adalettir.

Evren, doğru ya da yanlış, başarılı ya da başarısız gibi değerlendirmeler yapacak bir bakış açısı kullanmaz. "Başarı"nın ne olduğunu nasıl bilebilirsiniz? Varlığınızın, eylemlerinizin ve sözlerinizin neden ve sonuçlarını bütünüyle görebilir misiniz? O halde, başarının ve başarısızlığın ne olduğunu nasıl bilebilirsiniz? "Başarısızlık" bir neden-sonuç ilişkisinden başka ne olabilir? Başarısızlık diye niteledeğimiz hal, sadece bir neden ve o nedene bağlı bir sonuçtur, neden ve sonucun harekete geçmesiyle oluşan bir süreçtir. Akıllıca olan, "başarısızlık" ve "başarı" olduklarını sandığımız dinamiklerin aslında var olmadıklarını düşünmektir, çünkü bunlar sadece yargılama ile ortaya çıkan, ama gerçeğin içinde bulunmayan dinamiklerdir.

İllüzyon içinde neyin değerli, neyin değersiz olduğunu nasıl söyleyebilirsiniz? "Değersizlik", mükemmel olmamayı ifade eden bir yargıdır, o halde çevrenize bakın. Mükemmelliği bütünüyle yansıtan bir insan görüyor musunuz? Ama herkes kendi süreci içinde mükemmel ve değerlidir. Bu sürecin kendisi her zaman değerli ve mükemmeldir ve bu süreç içinde görevinizi bütünüyle tamamlarsınız.

Bu illüzyonun içinde nelerin peşine düşmeli, nelerin peşine düşmemeli? Bu ayrım nasıl yapılabilir?

Temel (aslî) ihtiyaçlarınızla ihtiyaç diye kabul ettikleriniz, ya da belki daha doğru bir ifadeyle, yapay ihtiyaçlarınız

arasındaki farkı kendinize sorun. Gerçek ihtiyaçlarınız nelerdir? Başka nedenlerle, örneğin başkalarını kontrol altına almak, kurnazca yönlendirmek veya dikkat çekmek amacıyla yarattığınız ihtiyaçlarınız nelerdir? Zihninizde bunları birbirinden ayırın. Kendinizi, bir insan olmaktan kaynaklanan meşru ihtiyaçlarınızla, önemsenmek, beğenilmek ya da fark edilmek isteyen parçanızın bu ve benzeri nedenlere dayanarak yarattığı ihtiyaçları bilebilecek kadar derinlemesine ve açık bir biçimde tanıyın. Bunların ayrımına varmayı öğrenin ve sonra hangileriyle birlikte yaşamak istediğinizi seçin.

Sözgelimi, komşunuzun yaptığı gürültüye sinirlenmeniz, temel bir ihtiyacınızın mı, yoksa yapay olarak yaratılmış bir ihtiyacın mı karşılanmamış olmasından kaynaklanıyor? Çöp kamyonunun sesinden rahatsız olmanız ya da bakkalın size nezaketle davranmasını istemeniz, temel bir ihtiyacınızı mı, yoksa yapay bir ihtiyacınızı mı yansıtıyor? Gerçek ihtiyaçlarınızı, bir insan ve bir ruh olarak gerçekten ihtiyacınız olanları, dışsal gücün etkisiyle edindiğiniz, ruhunuzdan kaynaklanmayan ihtiyaçlarınızdan ayırmayı öğrenin. Bir kez bu farkı belirgin biçimde hissederseniz, kendinizi yapay benliğinizden de ayırmaya başlayabilirsiniz; o zaman, göstermek istediğiniz tepkiyi açıkça seçebilecek ve yapay ihtiyaçlarınıza boyun eğdiğinizde, kendinizi bundan sorumlu tutabilecek bir konuma gelirsiniz.

Gerçek ihtiyaçlar, ruhun ihtiyaçlarıdır. Örneğin, sevmeye ve sevilmeye ihtiyaç duyarsınız. İster çocukların yetiştirilmesi, ister bir ülkenin yönetilmesi söz konusu olsun, yaptığınız işte yaratıcılığınızı ortaya koymaya ihtiyaç duyarsınız. Ruhunuzu beslemeye, kişiliğinizi ruhunuzla uyum içine sokmak için bilinçle çalışmaya ihtiyaç duyarsınız. Fizik-ötesi öğretmenlerinizin kişisel olmayan bilgeliklerinden, fizik-ötesi rehberlerinizin rehberliklerinden yararlanmaya ihtiyaç duyarsınız. Bunlar, gerçek ihtiyaçlarınızın birkaçıdır.

Gerçek olmayan ihtiyaçlar, kişiliğin ihtiyaçlarıdır. Bunlar fiziksel yaşamınızda, Dünya üzerinde sahip çıkmak ve içinde bulunmak istediğiniz yeri elde edebilmek amacıyla edinmiş olduğunuz ihtiyaçlardır. Yapay ihtiyaçlar, negatif karma'ya neden olabilecek ihtiyaçlardır. Bu ihtiyaçların sizi bırakmalarına, akıp gitmelerine izin vermeksizin onları gerçekleştirmeye çalışırken, onları tatmin etmeye yönelirken, büyük ölçüde negatif karma üretebilirsiniz.

Gerçek olmayan bir ihtiyaç, bir engeldir. Ne uluslar, ne de bireyler sahip oldukları kadar çok şeye ihtiyaç duyarlar. Bunlar yapay engellerdir ve oluşturulmalarının ardındaki amaç dışsal gücün toplanıp biriktirilmesidir. Deyiş uygunsa, yapay ihtiyaçlar yaratmanın ardından gelen kazanç, yapay güçtür. Açıkça bakarsanız, her yerde -evliliklerde, uluslararası ilişkilerde, her çatışmanın içinde- hep bunu görürsünüz.

Eğer yapay ihtiyaçlarınızla gölgelenmişseniz, ruhunuzun tam anlamıyla meydana çıkışını deneyimlemeniz mümkün değildir. Öyle bir durumda sadece yapay ihtiyaçlarınızı görebilir ve bunların son derece önemli, son derece anlamlı olduklarını düşünürsünüz, ama gerçekten öyle midir? Gerçek olmayan ihtiyaçlarınıza bakıp, onların sizden nasıl enerji çektiklerini fark edebiliyor musunuz? Düşük benliğinizin isteklerine öncelik tanıdığınız sürece, yüksek benliğinizle doğrudan ilişki kuramazsınız.

Gerçek ihtiyaçlar, Evren tarafından her zaman karşılanan ihtiyaçlardır. Evren, gerçek ihtiyaçlarınızı size sağlayandır. Örneğin size her zaman sevme ve sevilme fırsatı tanınır; ama lütfen kendinize sorun: yaşamınızda bu fırsatları kaç kez boşa harcadınız?

Gerçek ihtiyaçlarınızı karşılamayı ve yapay ihtiyaçlarınızı gereksiz savunma mekanizmaları olarak bir yana bırakmayı öğrenmek, sizi başkalarına karşı daha açık, anlayışlı ve şefkatli bir hale getirecektir. Her insan, yaşam akışı bo-

yunca doğal bir alış-veriş ilişkisi içindedir. Her insanın gerçek ve gerçek olmayan ihtiyaçları vardır; aramızdaki akışın doğal öğütücülüğü de bundan kaynaklanır. Gerçek ihtiyaçlarınızı anlamaya başladığınızda, vermeyi ve almayı da öğrenmeye başlarsınız ve içinizdeki parçaların gerçek olmayan ya da te-kâmülünüze ivme kazandırmayan ihtiyaçlarıyla karşılaştığınızda uzlaşmayı, verici olmayı ve bunları aşmayı öğrenirsiniz.

Gerçek ihtiyaçlarınızı berrak bir biçimde görürseniz, yapay bir ihtiyaç hissettiğiniz zaman, aslında gücünüzü yitirme tehdidi hissettiğinizi ve bundan dolayı da o tehditle doğrudan yüzleşmek yerine, sizin adınıza konuşacak bir yapay ihtiyaç yarattığınızı fark edeceksiniz. Gerçek ihtiyaçlara yönelmeyi öğrenin, böylece kendi doğanıza uygun olmayan, sizi gölgeleyen ve size ona uygun yaşamak zorunda kalacağınız yapay bir persona (maske) veren davranış kalıplarını yüklenmekten kurtulursunuz.

Hissettiğiniz ihtiyaçları içtenlikle gözlemlemeye başlayın, nerelerde gerçek ihtiyaçlarınızın, nerelerde yapay ihtiyaçlarınızın devrede olduklarını görün ve gerçek olmayan bir ihtiyacınızın söz konusu olduğu yerde duymanız gereken olumsuz duyguyu fark edin. Bu duygudan bir adım geri çekilerek, hissettiğiniz olumsuzluğun sizi körleştirmesini ya da bu konudaki farkındalığınızı azaltmasını engelleyin. Bir adım uzakta olursanız, bu duyguyu kendi yolunu izlemeye bırakabilirsiniz; böylece, neden olabileceği eylem, olumsuz düşünceler, duygusal içe kapanışlar ve içinizde yaratabileceği bütün diğer tepkiler açısından, üzerinizde eskisi kadar etkili olamaz. Bu duygudan bir adım uzakta durmak ve onu her zaman gözlemleyebilir durumda olmak, sizi ondan giderek daha, daha fazla uzaklaştıracaktır.

Böylece, illüzyonun devinimini fark etmeye başlayacaksınız, bu farkındalık da mutlak gücün bir parçasıdır.

15
GÜÇ

Gücün doğası nedir? Gerçekten güçlü bir insan olmak ne anlama gelir?

Güç, kendi iradenizi başkalarına zorla kabul ettirme yeteneği değildir. Bu tür bir güçte içsel güvenlik yoktur; bu tür güç zamana bağımlıdır, zamanla değişir. Kimsenin karşı duramadığı güçlü bir bedeniniz mi var? Bu beden değişecektir, o zaman ne yapacaksınız? Başkalarını etkilemek için kullanabileceğiniz bir güzelliğe mi sahipsiniz? Bu güzellik değişecektir, o zaman ne yapacaksınız? Başkalarını kurnazca yönlendirebilecek kadar zeki misiniz? Bu kurnazlığınızı kullanmaktan yorulunca ya da fırsatları kaçırırsanız ne olacak?

Eğer dünyada kendinizi güvenlik içinde hissetmezseniz, hiçbir zaman rahat edemeden ve Yaşam'ın keyfine varamadan, korkuyla yaşayan biri olursunuz. Bu "güç" müdür? Korkunun içinde ya da korkunun yol açtığı faaliyetlerin içinde güç yoktur. Korkuya dayalı bir düşünce-formu, ordular tarafından desteklense bile, herhangi bir güç içermez. Roma orduları bin yıl önce ortadan kalktılar, ama Romalı askerlerin öldürdükleri tek bir insanın yaşam gücü bile bugün hâlâ insanlığımızın gelişimini biçimlendirmeyi sürdürüyor. O hal-

de, güç kimdeydi?

Neyi elde etmeye çalışıyorsanız, sadece o açıdan güçlü olursunuz. Amacınız bankada daha fazla paranız olması ya da daha büyük bir ev almak mı? Çekici bir eş mi istiyorsunuz? Başkalarına zorla kendi düşüncelerinizi kabul ettirme çabasında mısınız? Bunlar, isteklerini doyurmaya çalışan kişiliğe ait davranış biçimleridir. Mükemmellikten, her ruhun güzellik ve şefkat dolmasından mı yanasınız? Sevginin gücüne, bilgeliğin berraklığına ulaşmayı mı istiyorsunuz? Bağışlayıcı ve alçak gönüllü bir tutum içinde misiniz? Bunlar, kendini ruhuyla uyum içine sokmuş bir kişiliğin davranış biçimleridir. Gerçekten güçlü bir kişiliğin içinde bulunduğu konum budur.

Güç, ruhun niyetleriyle oluşan bir enerjidir. O, bilgeliğin yol gösterdiği, sevgi ve şefkat dolu niyetlerle biçimlenen Işık'tır. Güç, ruhun Dünya üzerindeki görevlerinin tamamlanmasına ve bu görevleri yerine getirmeye uygun bir araç olan kişiliğin gelişmesine odaklanmış, bu amaçlara yöneltilmiş bir enerjidir. O, illüzyonu, kişiliklerin değil, onu yaratan ruhların imgeledikleri gibi biçimlendiren bir kuvvettir.

Bu ne anlama gelir?

Ruhlar arasında sürekli bir enerji değiş tokuşu vardır. Bir kişilik bölünmüşlük içindeyse, bu değiş tokuş da aynı bölünmüşlüğü ifade eder. Enerji, güç, bölünmüş bir kişilikten, kişiliğin bütün bu farklı parçalarından geçerek ayrılır. Eğer bir parçanız işinizi kaybetmekten korkuyor, başka bir parçanız bir ilişkiyi yitirmekten çekiniyor, diğer bir parçanız tatsız bir iş arkadaşınızla karşılaşmaktan ürküyorsa, güç sizden akıp gider ve siz onu bilinçli olarak kontrol edemezsiniz. Güçlenmemiş bir kişiliğin enerji dinamikleri bu biçimde iş görürler.

Enerji sizden korku ve güvensizlik taşıyarak ayrılmışsa, size de huzursuzluk ya da acıdan başka bir şey getiremez.

Enerji, sisteminizden korku ve güvensizlik taşıyarak çıkarsa, bedeninizin güç kaybeden belirli enerji merkezleriyle (çakra'larıyla) ilişkide olan bölgesinde fiziksel bir acı ya da rahatsızlık hissedersiniz. Bu dünyada kendinizi koruyamayacağınızdan ve kendinize bakamayacağınızdan korkuyorsanız, örneğin kiranızı ödeyememekten ya da kendinizi fiziksel veya duygusal incinmelerden koruyamayacağınızdan korkuyorsanız -gücü dışarıda görüyor ve geçiminizi ya da güvenliğinizi sağlayacak kadar bu güce sahip olmadığınızı hissediyorsanız- midenizde veya karın boşluğunuzda ağrı ya da rahatsızlık hissedersiniz. Endişe diye nitelediğimiz hal, gücün, bedenin bu bölgesinde bulunan enerji merkezi yoluyla sistemi terk etmesi nedeniyle deneyimlenen bir haldir. Bir endişe nöbeti ise sisteminizin bu enerji merkezi yoluyla büyük miktarda güç kaybetmesinden kaynaklanır. Güç kaybı, o enerji merkezini çevreleyen organları etkiler. Örneğin, bu merkez yoluyla güç kaybetmek hazımsızlığa neden olabilir. Hazımsızlık sürekli hale gelir ya da şiddetlenirse, midede ülser oluşabilir.

Sevme ya da sevilme yeteneğinizin tehlikede olduğundan korkuyorsanız, örneğin sevginizi ifade etmekten ya da başkalarından sevgi görmekten ürküyorsanız, göğsünüzün kalbinize yakın bölgesinde fiziksel bir rahatsızlık ya da ağrı hissedersiniz. Gerçekte kalp ağrısı olarak deneyimlediğiniz hal, gücün sisteminizi bu enerji merkezinden korku ya da güvensizlik taşıyarak terk etmesinden kaynaklanır. Bir eş, bir evlat ya da çok sevdiğiniz birini kaybettiniz mi? Deneyiminizi, neler hissettiğinizi hatırlamaya çalışın. Bedensel bir acı hissetmiş olduğunuzu, göğsünüzde bir ağrı duymuş olduğunuzu keşfedeceksiniz. Bu, gücün o enerji merkezi yoluyla sisteminizi terk etmiş olmasından kaynaklanan bir deneyimdir. Kalp ağrısı denen hale, kalp merkeziniz aracılığıyla kaybettiğiniz güç neden olur. Kalp merkezinden sürekli ya da

şiddetli bir biçimde güç kaybedilirse, bu durum kalp kriziyle sonuçlanabilir. Miyokard enfarktüsü dediğimiz kalp krizi, kanda kolesterol oranının yükselmesinden ya da fiziksel sistemdeki başka bozukluklardan çok, söz konusu güç kaybından kaynaklanır.

Fiziksel bedendeki her sıkıntı, her işlev bozukluğu, ortaya çıkan her hastalık güç kaybına, gücün bedendeki çeşitli enerji merkezlerinin birinden çıkarak, dışarıdaki bir olaya ya da nesneye akmasına bağlanabilir. Bir haksızlığa karşı öfke duyduğunuzda, güç kaybedersiniz. Başka biri ya da birileri tarafından tehdit edildiğinizde, güç kaybedersiniz. Gücenme, kızgınlık, düş kırıklığı, aşağılık ya da üstünlük duygusu gibi nedenlerle insanlarla aranıza mesafe koyarsanız, güç kaybedersiniz. Bir şeyi ya da birini özlediğinizde, kederlendiğinizde veya birini kıskandığınızda, güç kaybedersiniz. Bütün bu duyguların altında korku bulunur; incinmekten korkarsınız; özlediğiniz insan yanınızda olmazsa veya özlediğiniz durumu yaşayamazsanız ne yapacağınızı bilememekten korkarsınız; kıskandığınız şeyi sahip olamazsanız zayıf bir konumda kalacağınızdan korkarsınız. Korktuğunuz her zaman güç kaybedersiniz. İşte, güç kaybı budur.

Korkunuzu kabul etmemekle, kendinizi duygularınıza karşı uyuşturmakla, güç kaybetmekten kurtulamazsınız. Mutlak güce uzanan yol duygularınızdan, kalbinizden geçer. Kalbin yolu, şefkat ve duygusal idrak içeren bir yoldur. Bu nedenle, bir duyguyu bastırmak ya da hissettiğiniz şeyi önemsememek uygun bir davranış değildir. Ne hissettiğinizi bilmezseniz, kişiliğinizin bölünmüş yapısını anlayamaz ve gelişiminize hizmet etmeyen yönlerinizle, tekâmülünüze hizmet etmeyen enerjilerle mücadele edemezsiniz.

Kendi gücünüz içinde kalmakla durağan bir enerji sistemi haline gelmezsiniz, siz enerji toplayan biri olursunuz. Sarsılmaz, dengeli bir enerji sistemi olursunuz, en uygun ey-

lemleri bilinçle yapabilir, niyetlerinizi bilinçle oluşturabilirsiniz. Aydınlanmış olanlar ve aydınlanmak isteyenler için bir mıknatıs haline gelirsiniz. Sonuçta sizden böyle bir enerji yayılır. Enerji sizden güç ve güven içermeyen bir yolla ayrılmışsa, size de huzursuzluk ve acıdan başka bir şey getiremez. Bu nedenle, mutlak güçle donanmış bir insan, sevgi ve güvenden başka enerji yaymayan bir insandır.

Mutlak güçle donanmış bir insanın özellikleri nelerdir?

Mutlak güçle donanmış biri alçak gönüllüdür. Bu, kendinden aşağı gördükleriyle lütfen birlikte olan birinin sahte alçak gönüllülüğü ile karıştırılmamalıdır. Bu, her ruhun güzelliğine karşılık veren, her kişiliğin içinde ve her kişiliğin eylemlerinde Dünya üzerinde enkarne olmuş ruhu gören genişlikte bir bakış açısıdır. Bu, Yaşam'ı bütün formlarıyla çok değerli sayan, yücelten ve Yaşam'a saygı duyan birinin, hiç kimseye ya da hiçbir şeye zarar vermeme niteliğidir. Dünya için endişe duyuyor musunuz? Dünya'ya hiç zarar vermemiş biri, alçak gönüllü biridir.

Zararsız olmak ne anlama gelir?

Bu, bir varlığa zarar vermeye ihtiyaç duymayacak kadar güçlü olmak anlamına gelir. İfade ettiği anlam şudur: Siz o kadar muktedir ve güçlüsünüzdür ki, bilinciniz, zarar vererek güç gösterisi yapmak gibi bir düşünceyi içermez. Gerçek alçak gönüllülüğe erişmeden, bu tür bir güç edinemezsiniz, çünkü içinde bulunduğunuz durumu ya da birlikte olduğunuz insanları saygıya değer bulmuyorsanız, güç kaybediyorsunuz demektir.

Alçak gönüllü bir ruh, tanıdık bir dünyada yol alır. İnsanlar ona yabancı değillerdir; onlar, Dünya üzerinde ona eşlik eden ruhlardır. Alçak gönüllü bir ruh ihtiyacından fazlasını istemez, ihtiyacı olanı da ona Evren sağlar. Alçak gönüllü bir ruh, gerçek ihtiyaçlarının karşılanmasıyla doyum bulur, yapay ihtiyaçların yükünü taşımaz.

Alçak gönüllü ruhlar sevmekte ve oldukları gibi görünmekte özgürdürler. Yapay değer ölçülerine göre yaşama gereği duymazlar. Dışsal gücün simgelerini çekici bulmazlar. Dışsal güç için rekabet etmezler. Ama bu, iyi yaptıkları bir işten kıvanç duymadıkları, ellerinden gelenin en iyisini üretmek için çaba göstermedikleri ya da durum gerektiriyorsa hemcinslerinden teşvik görmedikleri anlamına gelmez.

Rekabet etmek; başkalarıyla bir şey uğruna çekişmek, bir amaç gütmek, bir şeye ulaşmaya çalışmak, birileriyle birlikte bir şeyin peşinden koşmak demektir. Eğer amaçladığınız şey itibar görmek, dikkat çekmek ya da tenekeden bir madalya yerine altın madalya kazanmaksa, rekabeti güdüleyen sizin kişiliğinizdir. O halde siz, başkalarının zararına güçlenmeye çalışıyorsunuz, bir başkasından ya da diğer insanlardan üstün olduğunuzu kanıtlamaya uğraşıyorsunuz, dışsal güç uğruna çaba gösteriyorsunuz demektir. Bu ya da şu ödül için çekişmekle, siz kendi değerinizi anlamadan önce, dünyanın size bir değer biçmesini ve bu değeri onaylamasını istemiş oluyorsunuz. Kendi değerinizi belirlemeyi, başkalarının ellerine bırakmış oluyorsunuz. Bu durumda, dünyada üretilen bütün altın madalyaları kazansanız bile, güç sahibi olamazsınız.

Eğer peşinde koştuğunuz, koşulsuz vermenin sevinciyse, sahip olduğunuz her şeyi, amacını anlayarak, coşku ve bilinçle diğer ruhlarla birlikte yaratmakta olduğunuz işe katmaksa, bu rekabetiniz ruhunuzun ifadesidir. Birinci olanın verdiği emekle sonuncu olanın verdiği emeği aynı değerde gördüğünüz, zamana-bağlı kişiliğin ve bedenin yerine, ölümsüz ve zamana bağlı olmayan ruhun niteliğini önemsediğiniz, "ya incinirsem" korkusu duymadan verebildiğiniz, aldığınız bir şeyin büyüklüğü, rengi ve biçimi, ya da onu hiç almamanız sizin için önemli olmadığı zaman, alçak gönüllü bir ruhun gücünü tanıyacaksınız.

Mutlak güçle donanmış biri, bağışlayıcıdır. Bağışlama ahlaki bir konu değildir. Bu, bir enerji dinamiğidir. Genelde insanlar, bağışladıklarını ne bağışlananın unutmasını isterler, ne de kendileri unutmak isterler. Bu tür bir bağışlama, bağışlanan insanı kurnazca yönetmek, yönlendirmek anlamına gelir. Bağışlama bu değildir. Bu, bir başka insan üzerinde dışsal güç elde etme yoludur.

Bağışlama, geçmiş bir deneyimini yükünü taşımamak anlamına gelir. Bağışlamamayı seçtiğinizde, bağışlamadığınız deneyim size yapışıp kalır. Bağışlamamayı seçmek, her şeyi çarpıtan, kopkoyu, korkunç bir güneş gözlüğü takmayı kabul etmek gibidir. Her gün Yaşam'a bu kirli camlardan bakmaya zorlanan siz olursunuz, çünkü onları alıkoymayı seçen sizdiniz. Siz dünyayı öyle gördüğünüz için, herkes de öyle görsün istersiniz. Elbette dünyaya bakarsınız, ama o dünyayı sadece siz görürsünüz, çünkü kendi kirlenmiş sevginizin camlarından bakmaktasınızdır.

Bağışlama, kendi deneyimlerinizden başkalarını sorumlu tutmamak anlamına gelir. Deneyimlerinizden kendinizi sorumlu tutmazsanız, başka birini sorumlu tutmak durumunda kalırsınız, ve eğer bu deneyimden hoşnut değilseniz, o insanı kurnazca yönlendirerek deneyiminizi değiştirmeye başlarsınız. Örneğin yakınma (şikayet etme, suçlama), deneyiminizin sorumluluğunu bir başkasına yüklemek ve her şeyi sizin için onun düzene sokmasını istemektir.

Yakınma bir kurnazca yönlendirme biçimidir, ama bu tutumunuzu aşıp, kurnazca yönlendirmeye kalkışmadan sorunu idrak etmek ve paylaşmakta özgürsünüz. Burada önemli olan, sorunu paylaşmanız değil, paylaşmaktaki niyetinizdir. Eğer paylaşmak yerine, ortaya çıkan sonuçtan yakınmak gibi bir tutum içine giriyorsanız, olumsuz olan budur, yoksa paylaşmak olumsuzluk değildir. Önemli olan nasıl paylaştığınızdır, paylaşmanızın ardındaki niyettir. Soru-

nu paylaşmadan önce kendinize şu soruyu sorun: "Bu sorunu paylaşmaktaki niyetim ne? Belirli bir karşılık mı bekliyorum?" Enerjinizi sözcüklere dökmeden önce, tutumunuzu ayarlamak için bu yolu kullanın. Yaşadığınız deneyimde sorumluluk üstlenir ve ortaya çıkan sonucu da bir beraberlik ruhu içinde paylaşırsanız, bu davranışınız "bağışlama" ile aynı anlama gelir.

Deneyiminizin sorumluluğunu bir başkasına yüklerseniz, güç kaybedersiniz. Karşınızdaki insanın ne yapacağını bilemezsiniz. Bundan dolayı, mutluluğunuz, esenliğiniz için gerekli olduğunu düşündüğünüz deneyimleri başkalarının size vermelerini beklerseniz, sürekli bunu size vermeyecekleri korkusu içinde yaşarsınız. Deneyimlediğiniz şeyden bir başkasının sorumlu olduğu idraki, bağışlamanın, bir insanın bir başka insana yaptığı bir şey olduğu fikrinin de temelini oluşturur. Ama siz kendi gücünüzün dışına çıkmayı seçmişken, nasıl olur da başka birini bağışlayabilirsiniz?

Bağışladığınızda, başkalarını olduğu gibi, kendinizi de eleştirip yargılamaktan kurtulursunuz. Hafiflersiniz. Öğrenirken almış olduğunuz kararlardan kaynaklanan olumsuz deneyimlere tutunmazsınız. Bunlara tutunmak pişmanlık getirir. Pişmanlık, olumsuzluğa tutunmanın yarattığı olumsuzluğu iki katına çıkarır. Pişmanlık duyduğunuz zaman güç kaybedersiniz. Eğer biri, diğerinin gülebildiği deneyimlerle kederleniyorsa, hangisi daha hafiftir? Zarar verici olmayan hangisidir? Danseden kalp, masum olan kalptir. Gülemeyen biri sıkıntı yüklüdür. Zarar verici olmayan kalp, danseden kalptir.

Bu, deneyimlerinizden ders almayacaksınız anlamına gelmez. Elde ettiğiniz sonuçları, elbette her an vermekte olduğunuz kararlara uygulayacaksınız. Sorumluluk taşıyan seçim budur. Elinizden gelen her şeyi tüm yeteneğinizi kullanarak yapıyorsanız, bir ruhtan istenebilecek başka bir şey

yoktur.

Mutlak güçle donanmış bir insanın algıları ve düşünceleri berraktır. Berraklık, bilgeliğin algısıdır; bilgelikle bakmaktır; illüzyonu algılayabilmek, anlayabilmek ve kendi haline bırakabilmektir. Berraklık, kişiliğin faaliyetlerinin ardında ölümsüz ruhun gücünü görebilmektir; doğma çabasında olan o hali -kişiliğin şifaya ve bütünlüğe kavuştuğu hali ve ruhun tekâmülünü- anlayabilmektir. Berraklık, zaman ve madde dünyasında ortaya çıkan fizik-ötesi dinamikleri tanıyabilmektir; karma ve çekim yasalarını ve bu yasaların deneyimlerinizle ilişkilerini anlayabilmektir. Berraklık, sorumluluk taşıyan seçimin oynadığı rolü görebilmek ve her an bu farkındalığa uygun seçim yapabilmektir.

Berraklık, ruhu fiziksel dünyada hareket halinde görebilmektir. Berraklık, korku ve kuşku yerine bilgelik yoluyla öğrenmeyi seçmenin sonucunda kazanılır. Berraklık, hemcinslerinizi yargılamadan, onlara şefkatle bakmanıza fırsat verir. Bazılarının öfke ve açgözlülüğün düşük akımlarını seçerek karma yarattıklarını göremiyor musunuz? Kendiniz de aynı seçimleri yapmamış mıydınız? Siz de kendinizi incinmeye açık hissetmemiş miydiniz? Sizin de başkalarına karşı saldırganca davranışlarınız olmamış mıydı? Berraklık, gerçek şefkati doğurur, tutkunun başkalarıyla paylaşılmasını sağlar; kalbin enerjisine, akması için yol verir.

Berraklık, acıyı ıstıraba (anlamlı ve öğretici acıya) dönüştürür; kişilikte acıyı oluşturan dinamiği fark eder ve bu dinamiğin yarattığı deneyimle ruhun tekâmülü arasındaki ilişkiyi kavrar. Berraklık, her şeyin bütünlük ve mükemmellik için tasarlandığını ve her halin sonuçta çok güzel bir öğrenme ortamına hizmet ettiğini algılar. Mutlak güçle donanmış bir kişilik, her durumun ve her deneyimin, ilgili her ruhun tekâmülüne ve her kişiliğin olgunlaşmasına kusursuz biçimde hizmet ettiğini anlar. O, en küçük ayrıntılardaki

mükemmelliği fark eder, baktığı her yerde Tanrı'nın elini görür.

Berraklık, korkuyu buharlaştırıp yok eder; dikey yolu seçip, o yolda yürümenize fırsat verir. Berraklık, bağımlılıklarınızın altındaki dinamikleri -bağımlılıklarınızın hangi amaca hizmet ettiklerini ve nasıl iş gördüklerini- anlamanıza ve onları zayıflatıp kendinizi güçlendirecek seçimler yapmanıza yardım eder. Berraklık, alkol, uyuşturucu, rasgele cinsel ilişki düşkünlüğü gibi bağımlılıklarla, bunların nedenlerini ve sonuçlarını anlayarak mücadele etmenize olanak verir; bilinçle seçimler yapmanızı kolaylaştırır.

Berraklık, size fiziksel dünyanın gerçek doğasını gösterir, dünyanın onu paylaşan ruhların niyetleri ile ortaklaşa yaratılan bir öğrenme ortamı olduğunu fark etmenizi sağlar; bundan dolayı, ortaklaşa yaratılan realite düzeylerinde iş gören, her insanın kişisel realitesini biçimlendiren niyetlerin sonuçlarını görmenize fırsat verir. Örneğin, uluslar arasındaki ilişkilerin ne ölçüde kişiliğin, ne ölçüde ruhun enerjisiyle biçimlendirildiklerini anlayabilirsiniz ve bu düzeyde, pek çok başka düzeyde olduğu gibi, ruhun enerjisinin bulunmadığını fark edebilirsiniz.

Berraklık, insanın karar verme sürecinin, diğer insanların tekâmülleriyle nasıl bağlantılı olduğunu görmenizi sağlar. Kutsal birliktelik, erkek, dişi, eş, rahip temel modelleri gibi insanlığın ortak düşüncelerinin, bu ortak enerji dinamiklerinin tekâmülüne, verdiğiniz kararlarla sizin de katıldığınızı görmenize fırsat verir. Berraklık, ruhunuzun tekâmülüne her an aldığınız kararlarla katkıda bulunduğunuzu, bu kararların hemcinslerinizle paylaştığınız fiziksel realite içinde cisimlenerek gerçeğe dönüştüklerini görmenizi sağlar.

Mutlak güçle donanmış bir insan sevginin içinde yaşar. Sevgi ruhun enerjisidir. Sevgi, kişiliğe şifa verendir. Sevginin şifaya kavuşturamayacağı hiçbir şey yoktur. Var olan tek

şey sevgidir.

Sevgi edilgen (pasif) bir hal değildir. O, etkin bir güçtür, ruhun gücüdür. Sevgi, çatışmanın bulunduğu yere, barışın da ötesinde bir şeyler getirir. Sevgi dünyada farklı bir biçimde var olmayı sağlar. Sevgi uyum getirir; başkalarının sağlık ve mutluluklarıyla etkin bir biçimde ilgilenme, başkalarını koruma, gözetme isteğini doğurur. Sevgi, Işığı getirir; kişiliğin endişelerini silip süpürür. Sevginin Işığı'nda sadece sevgi vardır.

Sevgi, güç ve Dünya okulunda yaşanan deneyimlerin niteliğinin bir bütün olarak değişmesi (transformasyonu) arasında bir ilişki vardır. Kendi içinizde değiştirmeye çalıştığınız güç, Dünya üzerinde genelde değiştirilmesi gereken güçle aynı türdendir. Şiddeti, şiddet içeren fantezileri ve eylemleri çekici bulan sayılamayacak kadar çok insan var. Aslında bu insanların çoğu kendilerini güçsüz, aldatılmış ve haksızlığa uğramış hissederler, bu nedenle de kısa bir süre için bile olsa, bir başkası vasıtasıyla güçlülük duygusunu yaşamak isterler, oysa bu durumda gerçek gücü bulmak mümkün değildir.

Ancak kendi bilincinizi geliştirmekle, her an daha, daha güçlü seçimlere yönelip, olumsuz duygularınızdan uzaklaşabilir, şiddet duygusunun artık etkili olamayacağı bir şifa düzeyine erişebilirsiniz. Şiddet duygusunun şifa bulması için sevginin varlığı gerekir.

Sevgi ruhun enerjisidir, bundan dolayı, sevmek ve sevilmek, sevgi dolu bir yaşam sürmek kişiliğe doyum verir. Sevgi, kişiliğin sürekli ulaşmaya çalıştığı bir şeydir. Ancak bilinçsizce sevgi arayışı içinde olmak, öfke ve korku üretebilir. Kişilik -bağımlılık halinde olduğu gibi- neye uzandığını açıkça göremiyorsa, bu böyle olur.

Sözgelimi, bağımlılık halinde bir cinsel ilişki arayışı içindeyseniz, gerçekte sevgi arıyorsunuz demektir. Dişice ya

da erkekçe görünen bir şeylere yöneldiğinizi düşünmeniz sadece illüzyondur. Gerçekte ulaşmak istediğiniz sevgidir, ama bunu kabul etmeyeceğiniz, bunu fark edemeyeceğiniz için sonuçta öfke duyarsınız, çünkü içinizde doğmaya çalışan enerjinin, doğmaya çalışan duygunun çıkış yolu tıkanmaktadır.

İnsanlar arasındaki cinsel ilişkinin belli duygusal kalıpları harekete geçirmemesi, duygusal ve ruhsal olarak mümkün değildir; ancak cinsel ilişki gerçek bir bağa, gerçek bir duygu alış-verişine dayanmıyorsa, harekete geçen bu kalıplar kendilerini sürekli olarak bir çıkmaz sokak içinde bulurlar. Bu nedenle, bir ölçüde gaddarlık ve düş kırıklığı oluşur, sonuçta da fiziksel hastalık ve çöküntüye neden olabilecek duygusal rahatsızlıklar ortaya çıkar, çünkü önemli bir duygusal kalıp kötüye kullanılmıştır. Hatırlayın, "neyi dilerseniz, size o verilecektir".

Sevgi dilemek, ruhun enerjisini dilemektir. Sevgi, başkasına karşı içten gelen bir ilgi doğurur. Mutluluğunu yürekten istediğiniz birini sıkıntıya sokamazsınız.

Kendi anlayışınızı ya da uygun gördüğünüz yolu başkasına zorla kabul ettirmeye çalışmak da bir sevgi arayışıdır, ama böyle davrandığınızda, deyiş uygunsa, amacınızı kişiliğinizin istekleriyle bozguna uğratıp, dışsal güce yöneliyorsunuz demektir; oysa dışarıda boşluktan başka bir şey bulamazsınız. Bir başkası üzerinde üstünlük kurmaya çalıştığınızda, gerçekte kimseye üstün olamazsınız, sadece kendi gücünüzü azaltırsınız. Kendinizi güçsüz hissettiğiniz oranda da, dışarısını kontrol altına alma ihtiyacınız artar. Sevgi dolu bir kişilik, hükmetmek yerine besleyip büyütmeye, üste çıkmak yerine güç kazandırmaya çalışır. Sevgi, içinizden akan ruhunuzun zenginliğidir, onun kazandığı bütünlüktür.

Alçak gönüllülük, bağışlayıcılık, berraklık ve sevgi, özgürleşmeyi sağlayan dinamiklerdir; mutlak gücün dayandığı temellerdir. Bunlar, özgürlüğün dinamikleridir.

16
GÜVEN

Her ruh, Dünya'ya belli yeteneklerle gelir. Bir ruh, sadece şifa bulmak, enerjisini dengelemek ve karmik borçlarını ödemek için değil, kendi özelliğine de belirli biçimlerde katkıda bulunmak üzere enkarne olur. Her ruh, Dünya okulunda ihtiyaç duyulan Yaşam gücünün belirli bir görünüşünü birlikte getirir ve fiziksel âlemde tezahür ettirir. Bunu amaçlı ve niyetli bir biçimde yapar.

Enkarne olmadan önce her ruh, Dünya'da belli görevleri yerine getirmeyi kabul eder. Evren'le belli hedeflere ulaşacağı konusunda kutsal bir anlaşma yapar. Bütün varlığıyla böyle bir vaatte bulunur. Bu nedenle bir ruh, hedefine ulaştığı, yerine getirmeyi kabul etmiş olduğu görevi tamamladığı zaman, o kişiliğin yaşam süresi zenginlik ve özellik kazanır ve hem fiziksel hem de fizik-ötesi âlemde kendisine yol arkadaşlığı yapan ruhlar tarafından takdir edilip yüceltilir.

Her ruh, belli bir görev üstlenir. Bu görev, çocuk yetiştirmek, yazı yazarak fikirler yaymak, içinde bulunduğu topluluğun bilincini dönüşüme uğratmak ya da ulusal düzeylerde sevginin gücünün farkındalığını uyandırmak, hatta küresel düzeyde bilincin tekâmülüne doğrudan katkıda bulun-

mak olabilir. Ruhunuzun üstlendiği görev, Evren'le arasındaki anlaşma her ne ise, yaşamınızdaki bütün deneyimler, bu anlaşmayı size hatırlatmaya ve görevinizi yerine getirmek üzere hazırlanmanıza hizmet ederler.

Güçsüz bir kişilik, ruhunun görevini tamamlayamaz. Bu kişi içsel bir boşluk duygusu hissederek iyice zayıf düşer. Bu boşluğu dışsal güçle doldurmaya çalışır ama bu da ona doyum vermeyecektir. Bu boşluk, ya da bir şeyleri kaçırdığı veya bir yerlerde yanlış yaptığı duygusu, kişiliğin istekleri doyurularak giderilemez. Korkuya dayalı ihtiyaçlarınızın doyurulması, sizi amacınıza yaklaştırmaz. Kişiliğin hedeflerine ulaşmakta ne kadar başarılı olduğu hiç önemli değildir, çünkü bu hedeflere ulaşmak yeterli olmayacaktır. Eninde sonunda kişilik, ruhunun enerjisine karşı bir açlık duyacaktır. Bu açlık ancak, kişilik ruhunun seçtiği yolda yürümeye başladığı zaman giderilebilir.

Bu nedenle, mutlak güçle donanmak ve ruhun Dünya üzerindeki görevini tamamlamak, birbirinden ayrı dinamikler değildir. Ruhun görevini bütünüyle yerine getirebilmek için mutlak güçle donanmış olmak gerekir. O halde, mutlak güce doğru ilerledikçe, ruhunuzun Evren'le yapmış olduğu anlaşmayı tamamlama yolunda ilerliyorsunuz demektir. Siz bu yolda ilerledikçe -ruhunuzun enerjisine bilinçle yöneldikçe- kendinizi de güçlendirmiş olursunuz. Böylece, ruhunuzun Dünya'da üstlendiği görevle birlikte gelişirsiniz. Bir taraf büyüyüp geliştikçe, diğer taraf da büyür ve gelişir.

Bir ruh enkarne olduğunda, Evren'le yapmış olduğu anlaşmaya ilişkin belleği silikleşir. Bu bellek bir tür uykuya çekilir ve kendisini harekete geçirecek deneyimleri bekler. Bunlar, kişiliğin mutlaka seçeceği deneyimler değildir, ama yine de, kişiliğin ruhun gücünün ve görevinin bilincine varabilmesi ve bu göreve hazırlanması için bu deneyimler gereklidir.

Ruhunuzun görevini hatırlamak nasıl bir duygudur?

İçinizin en derinliklerindeki parçanız yaptığınız işe yöneliyorsa, faaliyetleriniz ve eylemleriniz doyum verici ve amaç yüklüyse, yaptığınız iş hem kendinize hem de başkalarına hizmet ediyorsa, bıkkınlık duymadan yaşamınızda ve işinizde doyum sağlama arayışı içindeyseniz, sizden beklenen yapıyorsunuz demektir. Ruhunun görevini yerine getirmek için uğraşan kişilik umutsuzluğa kapılmaz, olumsuzluk yüklenmez, korku duymaz, amaç ve anlam dolu olmayı deneyimler, yaptığı işten keyif alır, çevresindekilerden hoşnut olur, kendisi doyumludur, başkalarına da doyum verir.

Ana-babanızla, özel yaşamınızı paylaşmayı seçtiğiniz kişilerle ve -gezegenimiz üzerindeki milyarlarca ruh arasından- yaşamınızın bazı bölümlerini paylaşmayı seçtiğiniz insanlarla olan etkileşimleriniz, kim olduğunuzu ve ne yapmak üzere burada bulunduğunuzu hatırlamanıza yardım ederler. Çektiğiniz acılar, karşı karşıya kaldığınız yalnızlıklar, sizi düş kırıklığına uğratan, üzen deneyimler, bağımlılıklar ve yaşamınızda tehlike ve güçlük gibi görünen olaylar, hepsi bu farkındalığa aralanan kapılardır. Her biri size, ruhunuzun dengelenmesine ve gelişmesine hizmet eden illüzyonun ötesini görme fırsatını sunar.

Acı ya da olumsuzluk taşıyan her deneyimin içinde, o deneyimin ardında yatan algıyla, o deneyimin ardında yatan korkuyla başa çıkma ve bilgelik yoluyla öğrenmeyi seçme fırsatı bulunur. Korku birdenbire yok olmaz, ama siz cesaretle davranmayı sürdürdükçe, korku ayrışıp dağılacaktır. Korku, sizi ürkütemez hale gelince varlığını sürdüremez. Bilgelik yoluyla öğrenmeyi, bilinçle tekâmül etmeyi seçtiğiniz zaman, korkularınız birer birer yüzeye çıkarlar ve siz onları içsel bir imanla kovabilirsiniz. Korkularınızdan böyle kurtulursunuz. Kendi şeytanlarınızı kendiniz kovarsınız.

Rehber ve öğretmenleriniz size sürekli Işık sunarlar.

Onlar, ulaşabileceğiniz en son noktaya kadar gelişmeniz için sizi her an teşvik ederler, ancak deneyimlerinizden ders alarak öğrenmenizi ya da gelişmenizi ve deneyimlerin sizi etkilemelerini önleyemezler. Onlarla bilinçle ve doğrudan haberleşebilseniz bile, bu böyledir. Sizi deneyimleriniz sağa ya da sola götürebilir, öğretmeninize şunu ya da bunu sorabilirsiniz. Sola yöneldiğinizde soracağınız soru, sağa yöneldiğinizde soracağınız sorudan tamamen farklı olacaktır; bu yüzden, soracağınız soruyla önünüzde açılacak realite de bütünüyle farklı olacaktır.

Ruhun üzerinde yürüyebileceği en iyi yol tek değildir, ilerlemesi için uygun pek çok yol vardır. Yaptığınız her seçimle, o seçimin içinde aynı anda sayısız yol yaratmış olursunuz, bunlardan biri sizin için en uygun olandır. Başka bir deyişle, ruhunuz için en uygun olan yol, farkındalığın seçilmesidir, yukarı uzanan (dikey) yolun seçilmesidir. Ancak bu yolu seçtiğiniz zaman da, karşınıza çeşitli uygulama biçimleri çıkar.

O halde, fizik-ötesi rehberlik size hangi yolla hizmet eder?

Bu sizi, mutlak güçle ve sorumluluk taşıyan seçimle enine-boyuna ve derinlemesine uzlaşmaya çağıran bir ortaklıktır. Bu, iradeniz dışında yönetilmeyi kabul ediyorsunuz demek değildir; bu, size gücünüzün tamamının gösterilmesine izin verdiğiniz ve bu gücü kullanırken size yol gösterilmesini kabul ettiğiniz anlamına gelir.

Sizin için en iyi olanı belirleyebilmesi için bütünüyle kişiliğinizin yeteneğine güvenirseniz, sizi bekleyen zenginliğe uzanan yolun önünü kesiyor da olabilirsiniz. Kişiliğinizin sınırlamalarından kurtulmanız durumunda, Evren'in size nasıl bir zenginlik hazırladığını bilebilir misiniz? Eğer yaşamınızın sadece belirli bir yolda gelişmesine karar vermişseniz ve başka bir amaç taşımıyorsanız -örneğin yaratıcılığınızı sa-

dece para kazanmak için kullanmaya kararlıysanız- düşünün, tüm realitenizi bu kararın çevresinde yapılandırmış oluyorsunuz. Eğer Evren'e güvenmezseniz, o da size gücü oranında yardım edemez, çünkü sizin seçiminizi kendi üstünlüğüyle gölgelemek ya da etkilemek istemez. Ancak, yaptığınız işe ekonomik değil, sosyal bir açıdan yaklaşmanız gelişiminiz açısından daha uygun ise o zaman ne olacak? Başka bir deyişle, geliştirmeye çalıştığınız işinizin, henüz tanımadığınız bir sokağa yönelmesi sizin için daha uygunsa ne olacak? Şu anda o sokak, sizin için çıkmaz bir sokak ; çünkü o sokak, kendine uygun bir çıkış yolu bulamıyor, çünkü eliniz hiçbir yere açılmayan başka bir kapının üzerinde ve siz onu açılmaya zorluyorsunuz.

Görebiliyor musunuz?

Yaptığınız işin getireceği ödülü düşünmekten vazgeçin. Oluruna bırakın. Güvenin. Yaratıcı olun. Gerçekte kimseniz, o olun. Gerisini fizik-ötesi öğretmenlerinize ve Evren'e bırakın.

Ellerinizi direksiyondan çekin. Evren'e "Senin dilediğin gibi olsun" (senin iraden olsun) diyebilir ve buna gerçekten niyet edebilirsiniz. Bu düşünceye zaman ayırın. "Senin dilediğin gibi olsun" demenin ne anlama geldiğini düşünün ve yaşamınızı bütünüyle Evren'in ellerine bırakın. Mutlak güce ulaşmanın son aşaması, kendinizi daha yüksek bir bilgeliğe teslim etmektir.

Biz insan ırkı olarak, fizik-ötesi rehber ve öğretmenlerimizin bulundukları bir boyutun varlığını fark etmeden çok önce de, her insana pek çok fizik-ötesi öğretmen tarafından mükemmelen yol gösteriliyordu. Her ne kadar biz fark etmemiş olsak da, bu rehberlik yine de kendi mükemmelliği ve dengesi içinde gerçekleşti; halen de gerçekleşmekte. Ancak biz şimdi çok-duyulu insanlar haline geldikçe, bunun ilk kez farkına varıyor, fizik-ötesi öğretmenlerimizden söz edebiliyor

ve onlarla ilişki kurduğumuz duygusunu taşıyoruz. Bununla birlikte, her neyi deneyimliyorsanız, o sizin için her zaman en uygun olandır; bütün deneyimleriniz, tekâmülünüz ve size sunulan rehberlik açısından sizi her zaman en yüksek bilgeliğe taşıyan deneyimlerdir.

Kendinize desteklendiğinizi, bu Dünya üzerindeki çabanızda yalnız olmadığınızı hatırlatın. Fizik-ötesi öğretmenlerinizle ve rehberlerinizle birlikteliğinizi sürdürün. Onlara sorabilecekleriniz ve söyleyebileceğiniz şeyler arasında bir ayrım yapmayın. Sadece bu ilişkinin var olduğunu kabul edin ve bu bağın güzelliği içinde yaşayın. Onlara bağımlı hale gelmekten korkmayın. O, ister öğretmeniniz, ister Tanrısal Zekâ olsun, Evren'e bağımlı olmanın neresi yanlış? Siz ne yapıyorsanız kendiniz yaparsınız, Evren ve fizik-ötesi öğretmenleriniz ve rehberleriniz sadece size yardım ederler. Onlar asla sizin adınıza, sizin yerinize bir şey yapmazlar. Bunu yapmaları mümkün değildir. Bu bağımlılıktan memnuniyet duyun, zevk alın. Rehber ve öğretmenlerinizin size daha da yaklaşmalarına izin verin.

Size yol gösterilmesini ve yardım edilmesini dilediğinizde, sadece bu yardımın size hemen akacağını kabul edin. Yanıtı algılayabilmek amacıyla bir süre zihninizi boşaltmak ve gevşemek için hazırlanmanız gerekebilir, ya da önce yemek yemeye, arabanıza atlayıp örneğin kente inmeye veya bu yardımı işitmek ya da hissetmek için kendinizi nasıl gevşetebilirseniz öyle davranmaya ihtiyaç duyabilirsiniz, ama bu rehberliği dilediğiniz anda, yardımın size akacağına tamamen inanın.

Yaşamı, mükemmel biçimde düzenlenmiş bir dinamik olarak görmeye çalışın. Evren'e güvenin. Güvenmek, içinde bulunduğunuz durumun sizin için en iyi ve en uygun olan sonuca doğru ilerlediğini kabul etmek anlamına gelir. "Ne zaman?" gibi sorular sormadan, ya da "acaba" gibi kuşkulara

kapılmadan bunun böyle olduğunu bilmek demektir. Kendi belirlediğiniz ayrıntıları bir yana bırakın ve Evren'e "Sana göre nerede olmam gerekiyorsa, beni oraya ulaştır," deyin. Ayrıntıları bırakın ve Evren'in dileğinizi yerine getireceğine güvenin; Evren dileğinizi yerine getirecektir. Her şeyi oluruna bırakın, bırakın ki, yüksek benliğiniz görevini tamamlasın.

Dua etmekten çekinmeyin. Pek çok kez olduğu gibi, insanlar kendilerini kendi güçleriyle bağışlayamayacakları kadar büyük bir kırgınlık ve acı içinde bulabilirler; bu durumda kendilerine bağışlama gücü verecek tanrısal yardımı, idraki ve yüce Işığı dilemeleri, bunlar için dua etmeleri yeterlidir.

Güçle donanmaya uzanan yolu, dua etmeksizin tamamlayamazsınız. Sadece istemek, niyet etmek ya da meditasyon yapmak yeterli olmaz. Dua etmelisiniz. Söylemelisiniz. Dilemelisiniz. İnanmalısınız. Evren'le böyle ortaklık kurulur.

Tanrısal Zekâ ile ortaklığa girerken, ne yaptığınızı iyice düşünün; bu, söylediklerinizi kabule açık, kendi madde ve enerji ortamınız içinde sizi bütünlüğe ulaştıracak en etkili dinamikleri yaratmanıza yardım edecek bir Zekâ'nın varlığını bilerek, bu anlayışla kendinizle ilgili konuları paylaşmaya başlayacağınız bir ortaklıktır. Tek başınıza yarattığınızı düşünmeyin, şifaya kavuşmanız ve yapmış olduğunuz anlaşmayı yerine getirebilmeniz için en etkili biçimde birlikte-yaratmanıza yardımcı olmak üzere size çeşitli yollardan, güçlü bir biçimde yol gösterilmektedir.

Niyetlerinizi ve meditasyonlarınızı bir ölçüde dua olarak değerlendirin. Niyet ederken veya meditasyon yaparken "Ve bana yol gösterilmesini ya da yardım edilmesini diliyorum" diyebilir hale gelin ve bu yardımı bekleyin. Bu yardımı, alacağınıza inanarak bekleyin. Enerjiyi seçerken yüklendiğiniz sorumluluk düzeyi ve bu enerjiyi maddeye dönüştürme

biçiminiz bir yana, duaya duyduğunuz bağımlılık tanrısal yardımı (lütfu) harekete geçirir ve size çeker. Dua, Tanrısal-Zekâ ile kişisel ilişki kurmayı sağlar.

Bir duanın güçten yoksun olması mümkün değildir. Hiçbir düşünce gizli kalamaz, çünkü fark edilmeyen tek bir enerji bile yoktur. Dua ettiğinizde tanrısal yardımı harekete geçirir ve kendinize çekersiniz. Tanrısal (ilahi) yardım lekesiz, bilinçli Işık'tır. Dua tanrısal yardımı getirir ve tanrısal yardım sizi huzura kavuşturur. Bu, böyle bir döngüdür. Tanrısal yardım, ruhunuzun yatıştırıcı ilacıdır. Tanrısal yardımla birlikte, ne deneyimliyorsanız, onun gerekli olduğu bilgisi de gelir. Bu biliş duygusu sizi sükûnete kavuşturur.

İçinde bulunduğunuz anda sakin ve rahat olun. O anda ne yapmaya ihtiyaç duyuyorsanız onu yapın. "Gelecek" denen şey için endişelenmenize gerek yok. Bu, seçimlerinizin sonuçlarını göz önünde bulundurmayın demek değildir. Kararlarınızın sonuçlarını hesaba katmak, sorumlulukla seçmektir. Bu, içinde bulunduğunuz an'da güçlü bir biçimde yaratmak anlamına gelir. Yaşamınızda "acaba"larla "ya şöyle ya böyle olursa" v.s. gibi kuşkularla güç kaybetmeyin. Bunların sınırı da sonu da yoktur. Gücünüzü şu ana, şimdiki zamana toplayın. Gücünüzü sadece, Dünya'da yaşadığınız "bugün"de tutun, yarını nasıl halledeceğinizi hesaplamayın.

Tüm dünyevi bağlarınızı, ilişkilerinizi kullanın, ama paniğe ya da korkuya kapılarak değil. Neye ihtiyacınız varsa, onu sonuna kadar yapın. Seçiminiz, uygun zamanda açık bir dürtü ve güven taşıyarak ortaya çıkacaktır. Bırakın, zamanlamayı sezginiz yapsın. İçinize yönelin, olayı düşünün, kendinize nasıl hissettiğinizi sorun ve sonra harekete geçin. Sonuca odaklanmamanın, bağımlı olmamanın getireceği ve güçle donanmış bir kalbin yöneteceği özgürlüğü adım adım öğrenmek için neler gerekiyorsa, onları deneyimleyin. Bu konuda kendinize fırsat tanıyın.

Evren'in insanoğlu gibi iş gördüğünü sanmayın, çünkü Evren öyle çalışmaz. Evren'den sizin anlayış biçiminize uymasını beklemeyin. Onun yerine, Dünya'da değer taşımayan hiçbir şeyin var olmadığı, değeri olmayan bir Yaşam formu yaratmanın mümkün olmadığı düşüncesini edinin. Bu nedenle, değer taşımayan bir eylem yapmak da mümkün değildir. Şu anda bunu görmeyebilirsiniz, ama konu bu değil. Güven duyarak yaşayın, uygun zaman gelince parçalar birleşecek ve siz daha berrak bir biçimde görebileceksiniz.

Güven duygusu, olumsuzluklarınızı şifaya kavuşturabilmek için, onları ortaya çıkarmanıza yardım eder; duygularınızı savunma mekanizmalarınızdan geçip kaynaklarına kadar izlemenize ve bütünlüğe direnç gösteren, korku içinde yaşayan yönlerinizi bilincin Işığı'na getirmenize fırsat verir. Mutlak güçle donanmaya giden yol, tüm duygularınızın bilincine varmanızı gerektirir. Olumsuzluklarınızı keşfetmek ve şifaya kavuşturmak, sonu gelmeyecek bir süreç gibi görünebilir, ama öyle değildir. Sizi inciten konular, zayıflıklarınız ve korkularınız, hemcinslerinizinkilerden farksızdır. Umutsuzluğa kapılmayın, çünkü insanlık uyanıyor.

Niyetlerinizi kalbinizde hissedin. Aklınızın değil, kalbinizin sözlerini duyun. Aklınızın sahte ilahları yerine, kalbinize, gerçek Tanrı'ya hizmet edin. Tanrı'yı aklınızda bulamazsınız. Tanrısal Zekâ kalbinizdedir.

Kendinizi insanlara açın. Onlara karşı duyduğunuz duyguları hissetmek, onların neler hissettiklerini işitebilmek için kendinize fırsat tanıyın. İnsanlarla etkileşiminiz, gelişmenizin temelini oluşturur. Kendi içinizde ya da başkalarının içinde bulacağınız şeyden korkup da, sadece başkalarının size göre söylemeleri gerekenlere kulak verirseniz, Evren'in, kalbinizin gücüne, şefkatin gücüne erişebilmeniz için size sunduğu fırsatlara sırtınızı dönersiniz. İnsanlarla ilişkiye girme konusunda yeterli cesarete sahip olmadan büyüye-

mezsiniz.

Şefkat karşılıklıdır. Fiziksel beden kalbin enerjisiyle sakinleşir ve canlanır; öfke, hiddet, korku ve şiddetin düşük frekanslı akımlarıyla da hırpalanır. Bir başkasına sertlikle davranır ve kalbinizin sesine kulak vermezseniz, onun kadar siz de acı çekersiniz; ama bir başkasına şefkatle davrandığınızda, kendinize karşı da şefkatle davranmış olursunuz. Bilinciniz genişledikçe ve siz neler hissettiğinizin farkına vardıkça, şefkatin ve şefkatsizliğin karşılıklı olan sonuçlarını fark etmeye başlarsınız. Şefkatsiz duygu ve davranışlarınızın kendi bedeninize verdiği zararın farkına varırsınız.

Korkularınızla mücadele edin. Gelişme ve kendini değiştirme korkusu, içinde bulunduğunuz durumdan sıyrılarak başka bir duruma geçme isteği doğurur. Sahip olduklarınız yerine sahip olmadıklarınızı istediğinizi, otları sadece başka bir çayırda oldukları için daha yeşil bulduğunuzu hissettiğiniz anda, bu duygunuzla yüzleşin. Bu duyguyu duyduğunuz her an, o anda içinde bulunduğunuz anı yaşamadığınızı, o anki enerji dinamiğinizle meşgul olmak yerine, enerjinizi henüz var olmayan bir geleceğe kaçırdığınızı (sızdırdığınızı) gerçekten fark edin ve böylece o duyguyu yenin.

Olumsuzluk hissettiğiniz her an durun, bu olumsuzluğu hissettiğinizi kabul edin ve ondan bilinçle kurtulun. Ne hissettiğinizi ve bu duygunun nereden kaynaklandığını kendinize sorun. Hemen duygunun köküne inin ve bir yandan kökü temizlerken, aynı anda da olumlu yönleri görmeye çalışın ve kendinize ruhsal bir gücün dikkatle iş başında olduğunu, dünyaya kazara gelmediğinizi ve bir anlaşmayla korunduğunuzu hatırlatın, bu büyük gerçeği hatırlayın.

Kullandığınız sözcüklerde, yaptığınız işlerde, kim olduğunuz ve gücünüzü nasıl kullanacağınız konusunda düşünceli ve akıllıca davranın. Başka bir deyişle, söz söylerken, vaatlerde bulunurken, yaşam enerjinize biçim verirken, ağzı-

nızdan çıkan her sözün sizi ifade ettiğini, her sözünüze kendi gücünüzü kattığınızı hiç unutmayın ve böylece sözlerinizi kontrol altında bulundurun. Eğer niyetinizin farkında değilseniz ya da size düşündüğünüzden başka bir dürtünün yön verdiği kuşkusunu taşıyorsanız, kendinize, "Gerçekte neler oluyor?" diye sorun. Güdülerinizi gözden geçirin. Böyle davrandığınızda, size yönelik rehberlik kendiliğinden devreye girer. Bu değerlendirmeyi yaparken yalnız kalmazsınız.

Güven duygusu size verme fırsatı sağlar. Vermek bolluk getirir. Siz verdikçe, size de verilecektir. Eğer yargılayarak, sınırlar koyarak, cimrice verirseniz, siz de kendi yaşamınızda yargı, sınırlama ve nekeslik yaratmış olursunuz. Başkaları için ne söylerseniz, size de aynen o uygulanır. Karma yasası budur ve başkalarını ne kadar sever, onlara ne kadar hizmet ederseniz, size de o kadar sevgi ve hizmet sunulur. Eğer sevgi ve şefkat yayarsanız, sevgi ve şefkat alırsınız. Eğer korku ve kuşku yayar, insanlarla aranıza mesafe koyma isteği duyarsanız, olumsuzluk bulursunuz, çünkü bu durumda istediğiniz şey olumsuzluktur.

Güven duygusu, derin bir mutluluk halini deneyimlemenize fırsat verir. Evren'in, ruhunuzun ihtiyaçlarını her an karşıladığını ve fizik-ötesi rehber ve öğretmenlerinizin her zaman size yol göstermeye ve yardıma hazır olduklarını bilip, bu güveni duyduğunuz zaman, başkalarıyla olan etkileşimlerinizden zevk almakta özgür olur, kurnazca yönlendirmeye ve kendinizi korumaya çalışmanın ağır frekanslarını bir yana bırakabilirsiniz. Farkındalığa erişmek, uyanmak, derin mutluluk verici bir durumdur, acı verici değildir. Bu, tamamen dengeli ve sevgi dolu bir uyum halidir. Uyanış, bütün bu anlatılanları ve daha da fazlasını içerir. Yukarı uzanan yol acıyı değil, berraklığı ifade eder.

Güven duygusu, gülmenize izin verir. Gelişirken ciddiyet ve bunalma duygusuyla yüklenmek yerine, rahatça gü-

lüp oynayabilirsiniz. Ruhsal eşler kişisel olmayan bir açıdan bakar ve bu bakış açısıyla deneyimlerinin anlamını fark ederek birbirlerine yardım ederler. Evren'in zenginliği ve güzelliği karşısında sevinç duyar, şakalarına gülebilirler. Birbirlerinden zevk alırlar. Kişiliğin istekleriyle ilgili düş kırıklıklarını, ruhun öğrenmesi gereken dersler -bazen büyük dersler- olarak görür ve bu amaca hizmet etmek için var olduklarını anlarlar.

Her gün yaptığınız her şey, uygun ve mükemmel olanı yaratır. Bu sürece bilinç katın. Güvenmek budur. Her an karşılaştığınız ve yaptığınız şeyler her ne kadar ruhunuzun tekâmülü açısından uygun ve mükemmelse de, yaşamınızdaki deneyimlere yine de sizin seçimleriniz biçim verir. Kırgınlık duygusu içinde oyalanmayı, öfkeye kapılarak tükenmeyi, kedere gömülmeyi ya da enerjinin bu düşük frekanslı akımlarından kurtulmayı seçen sizsiniz. İster olumsuzluk içinde kalmak, ister kalbinizin düzeyine yükselmek doğrultusunda olsun, yapacağınız her seçim, ruhunuzun tekâmülüne mükemmelen hizmet eder; çünkü bütün yollar sizi yuvaya götürür.

Eğer öfke, keder kırgınlık ya da kıskançlığı seçerseniz, bunlardan alacağınız derslerle sevgiyi öğrenirsiniz, ama acıyla, sarsıntıyla ve bir kayıp duygusu hissederek öğrenirsiniz. Tekâmülünüz durmaz, tekâmülünüzün durması mümkün değildir. Mutlak gücün arayışı içindesiniz, bundan vazgeçemezsiniz. Yapabileceğiniz tek seçim, bu arayışı bilinçle ya da bilinçsizce sürdürmek doğrultusunda olabilir. Yaşamın güçlüklerine vereceğiniz tepkilere ruhunuzun tüm gücünü katmayı seçebilirsiniz. Mutlak güce uzanan bilinçli yol budur.

Sonuçta Dünya okulunun ötesine, kişiliğin, bedenin ve içinde korku, öfke, güvensizlik varmış gibi görünen illüzyonun ötesine tekâmül edecekseniz, neden şimdiden dikey yolu

seçmeyesiniz?

Bu, sizin vermeniz gereken bir karardır. Şu anda yürüdüğünüz yol, Evren'in tanıdığı bir yoldur. Deneyimlediğiniz acılar, sıkıntılar ve şiddet, seçtiğiniz yol boyunca dikili işaret direkleri gibi düşünülebilir. Örneğin, eğer kıskançlık vasıtasıyla öğrenme yolunu seçmişseniz, o olmadan yaşayamayacağınızı düşündüğünüz şeyi kaybetme endişesi ve korkusunu deneyimlersiniz, çünkü bu tür bir deneyim, kıskançlık vasıtasıyla öğrenme yolunun bir parçasıdır. Eğer öfke vasıtasıyla öğrenme yolunu seçerseniz, reddedilmeyi ve şiddeti deneyimlersiniz; ama sevgi yolunu seçerseniz, başkaları tarafından sevilmeyi deneyimlersiniz, çünkü belirli bir yolun seçilmesi aynı zamanda belirli deneyimlerin de seçilmesi anlamına gelir. Evren'in bakış açısına göre, ortaya yepyeni bir şey koyamazsınız.

İster şu anda sizi hiçbir yere götürmeyecek olan dışsal gücü aramayı sürdürün, ister içinizde mutlak gücü oluşturmaya ve kendinizi insanoğlunun şimdi üzerinde olduğu gelişme yoluyla aynı düzeye getirmeyi seçin, vereceğiniz karar kendi ruhunuzun ve insanlık ruhunun tekâmülüne katkıda bulunmanızı sağlayacak deneyimlerinizi belirler. Seçiminiz ne olursa olsun, kendi ruhunuzun ve başkalarının ruhlarının tekâmüllerine uygun biçimde ve mükemmelen katkıda bulunursunuz. Gerçek olan budur. Yine de, neden bilinçsizce öğrenmeyi seçmeli? Bu yolda çabalarken, hiç güvende olduğunuz duygusu, halinizden hoşnutluk ve tam bir doyum hissedebildiniz mi?

İnsan ırkı olarak ve her birimiz bireysel olarak, Evren'i beş duyuyla algılamak yerine çok-duyulu bir biçimde algılamak, fiziksel realiteyi keşfetme yoluyla tekâmül etmek yerine fizik-ötesi rehber ve öğretmenlerin rehberlik ve yardımlarıyla, sorumluluk taşıyan seçimler yaparak tekâmül etmek üzere geçiş yaparken, sizin katkılarınızın ve deneyimlerini-

zin hangi nitelikleri taşımalarını istersiniz? Evren'in yabancı ve cansız olduğu ve beş duyunuzun keşfedebileceğinden öte bir şeye sahip olmadığı fikri içinize yatıyor mu? Evren'in canlı ve şefkat dolu olduğu, deneyimlemekte olduğunuz realiteyi Evren'le ve büyük gücün ve Işığın ifadesi olan diğer ruhlarla birlikte yaratırken, bu süreç içinde hep birlikte öğrenmekte olduğunuz düşüncesine kalbiniz nasıl karşılık veriyor?

Dünyamızın önünde açılabilecek, kişiliğin enerjisi üzerine yapılanmış olası gelecekleri düşünün; bir de, önünde ruhun enerjisi üzerine kurulu olası geleceklerin açıldığı bir dünyaya bakın! Hangisini seçersiniz?

Duygularınızın farkına varabilmek için kendinize fırsat tanıyın. Kendinize her an en olumlu davranış biçimini seçme iznini verin. Olumsuz enerjiyi bilinçle boşalttıkça ve niyetlerinizi kalbinizin sesini dinleyerek oluşturdukça, korkularınızla mücadele edip onlardan kurtuldukça ve şifa bulmayı seçtikçe, kişiliğinizi ruhunuzun düzeyine çıkarır, bir Işık varlık haline dönüşmeye, tam bir bütünlük ve güç kazanmaya, içsel güvenliğe doğru yol alırsınız. Alçak gönüllülük, bağışlama, berraklık ve sevgi.. ruhun (özün) tüm yetenekleri içinizde kök salar ve çiçek açarlar ve böylece Evren'in en büyük armağanını, açık yürekli insanları kendinize çekersiniz.

Beden içinde bir ruh olmak yerine, ruhun içinde bir beden olun. Ruhunuza uzanın. Daha da öteye uzanın. Yaratma dürtüsü ve mutlak güç enerji ve madde arasındaki ince nokta, kum saatinin dar boğazı: işte ruhun bulunduğu yer orasıdır. Oraya ulaşmak ne anlama gelir?

Ruhsal yönden reşit olmak gerçekten heyecan vericidir.